Doru Davidovici

ULTIMA AVENTURĂ A LUI NAT PINKERTON

Doru Davidovici

ULTIMA AVENTURĂ A LUI NAT PINKERTON

Editura Eminescu
Colectia Clepsidra 1975
Coperta de C. Victor
Versiune ebook: [1.0.]

— Atunci, locomotiva 967, Kansas-City...

Stăteam în avion, cu coatele rezemate de marginea cabinei, în aşteptarea ordinului de decolare. Soarele răzbea greu prin pîcla tulbure, totul se transforma într-o pastă fierbinte şi vîscoasă care se lipea de mîini, de casca încinsă, de metalul cabinei şi tehnicul, ghemuit pe scară, îmi povestea un film cu cow-boys. Îmi plac western-urile, dar acum mă întrebam cam ce vizibilitate o fi şi dacă mă voi putea descurca onorabil în prăfăria care sprijinea cerul, albicios, incandescent. Eram tocmai la ştrand, făcusem pariu cu Mihai — pot face cinci bazine crawl fără oprire? terminasem trei, mai aveam două, părea că şansele

înclină de partea mea, cîştigam trei sticle de pepsi din frigiderul familiei Ivănceanu — cînd difuzorul cîrîise cu voce seacă : „echipajele... la avioane”. Acum şedeam în scaun, legat şi încătărămat, cu costumul de suprasarcină strîngîndu-mi umerii şi pieptul, aşteptînd. Mihai era în 4106, între avionul meu şi al lui se interpusese 8102 din care răsărea casca vitejeşte împodobită cu abțibilduri a lui Sache Chelaru. Am început — a treia oară! să verific cabina, contactele, manetele, am acordat iar busola, am potrivit fără nici un dubiu altimetrul la zero şi, în timpul ăsta, tehnicul pritocea despre locomotiva Kansas-967 care tăia cu pieptul ei ferecat în aramă meleaguri mişunînd de bandiți. Pe urmă au început să pornească avioanele din capătul şirului, rulau aruncînd trîmbe de praf, intrau la pistă şi se topeau cu motoarele în forțaj imediat ce se desprindeau de sol. M-am uitat în

dreapta : 4106 rula legănîndu-şi planurile, din ajutajul avionului lui Sache izbucnise o flacără roşie-portocalie urmată de o trîmbă de fum, apoi aerul începuse să joace în jetul încins la cîteva sute de grade; era rîndul meu să pornesc. Cow-boy-ii se risipiseră pe cîmpiile fierbinți, cow-boy-ii porneau la luptă. Am cuplat în grabă contactele, am scos maneta din STOP, am apăsat butonul de pornire şi cronometrul în mai puțin de un minut, totul vuia, clocotea, şuiera în jurul meu. Becurile clipeau, acele se agitau aferate în dreptul reperelor optime, avionul se opintea, de-abia ținut de ghearele calelor înfipte zdravăn în beton. Am cerut la radio permisiunea de rulaj, am făcut un semn cu mîna ,,liber” şi calele au zburat în lături împreună cu sitele voleților de decolare. Pe pistă am cuplat forțajul, avionul a zvîcnit înainte, țeava strălucitoare a tubului Pitot s-a; înfipt în

cerul arid, am băgat trenul, flapsul, şi am pus avionul într-o şandelă abruptă, la 40°. Zburam.

Interceptarea am ratat-o. De fapt. cînd decolezi în forțaj si urci ca bolidul pînă la 12 mii de metri, apoi patrulezi în zona cînd pe nord, cînd pe sud, oferinduți-se — ca variație — o dirijare aiurea pe o tinta falsa, abia iți mu rămîne gaz sa te întorci acasă. Am ieşit de la dus cătrănit rău — nu-mi ardea de nimeni si de nimic. Fiețelul aştepta — silueta alba, ghemuita în umbra plopilor. M-am aşezat la volan, apoi m-am întins pe bancheta cu capul proptit în portiera din dreapta, cu tălpile rezemate de clanța uşii din stînga. Am ridicat un picior, atingînd uşor tavanul scund al coupe-ului. Aveam maşina de doi ani, unul din frații mei, cel care e ştab la Comerțul Exterior şi care se face că nu mă cunoaşte cînd sînt în blue-jeans, îşi amintise grație nu ştiu cărei divinități

binevoitoare de mine, şi telefonase : „măi, ai ceva bani puşi de-o parte?” Si, mai cu ce aveam eu, mai cu ce mi-a dat Agnes, cumpărasem chilipirul şi nu regretam deloc. M-am tolănit mai bine pe bancheta moale, tapisată cu naiba ştie ce, dar care nu transpira sub tine cum fac canapelele alea de vinilin, şi am încercat să încropesc un plan de acțiune. Agnes era cu băiatul la Praga, să vadă podul Karel, Vltava şi Hradul, să hoinărească prin Oraşul Vechi şi să trimită cîte o ilustrată din fiecare ungher vestit în care le călcau paşii. Să merg în oraş... aş fi stat pe marginea înaltă a terasei de la Decebal uitîndu-mă la parada de sfîrşit de săptămînă a tot felul de mahalagii cu fundul jos, şi cu copii înțoliți de sărbătoare. Campingul din marginea oraşului era ticsit de italieni, sicilieni, parcă toată Mafia îşi dăduse întîlnire acolo, şi aş fi leşinat numai văzîndu-i în costume negre cu cravată pe

arşiţa asta. Mai rămînea litoralul, dar... 450 de kilometri dus, 450 de kilometri întors, cînd ajung, cînd fac baie, cînd vin înapoi? Barajul... am închis ochii şi i-am văzut prăvălişul de beton, înalt de aproape 100 de metri, clar, de parcă ar fi fost alături, dincolo de geamul maşinii. Yes, barajul de care se loveau apele înspumate şi toate refulările mele, cum nu s-o fi rupt pînă acuma, barajul, eeee, acolo o să uit şi de interceptarea ratată, şi de căldură, şi de oraşul încins, cu statuia coclită din centru. Acolo, printre brazi, aleargă veverițe moldovene cu ochi lunecoşi şi cu picioare arse de soare, zbucnind lungi şi zvelte de sub pretenția de fustă a minijupei. Am demarat şi m-am dus acasă să mă schimb.

Sfîrîind, Fieţelul mînca şoseaua sub cauciucurile late şi groase. Am trecut pe lîngă multe siluete cu şolduri arcuite şi cu mîinile ridicate în chip de „ia-mă, nene” fără să încetinesc măcar. Eram

obosit, mă rodea zborul nereuşit, şoseaua se desfăşura înainte netedă şi aproape goală, şi acul vitezometrului n-a scăzut sub 120 decît cînd am intrat în orăşel. Am vrut să opresc, să iau ceva de mîncare, în dreptul AUTOSERVIRII era pus un semn de „oprire interzisă”, am mers mai departe, am ochit un parcaj, dar era plin ochi, iar pe străzi, părea că plouase cu indicatoare care interziceau oprirea. În cele din urmă am găsit o benzinărie, i-am aruncat băiatului de la pompă cheile : „fă plinul şi pune în spate un set de bujii”, am vrut să alerg pînă la cofetăria care se zărea în susul străzii, „hei, şefule”, a spus băiatul „nu-i voie să laşi maşina aşa... să parchezi aici”. Mă privea cu atenție de sub şapca lui PECO, vorbea fără accentul specific locului, plin de importanță, i se încordase trupul sub salopeta albastră PECO în aşteptarea răspunsului meu. „Mi-e foame, boy. Mi-e foame, înțelegi? Mor de foame aici în

stație, şi pe urmă o să ai scandal cu autoritățile.” Băiatul a zîmbit, apoi a rîs de-a binelea, avea dinți puternici şi gălbui, trebuie că îi venea greu să se abțină de la fumat cît lucra în stație, mai bine s-ar fi lăsat de tot. Am fugit la cofetărie, acolo aveau într-un colț de galantar trei pricomigdale uscate, brăzdate de crevase lunare şi punctate cu urme de muscă. Am plătit, una din ele am şters-o de pantalon şi am mîncat-o, îndreptîndu-mă, agale acum, spre stația pustie. Mai venise cineva, băiatul PECO îmi ştergea parbrizul şi lîngă pompa de REGULAR se oprise o fată. Mai bine s-ar fi aşezat lîngă pompa de PREMIUM : era o veverița moldoveană combinată cu căprioară, o puştoaică din astea noi, cu picioare lungi şi a naibii de emancipată. Dacă vroia să vină cu mine, eram un tip norocos. I-am dat lui PECO banii, şapca cu romb galben-albastru s-a înclinat în semn de „mulțumesc”. M-am

aşezat la volan : fata nu se clintise de lingă pompa de REGULAR, nici vorbă să fie amica lui PECO, nici o fată nu-i în stare să stea atît fără să-şi afişeze prietenul — dacă îl are. Băiatul ne-a întors spatele lui albastru şi a intrat în cabina de sticlă ticsită de bidoane şi sticle de plastic cu ulei. Am pornit motorul, asta a părut s-o mişte puțin pe fată, ochii ei au clipit şi au coborît întrebători spre mine; i-am deschis portiera din dreapta şi, dintr-un salt, a fost înăuntru : rochia scurtă se ridicase mult deasupra genunchilor bronzați, dezvelind picioarele, reclamă pentru ciorapi de damă „Christian Dior”.

Preliminariile au fost scurte; apoi fata a rîs gîlgîit, a clătinat capul, a declarat că-i plac blugii mei şi s-a recomandat : Nuți. Avea un cap frumos, şi am fost tentat s-o întreb : Nuți sau Nutzy? Nutzy, cu tz şi y. Şi cu două puncte deasupra lui y. Perfect, dar poți

pronunța y cu două puncte deasupra? Sigur, uite aşa : a rotunjit gura şi a scos un fel de „iuuK prelung. Am frînat uşor, i-am privit fața senină, pieptul, genunchii, şi am apăsat din nou acceleraţia. Praga e departe şi Vltava curge lin, fără bulboane. Cînd am ajuns la şoseaua cățărată pe marginea lacului am oprit şi am coborît. Fata mă privea nehotărîtă. spunea că ştie ea, undeva, un locşor, dar m-am aşezat pe muchia rîpei, iar ea a crezut că e mai bine să rămînă în maşină. Priveam apa încremenită, parcă din mercur, şi gîndurile îmi rătăceau haihui undeva, foarte departe, lăsîndu-mă cu capul gol-goluț. Era foarte plăcut.

Apoi ne-am dus la motel, începuse să se întunece, şi nu m-am mirat prea mult că n-am mai găsit locuri. Am trecut pe lîngă restaurantul unde perechi de îndrăgostiți sau perechi pur şi simplu îşi luau cina, l-am ghicit supraaglomerat

prin vitrinele largi, acoperite cu perdele, şi n-am mai intrat. Am pornit motorul, am urcat pe şoseaua care şerpuieşte de-a lungul lacului, puştoaica ma bătea la cap cu locşorul ei drăguț dar eu aveam planurile mele; am ajuns la un loc de parcare pustiu, nu era aici, am mai mers cîteva sute de metri şi am ajuns la al doilea refugiu. Am trecut cu roțile scrîşnind pe pietriş şi am intrat în nişte tufe. Nutzy a țipat uşor, se părea că voi rupe maşina în brazi, dar ştiam dincolo de tufe o poieniță cît o tigaie, ascunsă, cu iarbă nemaivăzută, şi acolo am oprit, am tras frîna de mînă şi am scos din portbagaj două calupuri de lemn pe care le-am băgat sub roți în chip de cale. Nutzy mă privea fără să zică nimic, am scos şi am întins pe iarbă blana snoabă de oaie care servea de învelitoare banchetei din spate. Apoi am sărit ca ars, claxonase Fiatul chiar în spatele meu, prelung, m-am răsucit drăcuind,

Nutzy rînjea vag în penumbra de după parbriz. Am amenințat-o cu pumnul, şi, văzînd că începuse să umble la fermoarul rochiei, i-am făcut semn să se liniştească. Am scos din portbagaj sacul de dormit, vechi, pătat de acid, dar încă solid şi călduros, şi i-am explicat cum se doarme în el. Vroiam să mă culc şi să dorm; i-am dat fetei o pricomigdală, am rontăit-o pe cealaltă, şi-am privit-o pe Nutzy cum intră în sacul de dormit. Printr-o eroare, se făcuse frig, şi muream de somn. Puteam în sfîrşit să mă culc şi să dorm. Am visat un planor cu care intercepta: într-o manieră nemaivăzută un bombardier supersonic apoi, a venit un condor care vroia să facă praf planorul, şi trebuia să sar cu paraşuta, dar dacă păsării i-ar fi venit chef să-şi facă batiste din paraşuta mea?

*

M-a trezit zgomotul portierei trîntite şi paşii scrîşniți pe pietriş. Dincolo de perdeaua de tufe, pe platforma pietruită a refugiului am auzit stingîndu-se torsul motorului, şi mi-am închipuit încă doi îndrăgostiți vitregiți de soartă, care nu mai găsiseră loc la motel şi veniseră să-şi consume amorul în maşină. Nu mă deranja postura involuntară de martor indiscret : aveau să păcătuiască în fața Domnului apoi să plece la fel cum veniseră; eu nu contam, sufletul lui Nutzy colinda mult prea departe pentru a reveni în timp util, şi m-am înfăşurat mai bine în blana de oaie, pregătindu-mă pentru următoarea repriză de somn. Auzeam ca prin ceață vocea bărbatului, nu merita efortul să desluşesc ce spune, toți spun cam aceleaşi lucruri, atît doar că părea mai mult brutal decît duios şi, dintr-un reflex de curiozitate ancestrală, am ciulit urechea, să prind răspunsul

femeii. Surpriza a fost că femeia a răspuns tot cu voce de bărbat şi, în toropeala aceea dintre trezie şi somn, efortul pe care l-am făcut ca să-mi dau seama că e vorba de doi bărbaţi m-a trezit de-a binelea. Am desfăcut puţin blana, aerul nopţii m-a izbit rece şi tăios, acele fosforescente ale UNIVERSAL-GENEVE- ului arătau că trecuse cu puţin de miezul nopţii — „ora crimelor”, mi-a trecut prin cap — lacul şi stîncile erau îngheţate de parcă niciodată n-ar fi fost soare. M-am ghemuit cu genunchii la gură şi m-am acoperit cum am putut mai bine. Cei de alături nu păreau că au de gînd să se culce, auzeam paşii unuia, plimbîndu-se în jurul maşinii, şi mîrîitul celuilalt. Sau poate mîrîia chiar plimbăreţul. Apoi s-a auzit un fel de scheunat, un sunet zvîcnit şi scrîşnetul pietrişului strivit de căderea unui trup. Asta necesita deja o intervenţie prudentă; am ieşit din blană şi am mers

în patru labe pînă la tufele care mă despărțeau de refugiu. Am aruncat o privire rapidă înapoi : movilita care era Nutzy îşi vedea de somn. Maşina lor n-am putut s-o zăresc, era trasă nu ştiu cum în umbră şi nu se deosebea din masa aceea informă decît luciul şters al parbrizului; în schimb, pe pietriş, la doi metri de mine, unul din tipi îl încălecase pe celălalt, şi-l ținea la respect cu țeava unui pistol, proptit în tîmplă. Cel de dedesubt era culcat pe spate, cel de deasupra acorda o atenție deosebită pistolului şi numai aşa îmi explic că nu m-au văzut. M-am retras în spatele unor rădăcini şi crengi încîlcite; nu era timp de meditație dar nici să sar aşa, cu mîinile goale, împotriva unui cetățean înarmat, şi care părea că nu se va sfii să facă uz de armă. Pe urmă l-am auzit pe unul din ei spunînd : ,,fii rezonabil, dom'le" şi după vocea înfundată am ghicit că era cel călărit, Tipul cu pistolul

a rîs, avea un rîs frumos, plin, a rîs şi a zis : „Păi ce vrei mai rezonabil de atît, sari la mine şi eu îți gîdil doar părul de pe tîmplă cu pistolul, nici nu ştiu de ce nu trag”, la care cel de jos a răspuns : „Las' că ştii tu de ce nu tragi”. Avea o intonație aparte în glas, şi cel stăpîn pe situație i-a retezat-o brusc, şi nu mai era urmă de rîs în glasul lui : ,,pot să te împuşc ca pe un cîine, tot pun mîna pe dosar. Mîine, auzi! dacă nici mîine...” „Hai, dă-mi drumul, a zis vocea înfundată, aşa nu se poate sta de vorbă. Ştii şi tu cum e organizată paza unei uzine de avioane, nu-i chiar ca atunci cînd intri la cinema fără bilet.” Pe urmă s-au ridicat amîndoi şi le-am zărit umerii şi capetele, cam cît poți vedea noaptea dintr-un om pe care-l priveşti ascuns între tufe. S-au îndreptat spre maşina abia ghicită în întuneric şi cel cu pistol — îl recunoşteam după glas — a spus : „Ne vedem mîine la locul ştiut. Nu mă

mai prinzi tu prin locuri din astea pitoreşti, unde poți lăsa un mort să zacă două săptămîni pînă dă cineva de el”. Cînd a zis asta, mie mi s-a zbîrlit părul pe spinare, m-am făcut mai mic în spatele tufei şi am privit speriat înapoi; dar ei erau deja la maşină; am auzit cum se deschide o uşă, apoi un țipăt slab. „Nu, dom'le, ce, nici acum nu ne-am înțeles?! treci în față, lîngă mine”, a zis pistolero. Pe urmă, ălălalt a întrebat ceva, cu voce înăbuşită, şi ăsta a răspuns : „Nu, nu, vii direct cu planurile şi te urci în maşină”, a adăugat, şi după cum sunau cuvintele îl ghiceam rînjind, şi mă înfiora rînjetul ăla : „doar n-ai vrea să te duc cu elicopterul!...” N-am înțeles ce vroia să spună, după cum multe lucruri din povestea asta nu le-am înțeles niciodată. Vocea înăbuşită mai avea ceva să întrebe, şi pistolero a ridicat glasul, enervat : „Da, dom'le, parcă ai fi cretin”. Nu era deloc academic în

expresii, dar avea o voce plăcută, foarte plăcută, joasă şi plină. A adăugat, parcă stăpînindu-şi în piept un hohot de rîs, ca şi cum ar fi făcut o poantă grozavă : „Maşina :— o maşină comună, şi foarte deosebită în acelaşi timp”. Pe urmă au închis uşile şi au ieşit încet în şosea, la “vale, fără să pornească motorul şi fără să aprindă farurile. Am scos capul dintre tufe, m-am ridicat să fug la marginea şoselei să văd maşina, dar m-am împiedicat de un ciot şi am căzut. Cînd am reuşit să ajung pe asfalt, din maşină nu se mai înțelegea nimic : o pată de întuneric, tăcută coborînd să întîlnească întunericul din vale.

*

M-am întors la Fiat, am deschis portiera, am trîntit blana făcută sul pe bancheta din spate şi m-am aşezat pe scara maşinii. Somnul se dusese, era prea frig ca să mai pot adormi, eram

prea topit ca să pot gîndi în voie. Ce naiba au căutat ăştia aici? şi ce hram purtau? ce dosar? ce uzină de avioane? O fi vreo răfuială între borfaşi de rînd. M-am uitat la Nutzy, Nutzy cu tz şi y, şi cu două puncte pe y, puse de creierul ei de păsărică, dar tz dormea dusă, ocrotită de cele două puncte magice de deasupra lui y. O clipă a fost ceva, un îndemn să întind mîna şi să fac contactul, s-o debarc pe Nutzy printre oameni şi să încerc să prind vreun fir, ştii, uzina de avioane din oraş, dar, în clipa următoare, mi-am spus că am citit prea multe romane polițiste, şi mai bine încerc să recuperez ceea ce se mai poate recupera. M-am dus la sacul de dormit şi am apucat-o delicat pe Nutzy de nas : „Dormi, iubito? se poate să laşi pe porumbelul tău în frig?” Fata. s-a răsucit somnoroasă, a deschis o clipă ochii şi a desfăcut fermoarul; m-am strecurat în întunericul moale şi fierbinte de lîngă

ea... Cînd m-am trezit iar, Nutzy sforăia uşurel si cuminte la urechea mea : sforr, sforr. Se luminase deja, era lumina aia crudă şi clară de început de zi de vară, care nu te lasă sa ghiceşti ce căldură de iad o sa urmeze chiar şi aici, în umbra codrului bătrîn. M-am răsucit şi am privit maşina, şi cu ocazia asta am constatat ca trecerea prin barajul de tufe şi puieți făcuse două zgîrieturi înguste şi adînci pe partea stingă a maşinii. „Nu - i nimic, le acopăr cu abțibilduri de raliu", m-am gîndit şi am început să mă extrag uşor din sac, nu cumva să tulbur somnul frumoasei adormite, proaspăt întoarsă în mijlocul naturii. N-am reuşit însă, Nutzy s-a trezit, neaşteptat de bine dispusă, s-a întins, o țîşnit afară din sac şi a invocat pe un ton sfîşietor soarele, care se ghicea dincolo de munte : „Mi-e foame... mi-e foarte foame". A spus asta atît de frumos, cit de frumos poate spune o femeie că îieste foame, după o

noapte de amor. Ne-am strîns calabalîcul, am urcat în maşină, şi am luat-o la vale, spre camping. Am găsit restaurantul deja deschis, sau poate nici nu se închisese încă! Scaunele erau răvăşite, feţele de masă ude şi murdare, pe jos hîrtii şi coji de pîine : pe două din scaunele înalte de la bar şedea o pereche, el italian, era tînăr, purta blue-jeans, evident, şi ţinea lingă el o fată drăguţă, dată naibii, italiancă şi ea sau studentă la italiană, vorbea frumos, melodios, nu ca napolitanele din filme care-ţi aruncă cinci vorbe în trei secunde. Şi ce vorbe! Barmanul picotea cu capul pe tejghea, nici nu ştiu dacă era chiar barman sau numai un picolo lăsat acolo de superiorul lui, era un băiat slab, palid de nesomn. cu un gît prea subţire pentru cearcănele alea grele şi ochii mari şi negri. Ne-a adus nişte mici reci pe care seul forma cruste albicioase, culeşi probabil de prin

farfurii, cu pîine uscată, dar nu ne păsa, era mîncare, apoi am cumpărat la preț de bursă neagră cîteva conserve şi o franzelă aproape ruptă în două. Nutzy se uita drăgăstos la o sticlă de vermut, dar eu trebuia să conduc şi apoi eram lefter, iar apă de izvor se găsea cîtă vrei pe-aici. Am ieşit din local, italianul s-a uitat după noi şi a spus ceva, fata a ris şi şi-a pus mina pe umărul lui, şi zău că erau drăguți aşa cum

şedeau unul lîngă altul pe scaunele alea cu catalige şi se uitau la noi rîzînd; le sclipeau dinții în penumbră.

Afară am trecut pe lîngă un cotoi gras „cotoiul responsabilului — am gîndit — prea e gras", n-am spus asta cu voce tare, nu merita, Nutzy nu era obişnuită cu probleme complicate. Am aruncat cumpărăturile de-a valma pe bancheta din spate, m-am suit la volan, fata m-a informat că vrea iar să doarmă, am privit-o, era frumoasă, era bine, „de ce n-

ai băgat, Doamne, şi puțin creier sub țeasta asta perfectă?” Am smucit volanul, am întors maşina spre munte, şi am accelerat. Capul fetei se lăsase pe umărul meu, uşor, mult prea uşor. Am trecut pe lîngă parcajul motelului şi am încetinit, căutînd instinctiv din ochi maşina italianului. Am găsit-o, era o Lancia prăfuită dar bună, maşină sport, am accelerat iar, şi în clipa următoare capul lui Nutzy zbura de pe umărul meu aproape să intre în parbriz din cauza frînei bruşte. În dreapta Lanciei, aproape ascunsă de un autobuz TV mătăhălos, sclipea în primele raze ale soarelui care inunda valea o Dacie 1300, o Dacie comună dar frumoasă, a dracului de frumoasă şi deosebită din cauza vopselei metalizate alb-aurii care-i acoperea caroseria. Am tras maşina pe stînga şi am oprit. Nutzy mă privea cu blîndă uimire de sub mîna cu care presa o monedă de trei lei pe frunte, acolo unde

se izbise de parbriz. Am întins mîna în spate, am luat o conservă şi franzela, am rupt franzela în două, am aruncat înapoi pe bancheta din spate jumătatea rămasă, şi am scotocit în torpedou după briceag. Briceagul era tocmai la fund, ştii cum se întîmplă, şi am înşirat pe canapea o piele de căprioară, portmoneul cu acte, hărțile şi lanterna, pînă am reuşit să dau de el. Am deschis cutia

— carne de porc cu fasole — şi m-am uitat la Nutzy. Nu se agita deloc, şi am dedus că nu-i e foame. Pe mine însă nu mă saturau cîțiva mici soioşi, aşa că m-am pus serios pe treabă. În timp ce mîncam, priveam în jur, uşa de la intrare a motelului, cabanele mici înşirate de-a lungul unei poteci cu nisip galben, proaspăt, şi tăpşanul pe care fuseseră întinse cîteva corturi. Nici o mişcare, nimic; eram prea matinali. De-a lungul cărării dintre căsuțele mici ca nişte jucării trecu tacticos motanul,

ținînd în dinți ceva care de la distanță putea fi luat drept şoarece mort. Apoi se trînti undeva o uşă şi apăru un tip somnoros, cu o salopetă veche dar curată, cit o vedeam de aici, care se îndreptă spre parcare; trecu aplecîndu-se pe sub bariera vărgată, scoase din buzunarul de la spate al salopetei o cîrpă mare, cu care începu să şteargă parbrizele maşinilor. L-am lăsat să termine primul şir, am ieşit din Fiat, m-am rezemat cu şoldul de farul sting, şi am continuat să pescuiesc cu vîrful briceagului bucățile de carne de porc dintre boabele lunecoase de fasole. Cînd mai avea o maşină pînă la Lancia italianului, am înfundat cutia cu plinea care mai rămăsese, am aruncat-o în şanț, şi m-am îndreptat spre barieră. M-am rezemat cu coatele de ea, cam cum îmi închipuiam că trebuie să stea un pierde-vară, şi i-am strigat paznicului : „Nene, pot intra şi eu?” Omul şi-a

îndreptat spinarea, era mult mai bătrîn decît mi se păruse, m-a privit lung şi a dat din umeri. M-am aplecat pe sub barieră, şi am venit încet, cu degetele mari agățate de buzunarele de la blugi, spre Lancia prăfuită : „Fainã maşinã". „Fainã, da." Moşul m-a privit lung, avea într-adevăr o salopetă proaspăt spălată, iar ce luasem eu drept cîrpă era în realitate o bucată de piele moale, „Cine-i fericitul cu aşa maşinã?" am încercat să leg discuția. „Un om", a răspuns bătrînul. Îşi mişca uşor cîrpa pe parbrizul bombat al Lanciei, dar continua să mă privească. „Şi, ia uite, ce Dacie frumoasă, n-am mai văzut aşa ceva am continuat, „asta a cui o mat fi? „Da matale cine eşti? mi-a tăiat vorba bătrînul — că, vezi. eu îs paznic aici." I-am explicat că nu-s cine ştie ce grozav, doar că-mi plac maşinile. „Las", că ştim noi, a mormăit moşul, din ce în ce mai agresiv, n-ai face matale mai bine să-ți

vezi de drum?” Asta era şi părerea mea văzusem ce mă interesa, am spus frumos bună ziua şi m-am grăbit spre Fiat. Am pescuit, dintre lucrurile înşirate pe banchetă, portmoneul, l-am deschis şi am scotocit după rezerva subțire de pastă. Buletinul de identitate alunecase din despărțitura lui şi stătea îndoit neglijent, ca şi cum l-aş fi răsfoit şi închis în grabă. L-am îndreptai şi l-am pus la loc cu un gest automat. Apoi am luat carnetul în care-mi notam numărul de kilometri pentru schimbarea uleiului, şi am scris, secondat de privirea, uluită de-a binelea a junei Nutzy (cu tz şi y) : 2-PH-4306.

*

Am lăsat-o pe Nutzy acolo de unde o luasem : numai că stația era acum închisă, iar junele PECO era probabil amestecat prin mulțimea papițoilor care băteau centrul, cu vreun tranzistor

agăţat de gît. Am privit-o prin geamul lăsat cum se depărta tîrînd în urmă un tz nedumerit, şi un y cu doua puncte pleoştite inutil deasupra. Weekend-ul se terminase, mai devreme şi altfel decît aş fi vrut. Eram, mă consideram din nou în serviciu comandat şi trebuia să mă prezint în graba mare la miliție. Am dat bătaie urgent pe şosea; pomii se transformaseră într-un zid neîntrerupt care vîjîia pe ambele părți ale drumului. 130—140 de kilometri pe oră; la viteza asta vitezometrul de pe avion nici nu indică, dar aici era şosea şi eram la volan, nu la manşă. Maşinile pe care le depăşeam apăreau întîi mici la orizont, creşteau vertiginos, gata să mă înghită, si se dădeau la fund undeva în urmă; cele care veneau din sens invers aproape nu le vedeam. Am ajuns în oraş cu un ceas mai devreme decît aş fi sosit mergînd normal; n-am trecut pe acasă să mă schimb, am oprit pe o strada

liniştita, deşi aflată în plin centru, şi am coborît în fața miliției. Subofițerul de la poartă m-a privit chiorîş, nu arătam grozav în cămaşă cadrilată şi blugi; lîngă el, la postul de control, era un elev-milițian, şi simțeam că devin material didactic pentru o lecție de comportamentul milițianului cu un cetățean care nu inspiră încredere şi vrea să intre într-o instituție publică. Mi-a părut rău de plutonier, se umflase şi se înfoiase sub diagonală, dar nu aveam dispoziția corespunzătoare unui mulaj de ghips; aşa că am scos legitimația de ofițer, şi i-am prezentat-o. Plutonierul a privit atent fotografia, m-a privit şi pe mine, lung, şi a întrebat cu ce-mi poate fi de folos. „Cu ofițerul de serviciu.” A ridicat un receptor, „da, da, un tovarăş ofițer, am înțeles, da, chiar acum”, a lăsat receptorul jos, „poftiți pe acolo, vă arată băiatul drumul”. Viitorul milițian mi-a deschis zelos şi puțin nedumerit o

uşă, încă una, şi m-am trezit într-o sală lunga, curată, la capătul căreia, pe un fel de estradă, se afla o masă cu telefoane. La masă era un maior tînăr, foarte tînăr, scria ceva într-un caiet, nu părea un registru oficial, era un caiet simplu, de şcoală. Maiorul a ridicat privirea întrebător, i-am întins legitimația în loc de prezentare, a trecut cu ochii peste ea şi mi-a întins mîna. „Te ascult, tovarăşe locotenent-major.” Am povestit cum am fost azi-noapte într-un loc mai retras, şi cum m-au trezit nişte indivizi puşi pe ceartă, apoi am vrut să intervin în cearta aia a lor care devenise bătaie, dar unul din ei avea pistol, pistol adevărat, cred eu, că celălalt se muiase de-a binelea, şi că pistolarul a pomenit ceva de un dosar, de uzina de aviație şi de o maşină „comună dar foarte deosebită” şi azi-dimineață am văzut la parkingul motelului de la baraj o Dacie 1300 care se deosebea net de suratele ei

prin vopseaua alb-aurie. Am adăugat că s-ar putea să fie o prostie, şi maiorul n-are decît să rîdă, dar, uite, am luat numărul maşinii, şi spunînd asta mi-am amintit că lăsasem în torpedoul Fiatului carnetul pe care-l notasem. Maiorul nu era însă curios să afle ce număr avea Dacia alb-aurie, m-a întrebat numai dacă asta-i tot ce-mi amintesc, am spus că da şi atunci mi-a zis că trebuie să dau o declarație cu tot ce i-am relatat. Relatat, asta era vorba lui, m-a condus la un birou spațios, mobilat elegant — o duc bine milițienii — şi mi-a pus în față un teanc de file şi un stilou. „Sau poate preferi să scrii la maşină?" şi mi-a arătat cu un gest larg un „Consul" nou-nouț, dormitînd sub o husă străvezie de plastic. „Să treci, te rog, şi numărul maşinii acolo" — a adăugat, i-am explicat unde lăsasem carnetul şi a zis : „Bine, cînd ajungi dumneata acolo laşi spațiu gol, apoi vii şi completezi". Era un

maior foarte simpatic, şi m-am pus pe lucru. N-aveam multe de înşirat, într-un sfert de oră i-am dat două pagini scrise lăbărțat ca să pară mai mult, am fugit afară, m-am întors cu carnetul, şi am trecut în locul lăsat alb : 2-PH-4306. Maiorul mi-a întins mîna, m-a privit pe sub sprîncene, „mulțumesc, tovarăşe locotenent-major”, eu m-am scuzat că l-am deranjat cu o prostie, începusem deja să regret că am făcut atîta tevatură pentru o nimica toată, dar maiorul s-a uitat la foile dinaintea lui, s-a uitat iar la mine, şi a zis : „Nu te pripi, majorule; s-ar putea să fie o prostie; dar... s-ar putea să nu fie”. M-am îndreptat spre ieşire, coridorul era acoperit cu un linoleum lucios şi plin de viață, încît îmi părea rău să calc pe el. Am întins mîna să prind clanța, cînd maiorul a strigat după mine. M-am întors. „Pe dumneata unde te pot găsi?” Am dat telefonul, adresa o scrisesem pe formularul ăla de

declarație, maiorul a zis „Mulțumesc, sper că n-o să fie nevoie să te mai deranjez”, şi cu asta, ziceam eu, s-a terminat totul. Am trecut pe lîngă postul de control de la poartă, plutonierul a luat poziție, puiul de milițian a schițat un salut timid, şi eu m-am îndreptat spre Fiețelul care aştepta cuminte, gîndindu-mă la maiorul cel simpatic şi la biroul lui elegant, cu maşină de scris, protejată de o husă străvezie din plastic.

*

Am lăsat Fiatul la bordură — aveam de gînd să mai ies după-masă — am luat ce mai rămăsese de mîncare în maşină, şi am urcat sus. Casa era vraişte, Agnes plecase de două săptămîni şi mai avea să lipsească încă două. Am făcut baie, am mîncat conservele reci, şi m-am întins în pat cu un roman polițist în brațe — carte care mă adoarme profund şi fără vise. M-a trezit telefonul, suna insistent, m-am

uitat repede la ceas, era de-abia patru şi cîteva minute, m-am îndreptat clătinîndu-mă spre telefon şi am ridicat receptorul. „Alo, alo, la telefon Dolarul de la Washington”, sigur, cine ştie ce prietenă a neveste-mii căreia nu i-a picat încă fisa că dacă are chef de taclale cu Agnes trebuie să ceară circuitul internațional. Nu, nu era prietena lui Agnes, era maiorul. Asta an realizat mai tîrziu, după ce a repetat a doua oară : „E groasă, majorule, pricepi? Ia să vii tu aici şi să spui iar totul, de-a fir-a-păr, cum a fost”. Apoi am auzit în surdină o voce intervenind, era cu cineva acolo de unde telefonase, mi-a zis să aştept puțin, auzeam cum discută cu vocea aceea, apoi a revenit la aparat : „N-ai vrea să ieşi în oraş? La „Bărbosu”, de pildă, peste o jumătate de oră”. Întrebarea suna ca o dispoziție, nu-mi rămînea decît să fiu de acord. N-am luat maşina, la „Bărbosu” nu se bea braga deşi eu

braga aş bea, am dat colțul, mai aveam cinci minute pînă la expirarea timpului, hotelul se înălța mare de tot închizînd bulevardul aproape pustiu, şi pe laturi sclipea glorioasă efigia lui Decebal, a cărui barbă de aramă făcuse renumele hotelului. Am urcat scările de la intrare, maiorul era acolo cu un tip uscățiv şi țeapăn : „Mergem la bar?" „Sigur." într-adevăr, nu puteam găsi loc mai potrivit, la ora asta barul e gol, papițoii dorm şi nu se trezesc decît mult mai tîrziu, cînd întunericul îşi întinde mantia de catifea peste bulevarde. Maiorul a arătat o masă în colț, ne-am aşezat, şi-a apăsat uşor palma pe umărul meu : „Lt. maj. Dan, de la aviație, dînsul e un coleg de la Securitate. Trebuia să-mi dea prin cap, Doamne, arăta ca un detectiv din filmele americane, şi cînd spun asta, o spun plin de admirație : uscățiv, solid, poate puțin cam țeapăn, cenuşiu din cap pînă-n picioare, incluzînd culoarea ochilor, a

costumului, şi a pantofilor de o nuanță nemaipomenită, parcă turnați în fontă. Avea părul uşor înspicat, era mai bătrîn decît milițianul sau poate nu, mi-am amintit pe neaşteptate de Costică, amic şi coleg cu mine, îl cunosc de paişpe ani, am făcut liceul, şcoala militară şi aviația împreună, şi am băgat de curînd de seamă că i-a încărunțit părul pe tîmple. Ne-am dat dracului, am început să avem cîte doi copii, burtă şi păr cărunt. Detectivul american mi-a întins mîna cu distincție, de fapt numai două degete, şi cînd am luat-o i-am simțit degetele ca de oțel. A mormăit înăbuşit „Maior mmm...” fără să mă privească, se uita în jur, după microfoane probabil. Apoi a ridicat ochii ăia cenuşii spre mine, şi atunci parcă m-a luat cineva de ceafă şi m-a agățat de privirea lui : era clară şi adîncă şi ascuțită, şi parcă mai avea ceva care mă topea pînă la dimensiuni neînsemnate. Apoi mi-a explicat pe scurt că n-a fost

dorința lui să mă aducă aici, dar că ei au acolo, la Securitate, capătul unui fir care se leagă poate într-un fel sau altul de dosarul cu pricina, de uzina de avioane şi de nerăbdătorul pistolero. Am înşirat — pentru a treia oară în ziua aia, dacă pun la socoteală şi declarația — cele întîmplate pe malul lacului cu unda lină. Ascultau amîndoi atenți, şi securistul m-a întrerupt doar o dată : cînd am pomenit de vocea joasă şi plăcută a celui cu pistol, a întrebat : „Ai putea s-o recunoşti?" „Cred că da, am răspuns, dacă aş mai auzi-o vreodată." Pe urmă a venit băiatul de la bar, avea un fel de veston împodobit cu efigia Bărbosului, s-a apropiat de masa noastră, a lăsat tava cu trei pahare de juice din care răsăreau paiele înalte, şi a plecat. „O clipă, amigo, 1-a oprit din drum milițianul — de unde pot da un telefon?" „De la birou, să trăiți." M-a amuzat răspunsul; maiorul venise în civil la bar, dar se vedea că

picolo ştie bine cu cine are de-a face. Miliţianul s-a ridicat de la masă şi a plecat după băiat. Eroul coborît din filme poliţiste bătea darabana cu degetele pe masa scundă : „Sper că nu e nevoie să-ţi amintesc că toată discuţia rămîne între noi şi că orice element nou pe care ţi-I aminteşti, etc. etc.!” Speranţa se confirma, evident, şi am tăcut amîndoi pînă a venit maiorul celălalt, miliţianul. S-a uitat la securist, s-a uitat la mine, şi a spus, nu ştiu de ce, vesel : „Nu există. Nu există nici o Dacie alb-aurie în tot Ploieştiul, sau în împrejurimi, nici 2-PH-4306. nici vreun alt număr. Nu există şi pace”.

„O dăm în urmărire generală pe ţară”, a zis securistul. A scos de undeva un radio mititel, a ridicat din el o antenă şi 1-a dus în dreptul gurii; „Notează — ştiuculiţa aia, în urmărire pe ţară”. „Am înţeles” — a răspuns radioul cel mititel şi aşa am aflat că are voce blondă de

altistă. Maiorul a înghesuit antena la locul ei, şi a băgat aparatul într-unui din buzunarele costumului său de gentleman, cam pe acolo pe unde l-ai fi bănuit că-şi ține carnetul de cecuri. A privit din nou în jur, parcă să se convingă că într-adevăr nu era nici un microfon, şi a întrebat încet : „Ei, acum ce ne facem?!" Am considerat că nu am loc cu acel „ne" şi m-am ridicat „Eu..." cu voia dumneavoastră..." „Stai jos, majorule, încă n-am terminat cu dumneata — a spus miliținanul. Ştii ce-i asta? A scos din buzunarul de la piept un plic, din plic un carton alb, 1-a privit zîmbind — era zîmbăreț, nu glumă! — şi i 1-a întins securistului. Cred că nicăieri, niciodată, n-a mai fost luat vreun carton alb cu atîta distincție ca acesta. Securistul n-a rîs, a privit numai atent şi a mormăit „Frumoasă maşină". Mi l-a întins, era o fotografie, o fotografie nu grozav de artistică dar clară, înfățişa

Fiețelul meu gonind ca un bolid. Se vedea clar numărul şi pe marginea de sus, în stînga şi în dreapta, nişte cifre : data ora şi viteza. Aşa am omologat, neaşteptat, 155 de kilometri la oră pentru Fiețel. Era o poză valoroasă, şi merita amenda : „Cît?" „Gratis, majorule. Scapi cu o cinste — de-abia am reuşit să-i îmbunez pe cei de la circulație", şi iar a început să rîdă, ca de-o gluma bună. Celălalt stătea impasibil, nu-i tresărea nici măcar colțul gurii, parcă am fi avut pe masă nu trei pahare înalte cu juice, ci trei cupe cu otravă. A întins mîna, „dă-mi puțin poza", a privit-o cu atenție, mijindu-şi ochii, apoi a aşezat-o cu partea albă în sus pe măsuța joasă şi a notat două numere de telefon şi un nume : „Mă găseşti la unul din numerele astea. Ziua, noaptea, la orice oră, nu-ți faci probleme. Dacă vezi, dacă afli, dacă-ți aminteşti vreun amănunt". Am luat fotografia, am îndoit-o cu părere de rău,

altfel nu încăpea, şi am înghesuit-o în buzunarul de la spate al blugilor. Nu bănuiam că avea să rămînă foarte puțin acolo, nici măcar două ore — aşa cum, în general, nici nu-mi trecea prin cap în ce m-am băgat, şi ce avea să urmeze. Am ieşit din hotel la remorca celor doi maiori, pe peronul înalt ne-am dat mîinile, milițianul a zîmbit, securistul a mormăit solemn „mrrgrr”, ei au luat-o la stînga, eu la dreapta. După doi paşi m-am oprit şi m-am întors; se depărtau, unul lîngă celălalt, la fel de înalți şi lați în umeri, impecabili în costumele lor, ca două manechine din revistele de mode pentru bărbați. Înainte de a da colțul, maiorul de miliție a întors capul, a zîmbit, a arătat cu un gest conspirativ spre maiorul de Securitate şi au dispărut. Era aproape 6, soarele se agățase în nişte sîrme, şi nu peste mult — cam o jumătate de oră — centrul avea să se umple de pițipoance tupeiste şi

papițoi agresivi. M-am gîndit iar la Costică, la tîmplele şi ceafa lui care începuseră să încărunțească, la burta lui Florica, la băiatul meu deja mărişor, şi am pornit agale spre casa. Unii din promoția noastră erau comandanți de patrule, alții elevi la Academia Militară, locotenenții abia ieşiți din şcoala ne vorbeau cu „dumneavoastră şi ne salutau de la trei paşi distanța. Mergeam încet pe lîngă zidurile încă înfierbîntate, mă năpădise ceva ca un soi de melancolie, îmbătrîneam toți, numai Adi avea să rămînă tînăr şi să rîdă de noi, de burțile şi de cheliile noastre, de pe oțelul elicei implîntate în beton — cu rîsul lui încremenit, la 22 de ani.

*

Pe urmă, uite ce s-a întîmplat. Cînd am dat colțul, am zărit în față, la nici douăzeci de metri, spatele alb-auriu al unei Dacii 1300; oprise în dreptul

blocului meu, chiar în spatele Fiețelului. Am fost lîngă ea din doi paşi, apoi mi-am luat seama şi am privit ca în treacăt tăbliţa cu numărul de înmatriculare : 2-PH-4306. Primul gînd a fost să mă aşez în maşina mea şi să aştept, să aştept pînă cînd... pînă cînd ce? M-am hotărît sa urc, să telefonez la numărul înscris pe spatele fotografiei, şi apoi să fac ce-mi va spune maiorul, sau cine-mi va răspunde. Am mirat calm în holul spaţios, apoi am urcat cu sufletul la gura, sărind cîte trei trepte, pînă la etajul IV, unde locuiesc. Am băgat cheia în broasca, am simţit că merge mai greu, nu avram timp să mă întreb de ce, o să ung broasca mai tîrziu, cînd voi avea vreme, am dat uşa de perete, am apucat să observ uşa de la antreu închizîndu-se uşor şi... cam atît. Apoi mi-am simţit capul, mai precis ceafa, mă durea îngrozitor şi nişte frînghii subţiri de nailon, cred că le luaseră din baie, cele pe care Agnes

pune rufele la uscat, mă țintuiau de fotoliu. Mi-am simțit şi fruntea, înghețată şi fierbinte, dădusem cu ea de ciment cînd m-au pocnit după ceafă... Eram ud, turnaseră pe mine apă cu sticla scoasă din frigider, era mizerie şi ud pe jos, şi, ridicînd bărbia din piept, am văzut că toată camera era răvăşită, biblioteca deschisă şi cărțile aruncate de-a valma pe jos, sertarele scrinului răscolite, şi în ambianța pe care o dădea mobila aceea — Bonanza, părea că în sufrageria mea se turnase scena culminantă dintr-un western. Iar eu eram eroul înfrînt, şi în fața mea. pe covor, privindu-mă curios, stătea un tip bine, îmbrăcat cu gust, într-un pantalon uşor şi o cămaşă răscroită de pînză groasă, în carouri, cu sandale pe piciorul gol. Se uita la mine, avea o privire clară, ironică, şi un licăr de curiozitate sinceră şi cumva amuzată. N-ar fi fost nimic deosebit în asta, un om stînd pe covor şi

uitîndu-se în ochii mei, atît doar că avea un pistol pus pe jos lîngă el, la îndemînă, ştii, un pistol din alea mai mult țeava decît miner, şi ajungea un singur film polițist să-mi dau seama că putea trage toate cartuşele din el fără să deranjeze cu nimic vecinii. Cînd mi-a prins privirea, a schițat o grimasă uşoară — cred şi eu că nu arătam prea bine — şi a spus, arătînd cu bărbia spre telefonul care era aşezat pe scrin : „Hai telefonează. Ce mai aştepți, telefonează". Am încercat să dau din umeri, am vrut să-mi frec uşor una de alta mîinile legate la spate — nu ca să încerc ceva, ştiam că m-au legat ca la carte, ci doar aşa, ca să mai lărgesc strînsoarea şi să am conştiința împăcată, şi am întrebat : „Ce telefon? Cine naiba eşti?" „Auzi, vino, că s-a trezit tov. locotenent-major — a strigat fără să se clintească din loc gangsterul de pe covor, şi zice că habar n-are de nici un telefon." în uşa care

ducea la dormitor a apărut altul, scundac, grăsuliu şi rumen, cu fason bonom şi grijuliu, Orson Welles în rol de tată pozitiv, şi încă unul, zvelt şi solid cit se vedea de sub costumul îngrijit dar cam ponosit pe care-l purta, şi ăsta, ponositul, cum a deschis gura, parcă m-a proiectat în poienița cît o tigaie de prăjit ouă, cu iarbă mătăsoasă şi foşnet de brad în jur. A rîs iar cu rîsul ăla plin şi sănătos, acum parcă mai reținut, şi a zis : „Cum, numai locotenent-major, şi încă de aviație! Probabil că ți se plăteşte diferența de grad. Unde-ți ții permisul, nu ăsta, celălalt?" şi mi-a arătat coperțile de celuloid străveziu în. care aveam legitimația de ofițer, brevetul de pilot şi celelalte acte militare. Le ținea cu două degete, ca şi cum i-ar fi fost scîrbă, n-avea de ce, fotografiile erau destul de reuşite, chiar dacă trecuseră doi ani de cînd le făcusem. Pe covor, lîngă scrin, zăcea aruncată fotografia îndoită cu

telefoanele maiorului, batista şi un ghemotoc de bancnote. Nu înțelegeam ce vrea să spună, astea erau actele mele, singurele, toate, originalele, exemplar unic, altele nu aveam şi nici n-aveam de gînd să am. „Repede, că n-am timp”, a spus ponositul şi, într-adevăr, părea că n-are de gînd să zăbovească mult. Ceilalți doi se simțeau ca la ei acasă, nu părea că-i mînă ceva de la spate, numai Orson Welles a mormăit fără convingere : „Repede că nu e timp”. Apoi cel de pe covor a ridicat încet pistolul zicînd că numără pînă la trei, şi mă împuşcă. Asta era ceva care nu-mi convenea, dar într-un fel cu totul special, nu m-am prăpădit cu avionul şi să mor de gloanțele unui gangster era prea de tot, şi începeam să mă înfurii. Îi simțeam, fizic aproape, ferm hotărîți să-mi smulgă nu ştiu ce legitimație, şi erau capabili de orice. Dacă aş fi ştiut precis ce vor de la mine poate aş fi reuşit să mă descurc

într-un fel... „Prudenți, a spus Orson Welles, şi o clipă mi-a trecut prin cap că el ar putea fi al doilea, cel bătut de astă-noapte — prudenți, cum au pus totul la cale şi au şters toate urmele. Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea lor.” Spunea „lor” de parcă avea un cartof fierbinte în gură, şi nu ştia cum să-l pună mai repede jos. În fond, situația era absurdă, atît de absurdă că-mi venea să urlu... Să fiu la mine acasă, într-un oraş, ziua în amiaza mare, mă rog, e seară aproape, dar n-are importanță, să fiu deci în casa mea, legat fedeleş, şi cu gangsterul ăla sub ochi, care n-ar fi pregetat — simțeam — să facă puțin tir pe pielea mea. Cu toate astea nu-i purtam pică atît cît nu-i poți purta pică unui tip care se joacă sub nasul tău cu pistolul, mă temeam mai mult de ponosit, care, cu vocea aia cultivată, mă soma să-i predau imediat-imediat un permis. Un permis pe care nu-l

avusesem niciodată şi despre care nu ştiam nimic. Pe urmă s-a uitat la ceas, i-a făcut un semn gangsterului cu pistolul, ăla s-a ridicat, în sfîrşit, de pe covor, s-a apropiat de mine tîrîndu-şi tălpile, a ridicat brațul în care ținea arma, şi m-a pocnit în în creştetul capului atît de mult încercat.

*

Auzeam apa picurînd din robinetul de la cadă şi-mi spuneam că ar fi cazul să schimb garnitura; picăturile croiseră în smalțul strălucitor o dîră gălbuie, urîtă. Mi se părea ciudat că nu mă prăvălesc cu fața în jos, oasele si muşchii, de-a valma, îi simțeam de cauciuc sub greutatea zdrobitoare a capului. Pe urmă am simțit frînghia subțire, de nailon înfigîndu-mi-se în umeri şi piept, şi m-am lămurit de ce nu zac pe covor. Am încercat să mă mişc, era întuneric beznă, picăturile răpăiau din ce în ce

mai sonor pe fundul căzii, mai tare, mai tare, insuportabil de tare, aproape ca urletul unui motor reactiv încercat la sol în regim de forțaj şi am deschis gura să strig... Nu ştiu cit timp a trecut, dacă am reuşit să strig sau nu; cred că am leşinat din nou. Cînd am deschis iar ochii am observai o dîră slabă de lumină sub uşa de la antreu, cineva urca sau cobora scara. Capul mă durea, locurile unde frînghia mă strîngea amorțiseră dureros şi nu ştiam ce şi cum să fac să mă dezleg. Aveam picioarele libere, le-am împins în podea, am căzut pe spate cu fotoliu cu tot, credeam că o să-mi pierd iar cunoştința cînd capul s-a lovit de speteaza capitonată; zăceam pe o coastă, legat caraghios de fotoliul răsturnat, şi a trecut ceva timp pînă am reuşit să prind cu gura coarda de nailon în dreptul umerilor. Restul ar fi fost uşor dacă n-aş fi fost lovit în cap, dar aşa la orice mişcare a maxilarelor rozînd nailonul,

simțeam creierul plimbîndu-se într-o cavernă vastă, şi izbindu-se de pereți. M-am rostogolit, m-am ghemuit, şi am reuşit s mă ridic în picioare. Clătinîndu-mă, am ajuns în bucătărie, m-am întors cu spatele la sertarul în care Agnes ține tacîmurile, l-am deschis cu chiu eu vai, şi am bîjbîit după cuțit. Apoi mi-am frecat îndelung mîinile, mă dureau şi parca o linie de ace mă împungeau de sub piele în sus M-am întors în sufragerie, am luat fotografia de jos şi am ridicat receptorul. Tonul n-a venit, nu-mi simțeam nici respirația în cască, şi am ştiut că au tăiat sau au smuls firul. Doar atunci m-am uitat la ceas, zăcusem cîteva ore bune, mai era puțin şi începea să se lumineze. M-am dus la baie, am băgat capul sub robinet şi am lăsat să curgă apa rece; fără să mă şterg am coborît în holul blocului şi am ieşit. Sub copertina de la intrare era un telefon public, dar n-aveam nici o fisă la

mine. Am înjurat în gînd şi am urcat iar pînă sus, am scotocit toată casa după o fisă, degeaba. Pe urmă am luat telefonul de pe birou şi am examinat firul : fusese smuls şi nu era greu de pus la loc dacă forțam capacul dozei. M-am dus după şurubelniță, fiecare pas mă durea parcă aş fi avut sub tălpi numai capete de-ale mele; am ridicat capacul, nu ştiam care fir la care bornă, am fixat la întîmplare şi am reuşit din prima încercare : cînd am ridicat receptorul, imediat am auzit în cască tonul. Am pus în fața mea pe birou fotografia de la Circulație, şi am format unul din numere. Dincolo a sunat înfundat o sonerie de apel, o dată, de două ori, apoi de încă multe ori pînă cînd o voce vioaie s-a auzit deodată : „Cine-i?" Era maiorul, securistul, am povestit ce s-a întîmplat. „Mmda, a mormăit, ia te uită ce s-au apucat să facă, se simt încolțiți!" Credeam că vor veni să ridice amprente şi să facă poze,

dar el m-a sfătuit să strîng şi să-mi fac ordine prin casă, şi să-mi pun neapărat o compresă rece. „Crezi că e cazul să vin la tine, să te ajut?” — a întrebat, m-am uitat în jur, la casa întoarsă cu susul în jos, şi am răspuns : „mulțumesc, mă descurc şi singur”. „Bine, a mormăit iar maiorul, ai grijă.” Am vrut să închid telefonul, dar vocea aceea vioaie a revenit, voalîndu-se malițios : „nu credeam că im aviator se sperie pentru atîta lucru”.

*

N-am zburat vreo două zile, pînă cînd umflăturile din ceafă şi din creştet au dat înapoi şi au încetat să mă doară. Pe urmă, într-o după-masă, m-am pomenit cu securistul acasă. A intrat, s-a uitat cercetător prin toate colțurile, era ticul lui obişnuit cu microfoanele, şi mi-a cerut să-i relatez cu lux de amănunte ultima mea aventură. N-a părut deloc

impresionat de torturile la care fusesem supus, în schimb a devenit brusc atent cînd a venit vorba de ponosit, şi mi-a cerut să-l descriu cu lux de amănunte. Dacă eram sigur că fusese cel cu maşina, noaptea, pe malul lacului. Eram sigur. Dacă Orson Welles fusese celălalt : nu mai eram sigur. Apoi mi-a spus că are un cadou pentru mine, şi a băgat mîna într-unui din buzunarele costumului său cenuşiu de gentleman, cam acolo de unde m-aş fi aşteptat să-l văd scoţînd o brichetă suflată cu aur. Nu era o brichetă, era un revolver mic şi elegant, cu ţeava groasă şi cu butoi de oţel brumat, care contrasta plăcut cu fildeşul plăselelor masive. L-a cîntărit în palmă şi mi 1-a întins : „Nici nu ştii în ce joc periculos te-ai băgat. Te felicit că ţi-ai expediat familia. Opt focuri, uite piedica, uite trăgaciul”. Era un revolver admirabil, unul din acelea despre care credeam că există doar în filme; toată

viața visasem aşa ceva, şi acum mă presa în palmă cu greutatea lui masivă şi liniştitoare. „Nu mai e cazul să-ți recomand discreție — a spus maiorul pe acelaşi ton egal, şi eram tentat să cred că toată ziua nu făcea altceva decît să împartă în dreapta şi în stînga revolvere. Eşti ofițer, ştii ce e acela un secret, ştii cum se umblă cu o armă. De permis special nu e nevoie, ajunge legitimația dumitale portarmă. Iar şefii dumitale vor fi înştiințați — s-a oprit o clipă, m-a privit atent, a continuat : de către noi. Bună seara, tovarăşe locotenent-major.” A plecat la fel de țeapăn cum venise, purtîndu-şi impecabil costumul plin de surprize.

*

Acele tahometrului tremurau mărunt în jurul a 90”. Motorul huruia liniştit, mersul lui de drum bun; viteza 700 de kilometri pe oră, înălțimea 1000 de

metri. Zburam paralel cu şoseaua, puțin în dreapta ei, urmărind maşinile rare care treceau într-un sens sau altul. Mă întorceam din misiune, avusesem un raid dificil în stratosfera şi acum veneam măcinînd lin cei 40—50 de kilometri, cît mai aveam pînă la aerodrom; era un zbor legănat, o coborîre blîndă şi tăcută, şi mă gîndeam ce bine şi ce frumos e. Apoi s-a întîmplat ceva neaşteptat şi, doar mai tîrziu, cînd m-am gîndit şi cînd am disecat fiecare clipă, mi-am dat seama că am început să înțeleg ce fac abia după ce, reflex, am împins manşa în tablou şi am înclinat uşor avionul spre stingă, picînd peste maşina galben-aurie, care rula pe asfaltul cenuşiu al şoselei. Am redus viteza, am trecut în dreapta ei, lateral, la vreo două sute de metri înălțime. Acolo, pe şoseaua rămasă acum în urmă, gonea o Dacie 1300 alb-aurie, legănîndu-se, săltîndu-se, probabil uşor, la hopuri, o Dacie 1300

pusă în urmărire pe întreaga țară. Era ceva, o certitudine care-mi spunea că e Dacia aceea şi nu alta, e maşina pe care o caută maiorul de securitate, maşina în care veniseră ponositul cu gangsterul cel tînăr şi cu Orson Welles cînd mi-au întors casa pe dos şi m-au bătut măr. Simțeam asta înainte de a putea raționa, şi oricît am încercai să-mi spun ca pot exista şi alte Dacii alb-aurii, n-am reuşii să mă conving. Am făcut un viraj standard deasupra copacilor şi am luat şoseaua în lung, spre automobilul care se detaşa puternic pe asfaltul negru-cenuşiu al şoselei. Am redus viteza primejdios de mult, am scos flapsul şi, în momentul cînd am intersectat maşina, am înclinat avionul. Era stupid să încerc să-i văd numărul, ca şi cum aş fi încercat să privesc picioarele unei femei frumoase într-un tramvai aglomerat; nu puteam decît să mă învîrt pe lingă ea şi apoi, cînd nu voi mai avea suficient gaz,

să o las să se ducă, iar eu să aterizez frumuşel acasă... Nu merita să fac asta, am cerut la radio zona 5 pentru coborîre ca să fiu lăsat în pace cîteva minute; mi-am zis că e nebunie ce vreau să încerc dar era prea mult sa văd maşina plimbîndu-se sub nasul meu, iar eu să nu pot face nimic. Am înclinat din nou în viraj standard, am depăşit maşina cu 6—7 kilometri şi m-am convins că şoseaua e liberă, cu excepția unui camion albastru care rula din acelaşi sens cu Dacia, la 2—3 kilometri înaintea ei. Apoi am strîns iar avionul într-un standard aproape de coroanele copacilor şi cînd am ieşit deasupra şoselei, am făcut ceea ce: se face numai la aerodrom, înainte de aterizare : am scos trenul şi flapsul şi am luat priza de aterizare; am cuplat suflarea straiului limită ca să pot reduce viteza şi mai mult. şi m-am pregătit pentru contactul cu solul. Cunoşteam şoseaua în porțiunea asta,

era suficient de lată şi netedă ca să permită o aterizare cît de cît normală; pericolul îl reprezentau copacii, care formau pe alocuri adevărate bolți, unindu-şi coroanele deasupra panglicii de asfalt.

Am luat contact cu solul uşor, dar n-am redus motorul, am lăsat avionul să fugă cu roata de bot ridicată, şi am împins maneta în față ca să-mi asigur cei 380—400 de kilometri pe oră necesari unei desprinderi imediate. Copacii fulgerau în stingă şi în dreapta, apoi am văzut camionul albastru, am apucat să zăresc, în timp ce trăgeam de manşă, şoferul aruncîndu-se cu tot corpul pe volan, am sărit peste el, am luat din nou contact cu şoseaua pe o roată, apoi pe cealaltă, avionul a țopăit nițel, şi am zărit Dacia alb-aurie repezindu-se în mine. Am strîns manşa în pumn, tare, am simțit cum învelişul zimțat intră în carne, dar n-am tras de

ea decît în ultimul moment, cînd am văzut maşina catapultată peste şanțul din marginea drumului, lovindu-se în treacăt de un pom. Atunci am împins maneta de gaze în plin şi m-am desprins de pista aceea improvizată înclinînd brusc avionul ca să poată trece printre doi copaci. La 200 de metri înălțime am băgat trenul şi flapsurile, şi am luat cap-compas spre aerodrom. Eram leoarcă de sudoare, năclăit în costumul de suprasarcină; am dat drumul la ventilator, mai aveam gaz puțin, trebuia să merg direct la aterizare. Am slăbit chingile, mi-am desfăcut fermoarul de pe piept, să mă bată în plin curentul rece de aer; auzi, să mergi la vînătoare de maşini cu avionul supersonic! Pe urmă am apăsat butonul de emisie şi am raportat : „727, la circa 40 kilometri S de voi, pe şoseaua națională nr. 16, accident de automobil provocat de zbor la rasul solului. Anunțați miliția”. Şi

atunci m-a trecut un fior şi deodată s-a făcut frig în cabină, şi am oprit ventilatorul : dacă totuşi fusese altă maşină?

Cunoşteam bine încăperea aceea ticsită de machete şi fotografii de avioane, hărți aeriene, şi cu un drapel tricolor de mătase, vechi, pe care scria cu litere de aur FLOTILA 7-A AVIAȚIE VÎNĂTOARE, atîrnat de peretele din fund. De data asta, la birou nu şedea comandantul unității, ci maiorul meu de Securitate, în alt costum, tot impecabil, asortat cu aceeaşi figură de nepătruns. Atît doar că de data asta nu mai căuta microfoane; era şi el convins, probabil, că în cabinetul de lucru al unui colonel de aviație n-o să întîlnească asemenea accesorii indiscrete. Eu şedeam pocăit, convins că nici unul din piloții legendarei flotile a 7-a, care mai tîrziu devenise leagănul actualei unități, nu fusese vreodată săpunit ca mine, în maniera

rece şi politicoasă a maiorului, sau în vreun alt fel. Mă făcuse dobitoc, cretin, fiecare în parte şi toate la un loc, şi asta pe un ton egal, cu expresii academice, şi privindu-mă drept în lumina ochilor. Nu ştiam că Dacia 2-PH-4306 fusese dată în urmărire pe țară? sau credeam că e vorbă goală? Dacă se plimbă nestingherită pe şosea, înseamnă că aşa trebuie, să se plimbe nestingherită pe şosea. Şi ce înseamnă asta, să provoci accidente pe şosea cu avionul? Dacă era altă maşină? Dacă şoferul camionului albastru n-ar fi fost un plutonier de Securitate, uns cu toate alifiile, ci un gîgă din ăştia tineri, care primesc volanul după 30 de ore de curs? n-ar fi zăcut şi el în şanț, sau şi mai rău? Pe scurt, am zădărnicit o urmărire care se anunța fructuoasă, şi am scos din circulație pe unul din bandă — gangsterul tînăr, care mă pocnise de două ori cu pistolul în cap, şi care

pentru maior reprezenta o prețioasă verigă, acum desfăcută, destrămînd un lanț, rezultatul multor ceasuri de veghe şi gîndire. Veriga zăcea la ora asta într-un pat de spital, cu comoție cerebrală, iar cînd se va trezi, va constata că un subofițer de miliție veghează la capul său. Dar cînd se va trezi? Urmele arătau că şi ceilalți doi fuseseră în maşină, dar fugiseră, îi văzuse plutonierul care, după isprava cu avionul, întorsese repede camionul şi se repezise la autoturismul accidentat. Doi inşi — unul mai înalt, celălalt scund şi gras, fugind peste cîmp şi pierzîndu-se în lanul de porumb... Misiunea lui era să urmărească maşina, aşa că rămăsese pe loc, încercînd să acorde primul ajutor rănitului care zăcea înăuntru. Apoi, cînd veniseră ceilalți, au încercat să caute urma eu cîinii, Valeriu — cel mai vestit cîine polițist din sector — îşi încrețise aproape o oră neîntrecutul nas pe un metru pătrat de

porumbişte presărată cu tulpini rupte şi culcate la pămînt, fără să poată merge mai departe. Scheunase a jale, se culcase pe burtă, îşi ascunsese capul lui de cîine între labele obişnuite de cîine şi rămăsese aşa. Iar oamenii nu putuseră face nici măcar atîta. Şi toate astea cu binevoitorul meu concurs picat din cer etc. etc....Apoi maiorul s-a ridicat de la birou : „Va trebui să insist ca să n-ai necazuri pe linie de zbor. Altă dată fii mai prudent". M-a întrebat dacă port pistolul pe care mi 1-a dat, mi-a recomandat din nou multă atenție, şi ne-am despărțit.

*

Amestecat în puhoiul de oameni transpirați care năvăleau prin uşile deschise, am ieşit în stradă. Văzusem „Casa de sub arbori", cu Faye Dunaway, şi-mi spuneam că atîta vreme cît ai o actriță blondă şi frumoasă, şi un puşti

blond şi înfipt, nu-i greu să faci un film bun. Am intrat la o cofetărie, m-am instalat la măsuța scundă şi am întins picioarele pînă la scăunelul de vizavi; era un loc plăcut, mă miram că n-am mai fost acolo, jaluzelele de la vitrină filtrau o lumină mată, odihnitoare — se vedea ca papițoii nu descoperiseră încă, şi nu pervertiseră eu țigările lor king size aerul răcoros clin local. Vroiam să rumeg unele chestii în linişte şi mi se părea că am găsit un colț potrivit, încă 2—3 mese ocupate de nişte cucoane suficient de tinere şi drăguțe, care mă priveau, nu ştiu de ce, cu un aer intrigat. S-a apropiat picolița, o tînără şi sprintenă gazelă cu şorțuleț, şi m-a întrebat ce poftesc. „Un profiterol şi o citronadă, sau pepsi, sau ce aveți mai bun.” Gazela n-a fulgerat însă cu picioarele ei subțiri să aducă comanda, ci s-a aplecat şi a explicat pe un ton mai mult decît hotărît că am nimerit într-un local exclusiv

pentru femei, se numeşte „Eva”, pe uşă scrie clar „accesul bărbaților interzis”, şi mă roagă să ies afară fără supărare. Am ieşit, cucoanele au chicotit în urma mea şi au rămas victorioase să comenteze evenimentul. Pe mine mă frămîntau unele lucruri, şi am rătăcit aiurea pe străzi gîndindu-mă Ia ultima discuție cu „detectivul american” de la Securitate. Era clar că intrasem într-o combinație neobişnuită pentru mine, una din acelea care fac rolul unei secții întregi pe M.I.; spusesem tot ce ştiam, făcusem mai mult decît mi s-a spus să fac. dar în loc de orice lămurire am primit un revolver cu opt focuri, şi felicitări că mi-am expediat familia tocmai în Cehoslovacia. E drept că văzînd „Casa de sub arbori” m-am simțit mai liniştit ştiindu-mi soția şi copilul pe malurile Vitavei line şi adînci, totuşi asta nu însemna mare lucru. Mai erau 8—10 zile pînă să se întoarcă, şi dacă jocul se întinde şi după

acest interval? M-am răsucit pe călcîie şi am văzut un tînăr întrînd brusc sub portalul unui bloc înalt. Am pornit în pas gimnastic spre casă, şi doar după vreo două-trei străzi mi-am dat seama de gestul repezit, prea repezit cu care junele dispăruse pe uşa blocului. „Alta acum" mi-am zis şi am privit înapoi. Nu mai era nimeni, „am început să am halucinații", simțeam presiunea liniştitoare a revolverului pe burtă, îl purtam la curea, sub cămaşă, unde naiba să pui vara un revolver? şi eram ferm hotărît să mă răfuiesc cu maiorul. Am urcat cîte trei scări deodată, am ajuns pe palier cu viteza unui tren expres şi am fost gata să mă ciocnesc de maior, care se îndrepta spre scară țeapăn ca de obicei. „Bună ziua, tovarăşe locotenent-major." „V-am căutat, i-am zis în loc de răspuns la salut, vreau să vorbim serios." Am răsucit yala în broască : „Vedeți dumneavoastră dacă nu sînt niscai

bandiți după uşă, mie mi s-a urît să tot primesc cucuie”, a intrat primul, a deschis liniştit uşa de la sufragerie, şi s-a aşezat în fotoliul de care, cu vreo săptămînă în urmă, fusesem legat ca un muțunache. Am trîntit uşa de la intrare şi din trei paşi am fost în fața lui; mi-am scos cămaşa din blugi, am băgat mîna sub ea şi i-am întins revolverul cu plasele de fildeş şi cu butoi de oțel brumat : „Poftim, luați-vă gun-ul înapoi. M-am săturat să merg pe căldura asta cu un fier lipit de burtă, să fiu urmărit şi bătut de indivizi care-mi pretind lucruri despre care n-am auzit vorbindu-se măcar o dată”. Maiorul privea liniştit pe sub sprîncenele cenuşii cu ochii lui cenuşii, m-a lăsat să mă descarc fără să manifeste vreun semn de nerăbdare, dar a respins cu un gest blînd revolverul pe care i-l întindeam, ținîndu-l de țeava. „Te-ai neurastenizat, pilotule? Aşa repede?” Era prima oară cînd vorbea fără

obişnuitele lui formule, şi am ciulit urechile, continuînd totuşi să-i agit patul pistolului sub nas. „Nu vrei să stai jos?” M-am aşezat pe covor, exact acolo unde stătuse gangsterul, am îndreptat pistolul spre maior, şi i-am explicat : „Uitați-vă, aşa stăteau şi-mi cereau permise, acte şi documente de care habar n-am. Ce-ați zice să vă pun să-mi povestiți a 532-a noapte din Şeherazada? şi dacă greşiți pe undeva să trag unul din cele opt focuri?” Maiorul a rîs ca de-o glumă bună, îşi mai pierduse din morga de detectiv american, şi începea să facă impresia unui om cu care se poate sta de vorbă.

„Eu te-am răbdat, acum încearcă să stai liniştit şi să bagi bine la cap ce-ți spun. Eşti ofițer ca şi mine, şi putem discuta mai în voie. Am vorbit cu şefii tăi, care ți-au aprobat să ne ajuți. Dealtfel, ți s-a suspendat licența de zbor pentru două săptămîni...” Aici, am lăsat

revolverul pe covor şi am căscat ochii mari, maiorul s-a făcut că nu bagă de seamă şi a continuat : „huliganism aerian şi încălcarea celor mai elementare norme de securitate a zborului; aşa că nimănui n-o să-i sară în ochi absența ta de la unitate. Tu, în fiecare dimineață, mergi la uzina de avioane, arăți asta la poartă şi intri”. S-a scormonit într-unui din multiplele-i buzunare, a scos o legitimație gălbuie, barată de o dungă roşie, groasă, şi mi-a întins-o. „Poți merge civil sau militar, mai devreme sau mai tîrziu decît restul personalului, dar, odată ajuns în uzină, rolul tău e să te învîrteşti de colo-colo şi să te uiți la oameni. Dacă te întîlneşti cu vreun cunoscut, spui că ai venit să recepționezi un avion, sau ceva în genul ăsta. Fă-ți mai mult de lucru pe la atelierul de proiectare, şi cască bine ochii. Cum observi ceva care ți se pare în neregulă, telefonezi. Dacă cumva vezi pe unul din

cei doi — alarmă de gradul unu la direcția uzinei. Să umbli tot timpul înarmat şi să nu acționezi de unul singur. Sper că nu-i nevoie de lămuriri suplimentare.”

Stăteam uluit pe covor, cred că nu aveam o expresie prea inteligentă — prea multe noutăți — dar am izbutit să mă reculeg destul de repede. Am apucat revolverul, m-am ridicat. Maiorul mă privea şi am desluşit iar privirea aceea limpede în ochii lui, am aşezat legitimația baratată cu roşu pe colțul comodei, am pus pistolul deasupra, m-am dus la bufetul care s-ar fi potrivit perfect în sufrageria unui ranch, şi am deschis uşa oblonită de sus : „whisky, vermut sau țuică neaoşă?” Maiorul a preferat vermut, eu l-am admirat în taină şi mi-am turnat, de asemenea, un şpriț de vermut slab, cu sifon din frigider. Am băut în tăcere, eram prea uluit să mai întreb ceva, şi doar înainte

de plecare securistul mi-a întins mîna şi a zis : „Ştii... oprirea de la zbor — am obținut să nu-ți fie consemnată în brevetul de pilot”.

*

— Singur, aviatorule? Singur?

...Stăteam la o masă în barul de la „Bărbosu”, cu un pahar mare cu picior, plin cu pepsi, în față. În frapieră mai erau trei sticle pline şi două goale, îmi plăcea să vin aici la ore neconvenționale, să mă umflu cu pepsi, cînd barul era gol şi papițoii considerau că lumea bună mai are de aşteptat cel puțin cîteva ore pînă să poată călca înăuntru fără să se compromită. Şedeam în acelaşi colț în care stătusem cu cei doi maiori — parcă trecuseră ani de-atunci — şi îmi era ciudă că, deconcertat de noutățile aduse de securist, uitasem să-i mai cer lămuriri. Faptul că Nat Pinkerton nu lăsase să-i scape nimic din proprie

inițiativă îmi spunea că, oricum, n-aş fi reuşit să scot mare lucru de la el, totuşi ar fi fost mai mult decît nimic. Pe estrada mică, mascată cu un paravan din stinghii de care atîrnau măşti fioroase, băieții din orchestră încercau o melodie nouă, care nu le prea ieşea. Întrerupeau brusc şi atunci tresăream, o luau de la capăt, de la început, niciodată de acolo unde se opriseră şi, odată cu ei, încercam, la rîndu-mi, să leg logic bătaia de pe malul lacului cu indivizii din maşina alb-aurie care acum zăcea în cine ştie ce cimitir de automobile, şi cu pistolul şi permisul de intrare în uzina de avioane, pe care maiorul de Securitate mi le înmînase neceremonios. Ceva-ceva reuşeam să înnădesc — bum — muzica se întrerupea iar, şi o luam de la capăt. Neîndoielnic, ponositul şi cu Orson Welles au fost la lac, acolo primul i-a cerut celuilalt nu ştiu ce dosar cu planuri, au vorbit de maşină... Ce m-a

îndemnat să fiu aproape sigur că era vorba de comuna Dacie 1300 în acele haine neobişnuite? Pe urmă m-am dus la miliție, şi m-am trezit acasă cu cei trei, pretinzînd un permis, pe care se părea că de-abia acum îl aveam în mînă! De unde ştiau unde locuiesc, de ce veniseră tocmai la mine, sau, mai bine, de ce maiorul Nat Pinkerton mi-a dat pînă la urmă permisul respectiv? Ce să caut la uzina de avioane, mă învîrteam de două zile pe acolo şi nu remarcasem nimic. Las' că nu mai fusesem demult într-o asemenea întreprindere şi nu-mi strica să-mi amintesc din ce-i făcut un avion, dar eram convins că nu Securitatea se ocupă de pregătirea tehnică a piloților. Al Capone cel tînăr se încăpățîna să rămînă în comă, wunder-cîinele polițist Valerică parcă jurase să nu mai găsească nici o urmă, iar eu umblam cu pistolul la cingătoare, şi mă uitam mereu în jur să nu mă

urmărească cineva. Poate că... — luuuut — chitara solo scoase un sunet tînguitor, care se înălță şi se sparse de tavanul boltit în mijlocul încăperii. Am apucat paharul, mi-am clătit gura cu o înghițitură bună de pepsi, am băut restul, şi am pus paharul gol jos. La o masă, mai încolo, era un tip bătrîior cu o junä blondă-arămie, şi mi-am zis, uite, dom'le, ce fac fetele pentru parale. Era o junä frumoasă foc, nefardată, şi-l sorbea din ochi pe bătrîior. Apoi orchestra a luat de la cap melodia cea dificilă, se părea că-i găsiseră chichirezul, mergea bine, nu se mai împotmoleau, era o melodie legănată şi dulce, şi aspră, una din aia, de prerie, cu cactuşi uscați şi tropote de cai în noapte. Fata a sărit în sus şi s-a strecurat printre mese spre locul liber unde se putea dansa, omul în vîrstă a urmat-o, dar se mişca mai greu, mult mai greu, şi ea 1-a aşteptat, cu pantalonii ei evazați şi cu puloverul lipit

pe corp, pînă cînd s-a oprit în fața ei. Şi atunci fata s-a lăsat uşor pe spate şi într-o parte, a zîmbit, şi-a desfăcut nu ştiu cum brațele, ca o invitație la dans, şi după cîteva secunde chiar dansa, îmbrățişată cu bătrînul, pe valurile alea de nisip, printre cactuşii uscați. A fost aşa un gest simplu şi frumos că am regretat gîndul meu rău, dar mă simțeam parcă părăsit, şi tare aş fi dorit şi eu să dansez pe melodia aia. Am apucat altă sticlă, am deschis-o cu scula nichelată, făcută special pentru aşa ceva, şi pe care băiatul de la bar mi-o înmînase cu un aer misterios, am turnat în pahar lichidul cafeniu din care săreau băşicuțe, am pus sticla goală la loc în frapieră şi, cînd mă îndreptam, am simțit pe cineva apropiindu-se, m-am încordat tot, şi ara auzit o voce dragă şi ironică întrebînd :

— Singur, aviatorule? Singur?

M-am îndreptat în scaun spunîndu-mi că e o baftă de zile mari, am împins picioarele sub masă şi, în sfîrşit, am ridicat capul întîlnind privirea aceea verde-albăstruie, atît de bine cunoscută, şi care începuse să-mi lipsească mult de tot în ultima vreme. La naiba cu Nat Pinkerton şi cu super-automobilele alb-aurii, la naiba cu revolverele de film şi cu cîinele polițist Valerică, ce mi-a trebuit Nutzy cu tz şi două puncte inutile deasupra unui y inutil? În fața mea stătea Agnes, soția mea blondă şi subțire, liniştită ca de obicei, puțin obosită de drum, cu blugii pe care-i cumpărase în talciocul din Timişoara, cu o bluză cumpărată probabil la Praga pe coroane cehești, care-i şedea nemaipomenit de bine, soția mea, întrebîndu-mă pe un ton pervers-conspirativ : „Nu mă inviți să iau loc, băiețel?

Am sărit în sus şi i-am tras scaunul de alături : „Cum să nu, duduie, permiteți-mi să vă ofer un drink”, am alergat la bar şi m-am întors cu un pahar geamăn cu al meu, în care i-am turnat o sticlă de pepsi : „aveți aici whisky and soda sec, din soiul cel mai bun”.

Agnes a ridicat încet paharul, îi urmăream cu sufletul la gură fiecare mişcare, reamintindu-mi-o, corectînd-o aşa cum o rețineam, m-a privit pe deasupra băuturii cu ochii ei liniştiți, pe care nimic nu-i putea tulbura, şi a băut fără să rostească un cuvînt. Era jocul nostru, nu-l mai jucaserăm demult, cred că dinainte de a se naşte băiatul, şi am zis : „Dacă-mi permiteți, duduie, să facem o plimbare cu maşina în afara oraşului, să admirăm crepusculul”. Agnes a ezitat, a dat ochii peste cap şi a răspuns : „Bine, condiționat ca la opt jumate să mă laşi acasă, la mama mea”.

Am rugat-o să aştepte, am plătit, perechea aceea ciudată şi simpatică rămînea să danseze în prerie, am fugit cît mă ţineau picioarele, uşa lucioasă de lemn, holul lung şi solemn al hotelului, portarul cu livrea şi epoleți de mareşal, am sărit treptele de la intrare, şi atunci pistolul mi-a alunecat de sub curea şi a căzut jos, pe asfaltul fierbinte. Parcă m-a pocnit cineva peste ochi; m-am întors cîțiva paşi înapoi, am apucat arma cu două degete, parcă mă ardea, am privit în jur, o femeie se holba speriată la mine, am băgat mîna sub cămaşă, am împins revolverul la locul lui şi am plecat încet cît mai încet... Pe urmă am ridicat din umeri şi am început să fug iar, apăsîndu-mi cu dreapta mijlocul, şi am alergat aşa pînă acasă. În antreu, m-am împiedicat de valizele neveste-mi, am fugit în dormitor, am ridicat capacul de la lada de aşternut, am scos pe covor pernele şi plapuma, am aruncat

revolverul în fundul lăzii, am pus pernele şi plapuma înapoi, am trîntit uşa, m-am repezit pe scări valvîrtej, am urcat în maşină, motorul a pornit la sfert, şi am demarat înapoi spre hotel. Pe drum îmi spuneam că totuşi va trebui să găsesc o ascunzătoare mai de doamne-ajută pentru revolver.

*

Am oprit maşina în dreptul nevestemi, am coborît, am înconjurat Fiatul prin spate, si am deschis portiera din dreapta : „Poftiți, duduie”. Agnes mi-a recitat mofturile de rigoare, apoi s-a aşezat ruşinată pe canapeaua moale am închis uşa la loc, am ocolit maşina din nou, prin față de data asta, şi m-am instalat la volan. Am pornit, am semnalizat şi am întors pe loc, apoi am luat-o la dreapta, pe bulevard. Priveam cînd şi cînd la nevastă-mea, Agnes stătea în poziția ei obişnuită, pisicoasă, şi se uita drept

înainte. Nici nu clipea, parcă ne-am fi despărțit ieri, era mai inaccesibilă ca o prințesă siameză, şi o clipă am fost tentat să frînez brusc, s-o văd cum dă cu nasul de parbriz. Apoi am văzut în retrovizor un Mercedes negru, unul din acelea noi, cu linie sport, se ținea prea aproape de FIAT, şi am renunțat. Am trecut podul şi am luat-o la dreapta, pe şoseaua cu unduiri line — parcă s-ar plimba un şarpe mare pe sub asfalt — care duce la Braşov. În locul unde şoseaua intersectează axul pistei pe deasupra noastră a trecut foarte jos, huruind asurzitor, un avion care tocmai decolase. Agnes s-a întors spre mine : „Cum se face că nu eşti la zbor, aviatorule?" Nu ştiam ce să-i răspund, mă prinsese nepregătit, ce naiba îl apucase pe ăla să decoleze tocmai acum? Nu aveam secrete unul față de celălalt, dar povestea asta cu pistoale şi urmăritori părea totuşi serioasă şi nu

voiam — cel puțin pentru început — s-o încarc pe Agnes cu ea. Aşa că am tăcut şi am accelerat, căutînd să scap de Mercedesul negru şi lucios ca un valet de casă mare din statele din sud, care se ținea scai de noi. De fapt nu avea unde să se ascundă, şoseaua era pustie. Am trecut prin satul acela cu nume ciudat, pe care nu-l reținniciodată ca lumea, şi în fața mînăstirii am frînat. Mercedesul a semnalizat, m-a depăşit, şi s-a pierdut pe o uliță pietruită, în dreapta. Am aşteptat puțin şi am pornit iar. Ştiam un loc sus, în munți, un motel mic şi retras, nou, pe care oamenii nu-l cunoşteau, pe malul unui lac, Hruba Arcaşilor sau cam aşa ceva, şi cînd am început să urc serpentinele, uitasem de maior, de revolverul ascuns în lada divanului, de urmăriri şi de tot. Parcă mergi printr-un parc uriaş, sub o boltă continuă de verdeață, şi drumul suie în inele din ce în ce mai strînse, şi e o plăcere să te

strecori cu o maşină mică şi abilă printre serpentine. Pe urmă a apărut iar în retrovizor Mercedesul cel negru, urca greu spiralele strînse, ca un crucişător pe un rîuleț plin de coturi. M-am uitat la Agnes, lăsase capul pe spate şi stătea eu ochii închişi să o legene maşina, am accelerat, am luat avans 3-4 bucle şi am smucit brusc volanul la stînga; cînd am simțit că roțile pierd aderența cu şoseaua am slăbit puțin curba, apoi am dat. volan dreapta, redresînd din derapaj. Întorsesem 180° într-o piruetă pentru care putea să crape de ciudă pînă şi Stirling Moss, asul derapajelor controlate; am luat-o la vale, şi am trecut fulger pe lîngă Mercedesul care urca de mama focului, muncind din greu la coturile strimte. Am repetat manevra, pe dreapta de data asta, şi am dat în marche arriere, cu botul spre şosea, pînă am ascuns complet maşina în tufe. Pînă se prindea ăla şi pînă întorcea, aveam

timp s-o lămuresc pe nevastă-mea. Era încă puțin buimăcită de zgîlțîielile alea bruşte şi, cînd am privit-o, şi-a răsucit mîna la tîmplă, în jurul arătătorului : ,,te-ai scrîntit de tot”. Nu era obişnuita cu figuri din astea, de obicei conduc paşnic, şi fac cascadorie numai la nevoie; i-am zîmbit strîmb : „Unul din colegi... ăăă... ne urmăreşte. Vrea să rîdă de mine”. Agnes s-a încruntat uşor, brusc atentă : „Care din colegii tăi are Mercedes?” În clipa aceea maşina neagră s-a rostogolit prin fața noastră, la vale, ca împinsă de o mie de draci din cei răi. N-am răspuns, mi-am făcut de lucru cu accelerația, apoi am demarat şi am luat-o la deal, storcind din Fiețel tot ce putea da. Speram ca Mercedesul să nimerească într-o rîpă şi să înțepenească acolo, cu caroseria lui neagră şi lucioasă.

*

Am văzut întîi lacul şi Agnes a strigat plină de entuziasm „Thalassa, Thalassa”. Apoi mi-a dat un ghiont cu cotul şi s-a ghemuit la locul ei : „Ce-o să zică mama cînd o să afle că merg cu bărbați la motel?” Ochii îi sclipeau şi i-am spus rîzînd : „Cam ce-a spus acum 5 ani cînd ai stat două săptămîni la Predeal; o să plîngă dulce, şi o să te mărite”. Agnes mi s-a agățat de gît şi s-a lipit cu pieptul fierbinte de spatele meu. Aşa ne-am făcut intrarea triumfală în parkingul motelului Hruba Arcaşilor. Nu erau multe maşini, şi nimic care să atragă atenția, cîteva Dacii, cîteva Skode... un Moskvici. În dreapta şirului, trona un Dodge masiv, care la anii şi la fasonul lui ar fi trebuit să iasă demult la pensie. Am coborît, am încuiat portierele şi ne-am îndreptat spre poarta masivă, care străjuia incinta. Agnes mergea agățată de gîtul meu, ca acum cinci ani,

era grozav de bine şi aş fi vrut ca poarta să rămînă tot timpul undeva, în fața noastră. „Ar trebui să-i zică turnul, sau măcar platforma arcaşilor — a spus nevastă-mea. Arcaşii erau trupe de elită, nu se ascundeau prin hrube, stăteau toată ziua pe metereze cu ochii lor de vulturi aținți în depărtare. O să scriu asta în condică.” Tipul de la recepție părea un peşte mort, pescuit din lac şi pus să primească rarii musafiri. Mi-a luat buletinul între aripioarele lui de peşte, şi mi-a trecut numele într-un catastif. „Domnişoara e cu dumneavoastră?” a întrebat inutil. Am aprobat „îhîh” mai mult din cap, cam cum îmi închipuiam că se înțeleg peştii între ei, şi buzele de crap mi-au zîmbit, conspirativ; asta însemna 15—20 de lei mai mult la prețul camerei, dar făcea parte din joc, nu merita să refuz. Mi-a înmînat cheia, cu ochii ăia lipicioşi țintă la Agnes, şi m-a lămurit : „Cuibul 6-A.

Pe dreapta aleii". Am ieşit, nevastă-mea s-a zgribulit înfriguratã : „Mai bine ar fi zis unde e baia, să mă spăl de privirea aia a lui. Ai văzut ce ochi avea?" Am săltat cheia în palmă, şi i-am băgat-o sub nas : „Voilà!" S-a lipit rugătoare de mine : „N-am nici un chef acum de cuibul 6-A, lua-l-ar dracu! mai bine mergem să mîncăm şi să pilim ceva, ne mai încălzim". Motelul avea un restaurant drăguț în curte, nişte stănoage din stinghii de brad alb, nebăițuit, despărțeau mesele scunde. Ne-am aşezat față în față pe două buturugi; un urmaş al arcaşilor a apărut tăcut de nu ştiu unde, a înfipt un muc de luminare în sfeşnicul din mijlocul mesei, şi l-a aprins. A scos din buzunarul străvechiului cojoc un carnet : „Ce doriți?" A luat comanda şi a dispărut în negura veacurilor, la fel de misterios cum apăruse. Am întins mîna peste lemnul mesei, şi palmele neveste-

mi s-au ghemuit în pumnul meu. Mă privea cu aceeaşi privire strălucitoare ca în maşină, şi o clipă m-am clătinat ameţit pe buturuga mea. Pe urmă Agnes şi-a tras mîinile din palma mea, s-a lipit cu spatele de paravanul despărţitor, a întors capul şi ascultînd atentă, mi-a făcut semn să vin lîngă ea. „Sînt cei cu rabla aia de Dodge, mi-a şoptit cînd m-am înghesuit lîngă ea pe buturugă, face să tragem cu urechea.” Era foarte interesant. Discutau despre liceul din Focşani; îl absolviseră amîndoi, el în '38, ea în '45. Ce grozav era liceul din Focşani. Nici un liceu din ţară nu-i ca cel din Focşani. Inegalabilul liceu, de pe strada Cuza. Şi castanii, castanii din dreptul geamurilor liceului din Focşani. Azi, nici un liceu nu mai ajunge, măcar la genunchii liceului din Focşani. Dacă ne gîndim bine, nici măcar o facultate. Poate, poate. Facultatea de litere din Bucureşti. După absolvirea liceului din

Focşani, dînsa trecuse la Litere, la Bucureşti. „Studenția, domnule, hihi”, chicoteli cuviincioase, care aduceau în motelul din vîrf de munte atmosfera liceului din Focşani. Tatăl dînsului fusese inspector de cultură la Fabrica de zahăr din Sascut. „Inspector de cultura, doamna mea!” Tocmai mă pregăteam sa cuget la neobişnuitul interes al patronului Fabricii de zahăr din Sascut pentru pregătirea lucrătorilor, cînd, doamna ciripi cu glas suav : „Inspector de cultura generală, nu?” „Inspector de cultura sfeclei de zahăr, o corijă el blînd. „Da' parcă inspectorii de azi se mai compară cu cei dinainte...” Hotărît, nu se compara! „Poate cei de la Căile Ferate, concilie domnul, poate ei să mai fi păstrat ceva din demnitatea noțiunii.” „Poate”, cedă absolventa liceului din Focşani. „Ştiți, vocea domnului tremura nelămurit o clipă, ştiți, repetă plin de reținută mîndrie, eu sînt inspector de

regională C.F.R.” Ajunsă la destăinuiri emoționante, conversația fu întrerupta de fantoma arcaşilor, care apăruse la fel de bruscă şi tăcută ca prima oară. Încărcată cu merinde si farfurii. Am băut un vin bun, am mîncat repede, încălziți de licoarea neobişnuit de rasată pentru un local la marginea şoselei, şi ne-am retras la cuibul 6A. Interiorul minuscul era mobilat cu bun-gust, gazdele prevenitoare aranjaseră un singur pat mare, dublu, care ocupa toată lățimea încăperii, şi trei sferturi din lungime. Agnes a rîs scurt arătîndu-mi monumentala mobilă, şi mi-a făcut cu ochiul : „Daca ştiam că găsim aşa un crivat, mai zăboveam o săptămînă”. Eu eram de altă părere, aveam să i-o spun, dar, mai întîi, am încuiat uşa si am stins lumina.

*

Înainte de a intra în biroul de proiectări, am băgat mîna sub haină şi am strîns mai tare cureaua de piele care atîrna pe piept. Maiorul îmi făcuse rost de un ham din acelea din care văzusem la „Incoruptibilii”, pentru purtatul discret al revolverului, şi aşa, înhămat, tropăiam prin uzină pînă la pauza de prînz. Îmi plăcea să mă plimb prin hale şi secții, căscînd gura în stînga şi în dreapta, deşi habar n-aveam de ce o fac; ajunsesem să cunosc la perfecție multe lucruri privind construcția avionului, pe care, din şcoală pînă acuma, avusesem tot timpul să le uit. Mai erau cîteva zile şi se termina cu „detaşarea la M.I.”. Mă întîlnisem cu maiorul de vreo două ori, „nimic de raportat”, sfaturi de prudență şi vigilență... Îmi plăcea mult hala de montaj, era cea mai spațioasă şi mai impresionantă din toată uzina, cînd intram în ea mă rătăceam literalmente

prin zeci de aripi, ampenaje, fuselaje desfăcute şi motoare aşezate pe suporturile lor hidraulice. Pe măsură ce mă apropiam de portierele uriaşe care dădeau afară, spre betonul pistei, vedeam cum toate piesele acelea disparate se unesc în această chintesență de electronică, de fizică, de geometrie, care e avionul. Iar afară, pe platforma de beton, erau aliniate cîteva aparate, strălucind sub stratul de lac străveziu. Maiorul mă sfătuise însă să nu mă plimb prea mult prin hala de montaj : era zgomot, şi un foc de armă sau un țipăt — dacă aş mai fi apucat să țip — puteau trece cu uşurință neobservate. Învățasem să merg uşor, ca pisicile, şi să mă întorc dintr-un salt, cu revolverul în mînă. Dar nu se ivise încă ocazia să pun în practică noile-mi deprinderi, şi, drept să spun, nu-mi părea rău.Oamenii în salopete sau în halate cu dreptunghiuri din plexi sub

care erau fişele de recunoaştere, îşi vedeau liniştiți de treaba lor; cu unii ajunsesem să mă cunosc, şi ne salutam moțăind din cap. Iar biroul de proiectări, cu doi subofițeri plasați la uşă, era oaza unde-mi găseam odihna şi liniştea după cîte o tură de serviciu obositoare. Am pipăit catarama de metal, am strîns chinga, lărgită cu o gaură sau două, simțind patul revolverului cum mi se lipeşte de coastă şi i-am zîmbit liniştitor subofițerului care mă măsura bănuitor, cum stăteam în fața lui, cu mîna vîrîtă sub haină. Mi-am scormonit în buzunarul interior, şi am scos legitimația barată cu roşu. Maiorul îmi înmînase un fel de „Sesam, deschide-te” misterios şi atotputernic, în fața căruia toate încuietorile cedau. Plutonierul mi-a deschis uşa, iar eu m-am pomenit pe mocheta lungă, despărțind în două încăperea luminoasă, plină de planşete de desen şi mese mari, foarte mari şi

foarte scunde, pe care proiectanții mergeau în ciorapi, trasînd pe cearceafuri de hîrtie cadre, longeroane şi nervuri, la scara 1:1. Aici, în biroul de proiectări, găsisem singura explicație logică a întîmplărilor din ultima vreme, explicație vag aprobată nu atît de mormăielile maiorului, cît de tăcerea răspunzînd întrebărilor şi raționamentelor cu care îl copleşeam cînd îl întîlneam. Mi-era clar acum că Orson Welles şi vocea cultivată aveau nevoie de planurile noului aparat de zbor, care se elaborau aici, în acest birou. Asta se înțelegea prin „dosarul" pe care ponositul i-l ceruse lui Orson pe malul lacului; dar dacă planurile, copiile sau fotocopiile erau deja la grăsan, care lucra mînă în mînă cu celălalt, la ce bun atunci tot circul care urmase — de ce m-au bătut, unde vroiau să ajungă cu ipoteticul permis luat de la mine, de ce mă urmăreau? Şi, în general, de ce eu,

care începusem să am tangență cu afacerea asta numai după ce dînşii mă vîrîseră în ea? Sau dacă, aici, în uzină, problema era rezolvată din punctul lor de vedere, de ce îmi mai pierdeam vremea colindînd prin toate secțiile ca Al Capone, cu pistolul sub braț? Nu cumva dosarul cuprindea numai o parte a schițelor, şi ei aveau nevoie de restul? Dar de ce veniseră la mine, care n-aveam habar de treaba asta, nici măcar nu lucram în uzină? Maiorul de ce le făcuse jocul, n-avea acolo, la el, destui securişti, anume pregătiți pentru înfruntări, urmăriri şi împuşcături? Cam aşa vedeam lucrurile; abia aşteptam să termin povestea, şi să mă întorc la unitate. Speram să nu mai capăt cucuie, şi, la drept vorbind, vroiam să uit cît mai repede toată încîlceala asta. La o săptămînă după ce venise, Agnes adusese puştiul de la Bucureşti, de la părinții mei, şi eram mai nepregătit ca

oricînd pentru musafiri prost-crescuți. Maiorul mă asigurase că nu voi mai primi vizite la domiciliu, dar parcă poți să ştii... La asta mă gîndeam, tîrîndu-mi paşii pe mocheta din biroul de proiectări, în timp ce cercetam fețele mai tinere sau mai bătrîne, mai frumoase sau mai urîte, dar deopotrivă atente şi concentrate, care se aplecau asupra planşelor şi foilor acoperite de cifre. În sinea mea nu vedeam pe nimeni din cei de aici capabil de... de spionaj, da, asta se cheamă spionaj, dar era o părere gratuită, nefondată. Nu poți avea încredere totală în oameni numai pentru că îi vezi cufundați cu pasiune în treaba lor; ar însemna ca toți spionii să fie depistați cu uşurință dintre cutrele şi leneşii care fac ruşinea celor care-şi văd de treabă, iar planeta să se învîrtă mai repede Io jurul Soarelui, scăpată de lestul urît mirositor.

*

Am scos paraşuta de frînare şi am presat palonierul în stînga puternic, pînă la fund; am tras levierul frînei, manometrul indica aproape 6 atmosfere şi numai cu greu ani reuşit să mențin avionul pe pistă. Bătea un vînt de dreapta puternic, în rafale, şi n-a lipsit mult să mă scoată pe pămînt. Paraşutistul, înfăşurat într-o foaie de cort, semăna cu un muşuroi acoperit cu muşchi; cînd am ajuns în dreptul lui, din adîncul muşuroiului a apărut un braț înarmat cu un fanion roşu, care a căzut în momentul apăsării butonului de largare; am simțit avionul smucindu-se înainte, şi am frînat iar, puternic. Am deblocat triciclul şi am degajat pista. Vedeam deja tehnicul; la gurile de alimentare, agitîndu-se cu scara, şi mecanicul, împingînd vodila. Am rulat încet; am băgat maneta în STOP, am tăiat toate contactele, avionul a mai

lunecat cîțiva metri şi a încremenit în dreptul pompei, plecîndu-şi lin botul. Mi-am desfăcut chingile de la paraşută, furtunul măştii de oxigen şi cupla radio; am dezermetizat cabina, tehnicul de pe scară a apucat minerul şi a săltat capacul ele plexi. Am respirat aer de-aici, de afară, aer de jos, mai curat dar mai sărac ca cel de avion mirosind a ulei, cauciuc şi metal încins. „Cum a mers, tovarăşe major?" „Bine." M-am săltat în mîini pe marginea cabinei şi m-am urcat cu picioarele în scaun. Am rămas aşa o clipă — avioanele care se alimentau, soldații de la paraşute vîrînd sacii husați, ca nişte caltaboşi, ai paraşutelor de frînare în lăcaşurile de sub derivă, trăgacele îndepărtîndu-se pe bretea cu avioane remorcate de vodilă — toată lumea aerodromului, căreia îi dusesem dorul trei săptămîni. Am coborît încet scara, mi-am desfăcut cureaua căştii sub bărbie, şi am mers spre microbuz. L-

am văzut pe plutonierul Gange făcîndu-mi semne, şi am grăbit pasul. ,,V-a telefonat un nebun", a spus plutonierul, şi a continuat, fără să aştepte întrebări, un nebun de legat. A țipat în receptor că vrea să vorbească neapărat cu dumneavoastră, a mormăit ceva de ochi legați şi cînd i-am spus că sînteți în zbor, am crezut că o să-l apuce damblaua. A zis să-i telefonați repede la unul din cele două numere, cică ştiți dumneavoastră care... Eu mi-am zis că e păcăleală, dar..." L-am lăsat pe Gange să-şi rostogolească la vale apele-i tulburi, şi m-am aşezat mai comod pe bancheta tare, acoperită cu vinilin. De-abia intrasem în normal, cînd iar venea ceva să-mi amintească de povestea aceea tenebroasă. Atîta doar că nu-l vedeam pe maior agitîndu-se la telefon şi pierzîndu-şi stăpînirea: de sine. Nu reținеam să mă fi plimbat cu ochii legați prin fața lui, sau să-i fi împărtăşit vreodată că asta ar

fi slăbiciunea mea; la urma urmelor, pentru mine nici pînă acum nu era clar ce, de ce... Am ajuns la zebră, dar am găsit telefonul ocupat; i-am făcut semn lui Vali : hai, mai repede. Vali vorbea cu logodnica lui, şi credeam că acuşi-acuşi se va preface într-o acadea. În cele din urmă, Tanți a catadicsit să închidă telefonul, şi Vali a plecat clătinîndu-se şi zîmbind nătîng, cu casca spînzurîndu-i de cotul îndoit. Am format primul număr şi imediat am auzit glasul maiorului; era însă atît de surescitat, de parcă pusese mîna pe rezidențele şi filialele tuturor agențiilor de spionaj de pe mapamond. N-am apucat să mă recomand : îmi recunoscuse vocea, şi a strigat : „Sînt tont şi eşti tont, majorule! Ne cîcîim să dăm de o maşină-fantomă, şi rîd curcile de noi. Nu era Dacia 1300, aviatorule, dă-ți ochii la ascuțit : era Renault 12, auzi, frate, şi era înmatriculată ca Renault 12 şi noi o căutam nebuni de

Dacia 1300! A trebuit să-şi vină în fire golanul ăla tînăr şi să scoată din capul lui pansat că...” Se descărcase; a făcut o pauză şi, brusc, a continuat, pe tonul lui obişnuit : „mîine te prezinți la spital, pentru interogatoriu. N-ai mai asistat la aşa ceva, bănuiesc, şi o să-ți prindă bine. Bună ziua, succes la zbor”. ,,Să trăiți...” Am pus receptorul în furcă, încet, cu ochii aiurea prin geamul zebrei, peste cîmp, peste pistă, peste avioane şi peste dealuri. Îmi aminteam clar botul maşinii alb-aurii aşa cum îl văzusem în parkingul hotelului de pe malul lacului, îi vedeam masca neagră încadrată de farurile dreptunghiulare, cu margini rotunjite, şi la mijloc se detaşa clar un romb mititel şi strălucitor, un romb bombat la mijloc... emblema maşinilor Renault.

*

L-am întîlnit pe maior în fața casei, era la fel de scos din cutie ca întotdeauna, cu aerul lui de detectiv holly-wood-ian şi costumul impecabil. Mi-a întins cele două degete cu inegalabilă distincție, şi numai grimasa uşoară din colțul gurii dovedea că nu uitase nimic din convorbirea pe care o avusesem cu o zi înainte. Am pornit spre spital, şi i-am admirat mersul suplu. „A venit şi taică-su", a mormăit maiorul, şi mi-am dat seama că vorbeşte de tatăl gangsterului care-şi plimbase pistolul pe sub nasul meu, iar acum zăcea cu un turban în cap într-o rezervă de la secția de traumatologie a spitalului. „Nu-mi plac tații ăştia la anchete — a continuat, ei vor să intre invocînd dreptul ginților, eu nu vreau să-i las invocînd legea. Pe de altă parte pot folosi, am văzut guri încuiate cu şapte lacăte care se deschideau şi ciripeau tot ce aveau de

ciripit la un singur gest al părintelui, probabil reminiscență a unor metode pe care noi nu ni le permitem.” Mergeam repede, şi defilam deja pe lîngă gardul din plasă de sîrmă, întinsă pe nişte rame tubulare de metal vopsit. Am intrat, paznicul de la poartă n-a schițat nici un gest, magia maiorului acționa de la distanță, şi am urcat la etaj. „La dreapta”, a mormăit Nat Pinkerton, care părea să se descurce de minune în labirintul ăla de săli, holişoare şi coridoare. Mergeam în acelaşi pas, coridorul pustiu şi cimentul de sub linoleum amplificau paşii şi parcă eram abatele şi călăul în drum spre celula lui Carol de Englitera. „Acolo”, a arătat cu capul maiorul, şi am văzut o uşă de sticlă, cu un geam mat, în fața căruia şedeau pe două taburete un sergent-major de miliție şi un om între două vîrste, bine îmbrăcat, pe fața căruia nu se putea citi decît o mare, o imensă

nedumerire. Avea unul din nasurile acelea fanatice, pe care te simți ispitit să le apuci în pumn şi să dai noroc cu ele. Milițianul s-a ridicat : „Tovarăşe maior, sergent-major cutare şi cutare, n-a intrat nimeni la arestat, afară de personalul medical”. La cuvîntul „arestat”, umerii celuilalt tresăriră şi atunci am fost sigur că e vorba de tatăl gangsterului. S-a uitat întrebător la milițian, acesta a dat aprobator din cap, retrăgîndu-se un pas; făptura nedumerită a făcut atunci un pas înainte, s-a postat în fața maiorului şi... a început să plîngă. Plîngea încet, numai atît cît îi curgeau lacrimile din ochi, şi nu ştia ce să facă cu mîinile. Eram deconcertat, nu arăta prea plăcut, era mai în vîrstă decît mine, şi apoi aveam contribuția mea, deloc neglijabilă, cu care participam la turnarea acestui cadru. Maiorul l-a apăsat cu mîna pe umăr, obligîndu-l să se aşeze înapoi pe taburet : „Aşteptați aici, cetăț... tovarăşe,

pînă vă chem”. Nu era omul care să se moaie în fața unui tip care plînge, totuşi formula „tovarăşe” 1-a linişţit vizibil pe tatăl lui Carol de Englitera; s-a lăsat pe scaun şi a scos o batistă cuviincioasă, în care şi-a suflat nasul. Am intrat, mai precis maiorul a deschis uşa şi mi-a făcut vînt înăuntru, a şuşotit ceva cu sergentul-major de miliție şi a apărut, țeapăn şi implacabil ca însăşi Dreptatea. Rezerva era luminoasă, două paturi din care numai unul era ocupat de un ins în pijama, cu capul înfăşurat într-un turban de bandaje. Se săltase în capul oaselor la intrarea noastră, maiorul s-a aşezat pe marginea patului, eu m-am rezemat de o noptieră şi l-am examinat pe regele Angliei. Nu mai era nimic din obrăznicia aceea voioasă pe care o avea cînd mă pocnea cu pistolul în cap; aş putea zice chiar că făcea pe el de spaimă. Nat Pinkerton s-a instalat mai bine, s-a lăsat pe spate cu un genunchi

prins între palmele făcute menghine, şi a întrebat : „Cum te mai simți?” Eram în plin neverosimil, parcă vizitam un prieten care se accidentase într-o plimbare cu maşina, nu un bandit fioros care mă amenințase cu arma. Apoi s-au auzit nişte paşi uşori şi în uşa deschisă a apărut o soră; o brunetă nemaipomenită, cu glezne fine şi bust exploziv. Maiorul a sărit în picioare, eu am deschis gura vrînd să spun ceva, dar n-am reuşit decît să iau un gît bun de aer; şi l-am disprețuit pe regele Angliei, pe care această apariție nu părea să-l smulgă din gînduri negre. Bruneta şi-a rotit ochii prin cameră, încîntată de efectul intrării ei, şi a ciripit : „A spus doctorul Liciu să nu stați mai mult de un sfert de oră”; s-a răsucit pe gleznele ei de 6000 de dolari fiecare, şi a dispărut. Probabil că doctorul Liciu era un personaj important deoarece maiorul şi-a ridicat manşeta, consultîndu-şi ceasul

cu un aer grav. Am revenit apoi la vechile poziții, eu rezemat de noptieră, maiorul instalat comod pe pat, cu genunchiul în căuşul palmelor; cît despre Carol, încremenise într-o atitudine prea puțin regală, în capul oaselor, privind hăituit de la unul la altul. M-am uitat şi eu la ceas, si, cînd au trecut zece minute, maiorul s-a ridicat, şi-a aranjat costumul, apoi a băgat mîna într-un buzunar interior al sacoului, în dreptul taliei, cam acolo de unde te-ai fi aşteptat să-l vezi scoțînd o pereche de cătuşe. Am părăsit noptiera şi am venit lîngă el, pentru orice eventualitate. Maiorul s-a scotocit, a scos un pachet de ciocolată cu corn-flakes, 1-a aruncat pe pătură, sub nasul uluit, nu mai puțin uluit ca al meu, al băiatului care zăcea în pat; apoi m-a împins uşor înainte, şi am ieşit amîndoi pe coridor. „Rămîi aici, s-a sucit maiorul spre milițian, consemnul se menține : nu

intră nimeni.” A privit spre tatăl băiatului : „Fiul dumneavoastră e în afară de orice pericol din punct de vedere medical”. Am tropăit în sens invers pe lungile culoare şi cred că aveam o mutră cretină, teribil de cretină. Doar după ce am ieşit în stradă, maiorul a deschis gura şi a vorbit, fără să mă privească, şi cred că nici nu se gîndea la ee spune. Băiatul luase maşina lui taică-su şi plecase în aventură. Năsosul nu-l reclamase, ştia că mai devreme sau mai tîrziu o să se întoarcă, se mai întîmplase. Apoi Carol de Anglia a rămas fără parale, şi a fost racolat de Orson Welles şi de ponosit. Ăştia i-au zis că vor să-mi facă o figură mie, bun prieten cu ei, iar cum regele Britaniei s-a dovedit o fire simpluță nu şi-a dat — n-a vrut să-şi dea seama — că ce făceau depăşea cu mult cadrul unei glume între prieteni. Îi plăcea amiciția celor doi, aveau bani cu ghiotura, îi, dăduseră o jucărie

frumoasă, pistolul — aici m-am strîmbat şi am pipăit discret umflătura de sub partea stingă a capului — îi promiseseră marea cu sarea... Ce mai, devenise complicele lor, şi cînd s-a trezit pe şosea, față în față cu avionul... După ce şi-a revenit, s-a destăinuit doctorului Liciu, care-l îngrijise, şi acesta, om trecut prin multe, pusese totul pe hîrtie şi se prezentase la Securitate. Maiorul s-a dus la spital, dar n-a aflat mare lucru : tînărul rege nu inspira încredere nimănui, cu atît mai mult celor doi care-l folosiseră numai ca boy. Nat Pinkerton se încălzise, şi mi-a povestit amuzat, în versiunea gangsterului, bătaia care o luasem : „Spunea că te-ai muiat ca o cîrpă". M-am gîndit la pachetul de ciocolată pe care maiorul i-l aruncase la plecare, şi am întrebat : „La ce tot circul de azi?" Am fost privit gînditor, apoi mi s-a răspuns pe un ton galeş : „Iar vrei să ştii prea multe". Pe urmă a zis că

băiatul, în fond, e un prostănac, şi dacă e lăsat să meargă pe unde a apucat-o, poate să-şi rupă gîtul. Junele gangster nu participase la scena alpino-lacustră, chiar aşa a spus, alpino-lacustră, dormise la motel, habar n-avea în ce mocirlă se băgase şi dimineața s-au urcat toți în maşină şi au plecat. „Poate am şti ceva mai mult dacă l-ar fi luat peste tot cu ei”, a filozofat Nat Pinkerton, iar eu n-am lăsat să-mi scape prilejul : „Nu ştiu nici măcar cît dumneavoastră”. Maiorul nu mă băga în seamă, continua să bolborosească ceva din care nu distingeam mare lucru. Întîi a spus : „tînăr”..., apoi „puşcărie”, şi în cele din urmă a oftat greu, parcă eliminîndu-şi rezervele de aer rezidual din plămîni i „păcat”. Am ridicat din umeri, începusem să mă obişnuiesc cu stilul maiorului, chiar dacă nu îmi convenea, şi o clipă am fost tentat să încep investigații şi pe cont propriu. Apoi am tăcut amîndoi,

mergeam unul lîngă altul, şi iar am admirat mersul maiorului, suplu şi elastic. Era înalt, mult mai înalt ca mine, şi aşa, în mers, atingeam cînd şi cînd cu umărul meu sub umărul lui. Se cufundase în tăcere precum Confucius la ora meditației, şi numai cînd am ajuns în dreptul parcului a dat impresia că-şi aminteşte de mine : s-a oprit brusc şi mi-a întins mîna : „La revedere”. Simțeam nevoia să mă revanşez într-un fel, şi am arătat din ochi cele două degete pe care le ținea întinse, după obiceiul lui : „Nu numai astea. Toată mîna. Toate cinci.” M-a privit atent, a avut iar sclipirea aia străvezie şi luminoasă care mă înnebunea, şi mi-a rînjit : „Nu cumva să începi să manifeşti inițiativă. E spre binele tău, şi al nostru.” Apoi şi-a întors mîna cu palma în sus şi a arătat o dungă neverosimil de roşie, care o brăzda de-a curmezişul : „Nu mai am ligamente pentru toate cinci. Dacă

nu te mulțumeşti cu două, la revedere.” S-a întors şi s-a îndepărtat pe o alee, cu dreapta în buzunar. Țeapăn, drept, impecabil. Nat Pinkerton!

*

Am telefonat, maiorului că plec două-trei zile din oraş; trebuia să facem salturi cu paraşuta pe apă. Mi-a urat succes, şi a întrebat cum poate da de mine la nevoie. „Prin punctul de comandă, i-am spus, dați telefon şi întrebați; aşteptați puțin, o să auziți în receptor pac-pac, tac-tac, şi apoi o să vă răspund eu.” Maiorul a mormăit ceva — nu ştiu ce, relațiile noastre evoluau bizar de cînd aflasem de mîna infirmă — apoi a închis. Stăteam în cumpănă — să iau revolverul cu mine, să nu-l iau... Pe Agnes o convinsesem că era ordin să umblăm înarmați, dar cu băieții din escadrilă nu ținea; aşa că am expediat jucărica la locul ei, meşterisem o ascunzătoare

savantă şi imposibil de depistat chiar şi electronic, sub placajul care acoperea fundul lăzii de aşternut. Un AN-24 ne-a luat de la aerodrom, cu destinația Constanța. Era avionul din care urma să sărim, amenajat special pentru lansări, şi băncile de metal, neacoperite cu nimic, erau departe de a fi comode. La început stăteam ciorchine pe la ferestre, nu avem des ocazia să fim în aer şi să n-avem de făcut altceva decît să admirăm peisajul; pe urma am intrat în nori, şi nu mai era nimic de văzut. Cîțiva s-au dus în față, să se întrețină cu echipajul; eram şi eu curios să văd postul de pilotaj al AN-ului, poate că o să-l lase puțin pe mîna mea, nu pilotasem avioane de transport şi mi-ar fi plăcut să ştiu cum reacționează la comenzi. În față era însă atîta înghesuială, că am renunțat. M-am întins pe bancheta tare de metal, cu ochii în tavanul bombat al cabinei. Erau acolo nişte cabluri, manometre, şi tot

încercînd să le ghicesc rostul, am ațipit. Nu cred să fi dormit prea mult, m-am trezit aşezîndu-mă în fund pe banchetă, parcă zgîlțîit şi privind buimac în jur. L-am văzut pe Cichi, vizavi de mine, privind cu acelaşi aer pierdut, şi încă alții cu fețele răvăşite de somn, şi aceeaşi nedumerire zugrăvită pe față. În clipa următoare ne-am dat seama ce anume ne-a trezit aşa brusc, şi am izbucnit în rîs, uitîndu-ne unul Ia altul : AN-ul redusese motoarele pentru aterizare şi, cu tot somnul, simțurile noastre de piloți bătrîni... etc. etc. Oare asta înțeleg „bătrînii” cînd spun că le-a intrat zborul în oase?Am aterizat pe „Kogălniceanu”, şi am debarcat tocmai cînd un grup de scandinavi bronzați se urcau cuminți într-un BAC botos şi zvelt. Se uitau la noi contrariați; eram în combinezoane de zbor, care în tenişi, care în bascheți, şi arătam ca un amestec de comando specializat cu o echipă de atletism.

Capetele blonde s-au sucit mirate după noi, s-au apropiat între ele pentru schimb de impresii, apoi vikingii şi-au reluat marşul ordonat spre scara BAC-ului. „When the saints go marching in...” Am făcut pregătirea pentru saltul de a doua zi, am procurat — care de unde a putut — haine civile, şi am plecat cu microbuzul la Mamaia Obținusem doar un şort şi o bluză uşoară, dar aici mai era cald, chiar şi seara, şi speram să mă descurc. Vali a coborît la primul telefon de unde putea obține legătura cu iubita lui, cîțiva s-au dat jos la bowling... Nu mă hotărîsem unde să merg şi, cînd Chioru i-a strigat şoferului să oprească la Delta Dunării, am ridicat resemnat din umeri. Fusesem aici demult, erau 4—5 ani de atunci, exact în aceeaşi formație, Chioru şi cu mine; avuseserăm o noapte densă, dar care se terminase prost şi amintirea îmi făcea locul neplăcut. Mă rog... Am urcat scările spre

bar, Chioru era mai elegant ca mine, îşi luase blugii de acasă şi mă prevenise că s-ar putea să fiu oprit la intrare din cauza ținutei. Nu-mi dădusem bine seama cu ce era mai lipsit de prestanță şortul meu decît blugii lui roşi, dar, pentru orice eventualitate, l-am luat de braț şi am trecut de cerberul de la intrare turuind într-un amestec de rusă, engleză şi mafu, care a făcut impresia scontată — umerii portarului s-au înclinat sub epoleții grei de fireturi, iar noi am pătruns pe uşa prin care, cu 5 ani în urmă, fuseserăm scoşi afară într-un mod lipsit de orice curtoazie.Înăuntru era obişnuita larmă, obişnuitul fum, şi tot amalgamul acela de siluete, muzică, pahare înalte şi sticle cu etichete străine, care fac farmecul unui local de genul ăsta. Ne-am aşezat la o măsuță lungă, printre tipi simpatici, pe care nu riscam să i scandalizăm cu nimic. Cînd mă copleşesc cei 28 de ani ai mei, îmi place

să mă refugiez printre papiţoi; îmi place să fiu luat drept de-ai lor, să nu mă deosebesc cu nimic în masa veselă şi pestriţă, şi să-mi petrec ocrotitor mîna după umerii unei fetişcane, pe care un gest nevinovat nu o deranjează cu nimic; iar dacă vreunul se înghesuie în mine spunîndu-mi „dă-te, mă, la o parte”, îmi vine să-l sărut şi să-i strig „frate!” Mă instalasem, deci, comod, între nişte white-jeans şi o pereche de şort Bermude şi mă uitam după Chioru, care-şi găsise loc de cealaltă parte a mesei, lîngă o junǎ blondă şi un neamţ bătrîior, cu o pălărie caraghioasă pe cap. M-am simţit înghiontit, ,,fă-mi loc, mă”, a scrîşnit şortul Bermude, dar n-am apucat să-l iau în braţe : între noi s-au interpus nişte coapse bronzate, dispărînd inutil sub o fustiţă scurtă din piele de crocodil. Între şort şi fustă s-a închegat o discuţie intimă, care mă făcea de prisos, şi m-am întors spre white-jeans; stăteau picior

peste picior, cu un aer inabordabil. Am privit spre Chioru, el se instalase bine lîngă blondă; măturase cu un gest larg colecția de aparate de fotografiat şi exponometre pe care neamțul le etalase în față, îşi rezemase cotul de masă, şi începuse acțiuni frontale de învăluire şi seducere. Şi aşa, distrîndu-mă de unul singur, am stat aproape două ore, dînd pe gît pepsi după pepsi. La zece, m-am ridicat şi i-am făcut semn lui Chioru, bătînd cu degetul în cadranul ceasului; s-au ridicat amîndoi, el cu blonda, apoi Chioru i-a şoptit ceva la ureche şi blonda s-a aşezat la loc mustind de regrete. Ne-am făcut loc pînă la tejgheaua barului 1-am pescuit pe băiatul care ne servise dintr-o grămada de oameni veseli, i-am băgat în mînă banii, si am ieşit. Nu mai vorbeam mafu, şi umerii sub epoleții înfiretați nu s-au mai plecat cînd am trecut prin dreptul lor. Am coborît chiar cînd microbuzul frîna în fața scărilor, i-

am cules si pe ceilalți, şi ne-am dus la culcare. A doua zi, urma sa prezentăm un spectacol gratis pentru amatorii de paraşutism si trebuia sa fim odihniți.

*

Şedeam pe banchetă, printre ultimii din şir, rezemat cu paraşuta de peretele de oțel care vibra în ritmul motoarelor. AN-ul lua înălțime greu, eram echipați cu echipament special pentru saltul pe apă şi stăteam cuminți, la locurile noastre. Băieții îşi povesteau aventurile de; aseară; m-am răsucit cît îmi permiteau chingile paraşutei şi m-am uitat pe geamul rotund şi bombat. Am văzut o bucată de aripă arînd adînc cerul albastru — avionul era în viraj pe stînga. Apoi s-a redresat, şi am văzut Constanța. Mi-a sărit în ochi cubul alb al cazinoului, cu cercul negru al cupolei — parcă era o țintă de poligon. Au dispărut blocurile de la Tomis şi am văzut ghiolul

— mai precis lăculeţul mic din Sud, folosit ca port pentru ambarcaţiunile de agrement. A urmat gîtuitura şi apoi bălţoaca verde, sălcie, în care trebuia să sărim. Se vedea istmul îngust al Mamaiei, hotelurile zgîriau burta avionului într-un viraj mult înclinat — ieşise la stînga de locul stabilit. Am făcut încă un tur, n-am mai văzut nici Cazinoul, nici Mamaia, vedeam numai marea pustie, întinsă, mai întinsă ca oceanul — dacă mă duce vîntul pe mare? Urma să sărim cite doi, eu eram cu Ion în serie si i-am simţit privirea: stătea în faţa mea, cu mîinile rezemate de paraşuta de salvare prinsă de chingile de abdomen, şi-mi zîmbea uşor. Marginile drepte ale căştilor uniformizau ciudat feţele celor din şirul de vizavi, şi trăsăturile cunoscute deveniseră dure si colţuroase. Apoi s-a deschis trapa, întîi s-a auzit o sirenă în usa care duce la cabina echipajului a apărut navigatorul,

a privit atent si s-a întors, făcînd un semn. Trapa a început să alunece în glisiere lin, apoi aerul a pătruns înăuntru în vîrtejuri reci, stîrnind praful de pe podeaua avionului. Glumele si rîsul au încetat brusc, si toate privirile s-au întors, dintr-o data grave, spre golul căscat prin care năvălea vîntul. Lîngă trapă a apărut instructorul de paraşutaj, a privit în jos cu mîna pe maneta de semnalizare, si, cînd i s-a părut că e momentul, a acționat semnalul. Din cabina echipajului a răsunat un strigăt de luptă şi culoarul dintre bănci a fost străbătut în goană de colonelul Genoiu : nu avea paraşută de desant, ca noi, ci o paraşută uşoară de salvare : fugind, paraşuta strînsă îi lovea coapsele. A ajuns la marginea trapei si s-a aruncat în gol fără nici o ezitare, parcă sărea în bazinul de la Lido; l-au urmat, chiuind, colonelul Valahu şi un maior de la trupele de desant aerian. Erau oameni

cu zeci bune de salturi la activ, si le convenea sa chiuie şi să sară de la 2000 de metri, ca la strand. M-am strîmbat gîndindu-mă că îmi vine rîndul. La următoarea trecere, au sărit primele două grupe de cîte doi... încă o intrare, cel mult două si e rîndul meu. Aş fi vrut să fiu în prima grupă, dar toți vroiau să sară la început : e mai uşor să nu-i vezi pe ceilalți cum dispar prin trapă ştiind că oricum îți vine rîndul; şi apoi, te plimbi mai mult cu vaporaşul care patrulează să-i pescuiască pe cei amerizați. Trăseserăm la sorți cu biletele pe care era scris numărul de ordine... Am privit chiorîş între tălpi, acolo unde, pe podeaua avionului, în dreptul locului pe care şedeam, era zugrăvit un 9 uriaş. După trecerea asta, mai rămăseseră şase în avion; era, în sfîrşit, rîndul nostru. L-am privit pe Ion, era palid, aproape cenuşiu sub cască; cred că nici eu nu arătam mai bine. Ne-am ridicat în

aceeaşi clipă, şi ne-am îndreptat, fiecare pe partea lui, spre trapă. Era cu un pas înaintea mea, şi-l vedeam legănîndu-se sub povara harnaşamentului. Şi eu mergeam greu, îmi tremurau picioarele şi-mi spuneam că dacă nu cad grămadă aici, pe podeaua avionului, jumătate din treabă e ca şi făcută. Instructorul de paraşutaj ne-a prins carabinierele cablului de deschidere automată de inelele fixate în arcada trapei. Am numărat maşinal corzile de nailon care se smuceau nebune în curent : erau 5. Am văzut blocul arcuit de la curba şoselei spre Mamaia, apoi iar oglinda sălcie a ghiolului... la 2000 de metri sub mine. Acolo trebuia să ajung SINGUR, fără avion, sărind numai cu rucksacul ăsta ticsit de curele şi catarame. Am înregistrat automat comanda de salt, tălpile tenişilor lui Ion mi-au fulgerat mînjite cu noroi la cîțiva centimetri în fața ochilor, apoi am făcut pasul... Cred

că urlam, mă prăbuşeam triumfal cu capul înainte, şi parcă mă dezintegram şi mă făceam la loc de 50 de ori pe secundă. Repetam în neştire : unu, unu, sărisem hotărît să număr pînă la cinci şi apoi să trag minerul de comandă, dar nu scoteam din mine decît „unu, unu”... Simțeam cu fiecare fibră că timpul de deschidere trecuse, în tumbele care le făceam deosebeam cer-apă-pămînt şi pe cer petala minusculă a paraşutei lui Ion, DESCHISA. M-a scăldat o sudoare rece, şi am simțit, pentru că aici nu se pune problema să auzi, să vezi, percepțiile se simt cu tot corpul, copleşitor, am simțit vocea maiorului ,,să fii atent”, acum îi pricepeam semnificația, să fiu atent oricînd şi cu oricine, şi am smucit minerul de rezervă. Acoperişul înalt de la „Perla” mi s-a înfipt între ochi, îmi simțeam fruntea zdrobită de plăcile terasei, apoi m-am smucit, şi mi-am văzut tălpile proiectate pe cupola albă,

DESCHISA. Pe urmă a fost o răsucire... şi cădeam lin, cu ambele paraşute deschise, drept spre hotelurile înalte din Mamaia, în furnicarul acela de oameni şi maşini. Deriva calculată pentru 2000 de metri era insuficientă pentru înălțimea la care mi se deschiseseră paraşutele, şi cădeam drept pe blocuri. Vedeam printre picioare terasele de pe acoperiş, şi ştiam că vîntul mă va arunca de acolo imediat ce voi ateriza. Simțeam deja în coaste toate parapetele balcoanelor şi toate ieşindurile zidurilor, de-a lungul cărora aveam să mă prăvălesc, tîrît de paraşute. Am ochit un parcaj, şi mi-am spus că aterizarea pe capota unei maşini e mai blîndă decît pe asfaltul gol; cit despre despăgubiri... Barca de cauciuc ieşise şi se umflase automat; acum, se bălăngănea inutilă ia 5—6 metri sub mine, la capătul unei corzi subțiri. Vîntul mă îndepărta uşor de clădiri, şi părea că o să cad pe şosea. Am privit

şuvoiul neîntrerupt de maşini de sub mine, şoferii prea grăbiți să privească în sus şi să oprească, şi am preferat balcoanele de la Perla. Mai erau şi firele de la troleibuz, cu 750 de volți care aşteptau nerăbdătoare. Am văzut o Dacie 1300 alb-albastră făcîndu-şi ioc printre maşini şi oprind între tălpile bascheților mei. Curgerea automobilelor a încetinit, s-a poticnit, şi pe sosea s-a format un gol larg, din ce în ce mai larg, de asfalt liber. Miliținanul privea în sus si gesticula mecanic, cu bastonul lui alb-roşu. Nu aveam permisul de conducere la mine, dar n-am apucat sa regret acest lucru: în apropierea solului, cred că aveam mai puțin de 50 de metri pînă jos, un curent orizontal de aer m-a suflat violent pînă spre mijlocul ghiolului. Am trecut aproape atingînd cu vîrfurile antena vaporaşului cure trăsese lîngă mal ca sa ma ia, am încercat sa ma desfac din chingi, am zărit într-o străfulgerare

valurile mărunte sub mine, si m-am trezit zbătîndu-mă în supa calda si verzuie a ghiolului. Eram cu capul afară, susținut de vesta care se umflase automat la contactul cu apa, şi priveam cum paraşuta, îngreuiata, se cufunda încet. Barca de cauciuc săltă pe valuri chiar lîngă mine, dar apa era aşa caldă şi buna încît m-am spînzurat cu mîinile de ea si am rămas aşa. Vedeam vaporaşul cum se îndreaptă spre mine, vedeam marinarul aplecat peste bord cum se pregătea să mă agațe cu cangea şi-mi spuneam că nu, nu e greu deloc sa torni un film de succes : ajunge să iei o actriță ca Faye Dunaway, s-o îmbarci pe un şlep hodorogit, si s-o pui sa colinde Parisul. Faye se bălăcea în apă, şlepul se apropia gîfîind de mama focului, de la întîlnire lipsea numai Parisul.

*

„Deci dumneata eşti convins că n-a fost ceva premeditat, a spus maiorul, suflînd apa pe nas şi pe gură. Te-am rugat să mă laşi pe mine.să trag concluziile, rezumîndu-te la fapte...” M-am răsucit pe spate, să nu mai aud ce spune.Înotam cu ochii țintă la acoperişul de sticlă al piscinei şi cu urechile în apă, în liniştea cea mai desăvîrşită. De cînd mă întorsesem de la mare ploua, o ploaie din aia în duşmănie, deasă şi măruntă. Telefonasem maiorului aşa, ca să fie : eu unul eram convins că automatul de deschidere fusese greşit reglat. Parcă nu se mai întîmplase şi altora?! Iar mie mi-era clar că o paraşută meşterită să nu se deschidă, nu se deschide, e clar! Nat Pinkerton nu se declarase de acord cu mine : mă poftise la o partidă de înot, şi pentru încălzire făcuse trei lungimi de bazin de crawl, dar crawl autentic, stilat, cumva parcă în silă, cu gesturi de

senior, care cu fiecare mişcare a mîinii scoate de sub apă pumni de bani şi-i aruncă celor din jur. Tropăiam după el în brass-ul meu modest, şi-mi spuneam că nimeni n-ar mai putea fi aşa corect şi distant; doar în chiloți de baie, era mai inabordabil decît Lordul Cancelar. Îi relatasem cu lux de amănunte icariana mea prăbuşire, adăugind că, personal, sînt de părere că fusese rezultatul unei neatenții. Dovadă, paraşuta principală se deschisese şi ea, pînă la urmă. E atît de uşor să încurci cifrele, pe scara minusculă a automatului de declanşare! Sau un aparat reglat la 14 secunde cădere liberă fusese pus din greşeală la paraşuta mea. Maiorul m-a lăsat să termin, apoi m-a privit glacial şi m-a rugat să-i dau dînsului voie să tragă concluziile. Mă rog! înotam cu urechile în apă, fără să aud nimic, cu ochii la acoperişul de sticlă pe care se formase o peliculă de apă, astfel că parcă înotam în

acelaşi timp undeva la adîncime, cu acvalangul. Lîngă mine, fața maiorului, vedeam că vorbeşte, dar vorbe în gol, şi m-am simțit satisfăcut cînd un val i s-a spart sub bărbie şi a înghițit o duşcă bună. Am profitat că era ocupat cu pompatul apei pline de clor afară din stomac, şi m-am răsucit din nou pe burtă, luînd cuvîntul. Nu mai făcea impresie cu fața udă şi roşie de efort, şi cu ochii scoşi din orbite, aşa că puteam să-i spun tot ce mă apăsa de atîta vreme. I-am declarat, în termenii de circumstanță, că puțin îmi pasă de părerile lui. După ce că m-a angrenat într-un joc deloc fair play, nu mă lasă nici măcar să acționez. Dar chiar dacă nu-s în stare să alcătuiesc o poză coerentă din acest puzzle încîlcit, am reuşit să desprind totuşi unele adevăruri. De pildă, a făcut tot teatrul ăla la spital numai pentru ca bruneta... „Crezi că o bănuiesc pe brunetă?” s-a

amuzat maiorul cu vocea lui cenuşie. Redresase, îşi recăpătase aplombul, şi despica apa cu uşurința unui gentleman care-şi însuşise înotul avînd profesori pe cei mai renumiți maeştri. Pînă şi dîra pe care o lăsa în urmă era țeapănă şi strict dimensionată. „Da, o bănuiți — am răspuns, uşor indispus de atîta corectitudine. O bănuiți pe ea, şi pe doctorul Liciu, şi pe tatăl băiatului, pînă şi pe milițianul care stă la uşa lui King of England îl bănuiți. Îi bănuiți pe toți că s-ar putea să transmită cuiva... undeva... ceva... şi atunci înscenați o farsă, un interogatoriu stupid, pentru ca Liciu, sau bruneta, sau oricine, mă rog, să poată comunica undeva, cuiva... că manifestați interes pentru regele Angliei, care în fond o la fel de nevinovat ca mine, cu alte cuvinte că sînteți pe o pistă falsă, pentru ca acel... cineva, să poată acționa aparent nestingherit, în timp ce dumneavoastră țeseți o plasă de oțel, da,

din oțelul cel mai dur, în jurul lui şi apoi, hap, îl prindeți.” M-am oprit să-mi recapăt respirația, si am văzut în ochii maiorului ceva care semăna a uimire; am dat de două-trei ori din mîini şi din picioare, întinzîndu-le cu voluptate şi am continuat : „V-ați format un reflex în a bănui pe oricine. Mi-ați dat pistolul ăla de parcă m-ați fi servit cu țigări, dar nu spuneți împotriva cui trebuie tras cu pistolul.” Mă înfierbîntasem : am ajuns la blok-start, m-am agățat cu mîna de un mîner; maiorul de celălalt. „Nu ştiu dacă merită să mînjiți atîta amar de oameni, pentru un nenorocit de spion.” Maiorul se uita țintă în ochii mei, avea iar țîşnitura aceea de privire limpede şi tăioasă. Şi-a scos dreapta din apă, am văzut cicatricea mai roşie ca niciodată crestîndu-i palma, a izbit apa cu putere, împroşcînd pînă departe, apoi s-a sucit spre mine şi a spus cu o voce pe care nu i-o cunoşteam, o voce fermă, fără pic de

ironie, dar ostenită, ciudat de ostenită : „Meritã, majorule. Meritã.” Şi-a făcut vînt cu picioarele în peretele de ciment al bazinului, şi s-a depărtat, despicînd apa cu eleganța unui delfin. Am înotat pînă la scară şi am ieşit pe mozaicul ud şi lunecos; aveam zbor a doua zi, şi nu vroiam să întîrzii acasă.

*

Maiorul se invitase la mine, se instalase comod în fotoliul din spatele biroului, şi începu să-mi vorbească cam aşa : „Fătul meu, cu toate că eşti aviator şi locotenent major, şi aceste titluri presupun un cumul de calități pentru cel care le poartă, dă-mi voie să-ți spun că eşti fraier. Un fraier cu cioc şi cu mustăți.” Ajuns la acest punct se opri şi savura efectul cuvintelor sale pe fața mea. Partea proastă era că şi fiu-meu se afla cu noi în cameră, manevrînd un fel de platformă încărcată vîrf cu jucării şi

cuburi. La cei doi ani şi jumătate ai lui cunoştea bine semnificaţia noţiunii de fraier, părea însă nedumerit că şi altcineva, în afară de el, poate primi acest calificativ. De data asta, acel cineva era chiar tatăl lui, aşa ca l-am expediat urgent în altă camera, şi m-am întors spre maior. „Uite ce-i, daca veniţi neinvitat şi...” Cuvintele mi-au rămas însă în gît : maiorul rînjea voios, cu picioarele pe birou. Nu mai rămăsese nimic din scoarţa lui : alunecase în scaun, se tolănise cu bărbia rezemată în piept, şi fuma ţinînd scrumiera pe burtă. „Continuă, continuă, te rog, a spus, tocmai cînd începea să devină aşa interesant... Vroiai parca să mă dai afară!” „Parcă aţi fi unul din desperados ăia, care au fost pe-aici şi m-au pocnit cu pistoalele în cap.” Maiorul şi-a dat jos picioarele de pe tăblia roşcata, a aşezat scrumiera la locul ei, a strivit ţigara abia începută de marginea scrumierei şi a

şters, pedant, urmele călcîielor care se vedeau ca două semilune prăfuite. „Am ajuns să cred că numai aşa ne putem înțelege, a explicat şi, în ochi — minune — îi jucau scîntei vesele, pentru voi, ăştia cu blugi, un om cu costum şi cravată pare numaidecît un încuiat. Vreau să-ți povestesc ceva, şi dacă, pentru ca să te lămuresc, e nevoie să-mi scot cravata şi să ma aşez turceşte, sînt gata s-o fac şi pe asta. Cît oi fi de aviator, habar n-ai de oameni, şi nici pe alții nu vrei să-i asculți. La noi în secție, acum mulți ani, a fost ratată o acțiune importantă. Nu ştiu dacă înțelegi, un ofițer reuşise să se infiltreze într-o rețea, şi făcea treabă bună acolo, pînă într-o zi, cînd a trebuit să-l retragem. Din motive de siguranță. Şi ştii de ce? pentru că şeful lui, colonelul, singurul care ar fi trebuit să ştie unde se află, auzise de la cineva, un lucrător din cu totul altă secție, că X nu e la Constanța, cum se

ştie la sediu, ci bate Bucegii pe la Piatra Arsă. Şi colonelul, care el îl trimisese pe X în Bucegi, a trebuit să-l cheme înapoi, ca să nu se întîmple vreo dandana. Situația era nespus de delicată, am fost toți reținuți, şi verificați. Cine vorbise, cui îi scăpaseră, din neatenție, cîteva cuvinte? îmi spărgeam capul să-mi dau seama cine fusese imprudentul, era o acțiune importantă, de care nu ştia decît un grup mic de oameni. Şi uite aşa, tot scormonind, am ajun să găsesc fiecăruia din tovarăşii mei cîte un punct slab, o breşă; ajunsesem să mă bănuiesc şi pe mine şi aproape înnebuneam încercînd să-mi amintesc fiecare cuvînt spus sau scris, fiecare gest... Un singur om era în afara oricăror bănuieli şi, ce s-o mai lungesc, el s-a dovedit a fi cel vinovat de ratarea acțiunii. Tocmai pentru că nu ştia nimic, îl văzuse pe X la cabană, şi-l strigase : «bă, ce-i cu tine aici? te ştiam pe litoral » şi asta n-ar fi fost încă nimic,

dar, întors la sediu, se apucase să povestească cum că X nu era la mare, ci la munte... ce mai, făcea să-l vezi pe colonel cum spumegă! Mă rog, istoria e veche, pe atunci încă nu aveam experiența muncii operative. E o poveste banală, mai mult decît banală, dar de atunci să ştii că am învățat să mă deconectez — încerc, cel puțin — şi să folosesc numai faptele în aprecierea oamenilor. Cineva a spus să credem numai bine despre semenii noştri, pînă la proba contrarie; eu prefer să nu cred nimic, pînă la primul fapt concret. Vreau să crezi — aici vocea maiorului se voala, întorcîndu-se parcă spre el însuşi, ca şi cum ar fi încercat a nu ştiu cîta oară să se convingă — vreau să crezi că nu mi-e deloc uşor, dar e necesar. E vital, în meseria mea." Am tăcut amîndoi, ferindu-ne privirile. Era cel mai lung discurs pe care mi-l ținuse vreodată maiorul, şi-mi dezvăluia lucruri la care

nu se poate răspunde prin cuvinte. Am auzit sunînd telefonul în dormitor, şi pe nevastă-mea ridicînd receptorul. Maiorul s-a ridicat şi s-a îndreptat spre biblioteca; stătea cu fața la cărți, a ridicat mina si a început să urmărească şirurile de cotoare, atingîndu-le cu degetul. Pe urmă s-a deschis uşa şi a apărut Agnes : avea o mutra resemnata, şi ținea de curea porthartul burduşit, pe care, ca de obicei, nu reuşise să-l închidă. „Alarmă? am întrebat-o, mai mult din ochi. Şi-a plecat capul în semn de „da". „Dă-i un vermut musafirului, pînă mă schimb, am rugat-o şi am ieşit privind în treacăt spre maior; rămăsese lîngă rafturi, dar se întorsese spre Agnes. Am trecut în dormitor şi mi-am pus uniforma Cînd să ies, uşa a bufnit de perete şi a apărut fiu-meu trăgîndu-şi platforma cu jucării. „Tăticule, chiar eşti fraier?" s-a interesat, atent la manevrarea platformei, care se agățase

cu o roata de canatul uşii şi ameninţa să se răstoarne. Ma grăbeam, dar nu vroiam sa las băiatul fără răspuns : „Mai, Fane — am zis — e necesar ca tu să crezi despre mine că sunt alfa şi omega si chiar să mă venerezi un pic. Dar în acelaşi timp e necesar să şti că nimeni nu scapă momentul să se lase dus de nas de sine însuşi.” Am intrat în sufragerie; maiorul se uita pe geam şi-i spunea neveste-mi nu ştiu ce; au tăcut văzîndu-mă. M-am scuzat, m-am uitat în treacăt la ceas — mai aveam un sfert de ora pînă cînd trebuia să fiu, echipat de zbor, la avionul meu, şi am apucat porthartul cu trusa de alarmă. „Vin si eu. a spus maiorul, totdeauna am murit de curiozitate sa ştiu cum e la alarmă pe un aerodrom militar. N-o să crezi, dar pînă acuma n-am văzut de aproape un avion de vînătoare” Şi-a luat rămas bun de la Agnes, şi am coborît scările valvîrtej. Am urcat ia maşina şi am

pornit spre unitate. Mi-am exprimat îndoiala că maiorul va trece dincolo de punctul de control - într-o situație obişnuită, poate, dar acum... Maiorul a zîmbit amabil, s-a scotocit prin buzunarele sacoului impecabil şi a dat la iveală de acolo de unde m-aş fi aşteptat sa scoată o legitimație, o... hîrtie bătută la maşină şi ştampilată pe care mi-a vîrît-o sub nas. Am încetinit, şi nu mi-a fost greu să recunosc semnătura comandantului meu sub ştampila liliachie. Am accelerat iar, cu ochii la sosea : trebuia să depăşesc, un tractor, a cărui remorcă se legăna cu mişcări largi dintr-o parte în alta a drumului.

*

Am tras Fiețelul în fața celulei de alarmă; lîngă zid mai erau cîteva maşini, şi mi-am dat seama că ajunsesem printre ultimii. Am zburat în sala de echipare, lăsîndu-l pe maior să se

descurce cum o şti şi, după un timp, fugeam la avion cu costumul de suprasarcină pe mine, şi cu cotul trecut prin vizorul deschis al căştii etanşe. Inelul de metal, care ajută la prinderea scafandrului, sălta în ritmul paşilor lovindu-mi cînd ceafa, cînd bărbia. Am ajuns la avion tocmai cînd cuplau maşina de pornire; undeva, în spate, un avion rula deja spre pistă, şi am recunoscut prin cupola de plexi mutra lătăreață a lui Beşu. Alte avioane aveau motoarele pornite, urlau în strînsoarea frînelor, aşteptînd eliberarea căii de rulaj. M-am săltat în cabină, şi în timp ce tehnicul mă lega în chingi, am cuplat radioul şi am luat legătura cu turnul de control : ,,727 pe recepție”. „Turnul confirmă, aşteaptă. Tehnicul terminase de moşmondit cu paraşuta, acum cupla costumul şi oxigenul. Mi-am pus toate contactele, pompele, giroverticalele, mi-am acordat busola, am adus altimetrul

la zero. Totul fierbea şi clocotea în jur, avioanele intrau la pistă aruncînd trîmbe de praf şi gaze fierbinți, şi ardeam de nerăbdare ştiind că în curînd îmi va veni rîndul. Capul maiorului a apărut la marginea cabinei tocmai cînd terminasem controlul, s-a holbat uluit la aparate, la toate contactele şi manetele, apoi, lăsînd Ia o parte orice prestanță, s-a scărpinat după ceafă. „Ai paraşută?" a întrebat. În clipa aceea mi-am auzit indicativul, urmat de cuvîntul la auzul căruia orice pilot din lume uită de tot, în afară de avionul său : ,,GAZ!" M-am stăpînit, l-am privit pe maior, am pus în privirea aia tot ce nu-i puteam spune în gura mare, am cuplat agregatele de pornire şi extinctorul, am apăsat butonul de pornire, şi, cum capul cu păr încărunțit la tîmple nu dispăruse încă de pe marginea cabinei, am zis, urmărind creşterea furajelor : „Maiorule, țin la tine mult, mult de tot. Dar acum lasă-mă."

Am verificat presiunea uleiului, normal, era prima oară cînd îl tutuiam pe maior, dar o făceam ca să simtă că spun adevărul. Nat Pinkerton a coborît, şi locul lui a fost luat de tehnic. O ultimă privire, semnătura în carnetul de bord, am închis, am ermetizat şi am scos flapsul. Am fluturat mîna, calele au zburat în lături, bretela îngustă, pista, axul pistei marcat de o dungă lată, albă. „Decolezi cu forțaj”, „Confirm”, am împins maneta dincolo de prag şi s-a repezit înainte, spre mine, spre cer... jos pe pămînt rămînea maiorul să alerge după spioni... „Rămîi la 1000 de metri.” Am decuplat forțajul şi am redus motorul la nominal. Nu-mi făcea plăcere o interceptare la joasă înălțime în amurgul pîclos, printre dealurile care se ferestruiau negre pe cerul portocaliu. Am cuplat locatorul şi am răsucit reostatul luminilor roşii de cabină; tabloul de bord s-a înviorat imediat şi cabina a devenit

deodată mai intimă. M-am plimbat mult cu burta pe dealuri, auzeam convorbirile purtate între punctul de comandă şi cei din aer, înregistrînd automat : „Ion a interceptat... şi Mihai a interceptat... Ilie a încadrat, acum trage...” Pe măsură ce se întuneca, reduceam luminozitatea, şi aşteptam să-mi aud indicativul. „727!” Am tresărit şi am apăsat înfrigurat emisia : „Treci pe canalul startului”. M-am executat, nedumerit, şi am luat legătura cu conducătorul de zbor : ,,727, dacă totul e normal la bord”. Se mai întîmpla ca cei de jos să se intereseze de mersul lucrurilor, dar chiar aşa, să mă treacă de pe un canal pe altul pentru atîta treabă... Am raportat că totul e normal. Dacă motorul dă parametrii normali. Da, motorul dă parametrii normali. Să trec iar pe canalul de dirijare şi să nu scap ținta, că e groasă. „Confirm.” De-abia am schimbat canalul, că m-au luat în primire cei de la dirijare :

„Dreapta, strîns”. Am strîns virajul la 90°, cu maneta de gaze în plin, şi costumul de suprasarcină s-a umflat. „Mai strîns.” Am tras manşa în burtă, şi în clipa aceea pe ecranul locatorului a apărut, printre paraziții înălțimii joase, semnul țintei. „Excelentă dirijare, m-am gîndit, un viraj şi...” N-am spus nimic celor de jos, ținta nu era încă stabilă, şi am aşteptat pînă ce semnalul luminos a devenit puternic şi stabil. „Văzut ținta”, am spus, şi am redus viteza. Ținta se apropia pe azimut zero, poate puțin prea repede, am scos frînele aerodinamice şi la 10 kilometri am încercat să încadrez. Altitudinea mică îşi avea însă condițiile ei, semnalul reflectat era parazitat de sol, şi doar la 8 kilometri am putut raporta „țintă încadrată”. Abia am terminat de tras prima rafală, că „fluturaşul” a fugit în stînga, sus. „Ținta manevra”, am băgat motorul în plin şi am escamotat frînele. Am tras într-un fel

de viraj de luptă şi, cînd fluturaşul a venit iar la centru, am tras cealaltă rafală. „Degajat din atac”, am luat gisment zero şi m-am îndreptat spre casă; am verificat bordul, aparatele control-motor, totul mergea normal, şi cînd am trecut pe canalul startului am apăsat emisia, întrebînd dacă musafirul care venise cu mine e la zebră. „Sînt aici, am auzit în cască vocea maiorului, şi aştept pînă vii jos. Dar ce vrei cu mine?” „Mai nimic, am zis, şi-mi venea să mă pocnesc cu mîna peste cască; vroiam doar să te anunț că n-au pus nici o maşină infernală în avion.” Am auzit un mormăit, cineva din aer a rîs, apoi conducătorul de zbor a intervenit cerînd respectarea disciplinei radio. Îl tutuisem a doua oară pe maior, aveam să-l tutuiesc şi de acum înainte pentru că, în general, n-are rost să faci pe ambasadorul Japoniei cu un tip care, chiar dacă e scorțos, începe să-ți devină

cumva apropiat. Am aterizat în lumina proiectoarelor, se întunecase de-a binelea, am făcut un duş fierbinte, mi-am pus uniforma şi am ieşit. Se dăduse încetarea alarmei. Maiorul mă aştepta în Fiat, fumînd, „ai ost grozav, dom'le”. A aruncat ţigara jos, a deschis portiera, a strivit ţigara cu călcîiul, şi a trîntit uşa : „o luăm din loc, majorule. Ce-ai zice de o plimbare la uzina de avioane, acum, pe lună plină?” Am ridicat din umeri : „ce gusturi...” „Nu huli, majorule” a protestat blînd maioruL „Spre ştiinţa ta, află că paza a semnalizat, discret, nişte musafiri încercînd să pătrundă în uzină. Dar noi ne facem că nu ştim nimic. Am scos din buzunarul pantalonilor revolverul cu opt focuri şi pat de fildeş. Maiorul şi-a vîrît mîna în inepuizabilele buzunare ale costumului său, de unde a scos o jucărie asemănătoare. Am zîmbit, mai mult în mine, mi-am strecurat arma sub curea, între cămaşă şi maiou, şi am

pornit maşina. Am tăcut amîndoi, maiorul se uita inspirat la casele care alergau pe lingă noi, iar eu am semnalizat dreapta. Intram pe drumul cu sens interzis, la capătul căruia se ghiceau, în lumina farurilor, bariera vărgată şi ghereta santinelei de la poarta uzinei.

*

Am lăsat maşina pe terenul de parcaj, acum aproape pustiu. Maiorul m-a sfătuit să încui portierele, şi ne-ai îndreptat spre intrare. Paşii răsunau ciudat pe ciment; maiorul a vînturat diversele sale permise şi legitimații în fața unui subofițer de securitate, şi-au apropiat capetele, au şuşotit ceva, şi am pătruns în curtea uzinei. Nat Pinkerton şi-a scos pistolul şi l-a armat? lucra cumva nefiresc, din cauza mîinii infirme. L-am imitat, am răsucit butoiaşul, şi am tras cocoşul. Am pus revolverul în

buzunarul pantalonilor. Maiorul mergea repede, aproape alerga, şi la fiecare pas simțeam revolverul lovindu-mă peste coapse. În dreapta se profila silueta halei de montaj, curtea era pustie, cum nu o văzusem niciodată, şi, deşi puternic luminată, clădirile înalte puneau lungi fîşii de umbră ostilă. Acum alergam de-a binelea, maiorul făcea paşi lungi, felini, aproape salturi, şi tropăiam din greu după el. „La biroul de proiectări” a şuierat, întorcînd capul. Am ajuns la clădirea birourilor, peluza din față era luminată de nişte proiectoare pitice. „Stai”, m-am oprit cu nasul între umerii maiorului, apoi se pare că subofițerul 1-a recunoscut, şi am urcat în goană scara, toți trei. Urcam sărind cîte trei trepte, cu armele în mină; maiorul ținea pistolul în stînga, cînd am auzit un pocnet sec, ca şi cum s-ar fi destupat o sticlă de şampanie, apoi încă unul şi încă unul. Maiorul s-a întors din fugă

spre mine : „armă cu amortizor de zgomot”. Am ajuns pe palierul etajului al patrulea, şi am luat-o la stînga, pe coridorul străjuit de fotografii de avioane şi piloți celebri. Niciodată nu fusese atît de lung drumul pînă la biroul de proiectări. Am auzit un strigăt, şi paşi bocănind, parcă anticipînd fuga noastră. Un ultim cot, şi am văzut uşa biroului de proiectări, cu grilajul de protecție închis. În fața ei, pe jos, zăcea un subofițer, în uniformă. Ducea spasmodic mîna la tocul pistolului, dar cînd să-l atingă, parcă trasă de un resort misterios, mîna îi țîşnea iar în sus. Toate astea le-am văzut într-o străfulgerare; maiorul i-a făcut semn celuilalt subofițer, care urcase cu noi : „ia-o înainte!” şi a îngenuncheat lîngă rănit. A tras corpul acestuia într-o parte, a săltat marginea preşului de cauciuc de la uşa biroului, şi, descoperind un buton îngropat în pardoseală, 1-a apăsat. Imediat s-a auzit

sunetul înăbuşit al unei sirene, afară, în curte. „Am cuplat alarma; acum sa! te ții” mi-a aruncat maiorul peste umăr. A privit spre subofițerul care se tîrîse lîngă zid : „De el or să aibă grijă ceilalți. Acum, fuga”. Apoi s-a oprit brusc : „tu rămîi; nu putem lăsa tocmai aici fără pază”. Mi-am băgat revolverul în buzunar şi m-am aplecat asupra plutonierului. Omul se liniştise, zăcea pe spate, cu ochii în tavan, gîfîind uşor. I-am luat cascheta care se rostogolise cîțiva paşi mai încolo, şi i-am pus-o sub cap. Am văzut două pete mari, ruginii, pe vestonul lui : una sub epoletul drept, cealaltă, socoteam eu, pe la stomac. Nu mai văzusem în viața mea un rănit şi țin minte că am examinat curios găurile făcute de gloanțe în stofa uniformei. „Poți vorbi?” am întrebat, căutîndu-mă în buzunarul de la pantaloni după batistă. Omul a făcut semn că da, am scos batista, se murdărise de unsoare, stătuse în acelaşi

buzunar cu revolverul cu butoi, nu puteam s-o folosesc. „Ai vreo batistă?” Plutonierul a gemut uşor, „am”, l-am scotocit prin buzunare şi am scos o batistă albă, din pînză foarte curată. Ştiam o țîşnitoare după cotul coridorului, unde era apă rece, i-am scos pistolul din toc, l-am armat, i l-am pus în mîna stingă, dreapta atîrna inertă pe ciment, şi am spus că merg să ud batista apoi vin imediat. Plutonierul a dat înțelegător din cap, am alergat pînă la cişmea, am dat drumul la robinet, am udat bine batista cea albă şi m-am întors. Securistul se răsucise pe coasta stingă, şi ținea mîna cu pistolul îndreptată înainte. Am pus piedica la armă fără să i-o iau din mînă, şi... şi am rămas aşa, cu batista din care picura apa. Trebuia să-l dezbrac şi să-i pun pînza udă chiar pe rană; dar era recomandabil? nu-i făceam mai rău? Pe cînd filozofam astfel, s-au auzit paşi şi

am desluşit vocea maiorului : „Pe aici”. A apărut, însoțit de doi muncitori, „aveți grijă de rănit”, i-am lăsat batista unuia dintre ei, şi am fugit după maior. Am auzit zgomot de uşi trîntite, paşi pe scări, şi coridorul s-a umplut de oameni în uniforme, printre care şi cîțiva civili, toți cu arme. „Asigurați paza biroului de proiectări, a ordonat maiorul, cu o figură inspirată de parcă ar fi comandat asediul unui oraş, ceilalți răspîndiți-vă şi căutați peste tot. Ochii mari pe locurile prin care se poate ieşi.” Grupul de oameni a dispărut ca suflat de vînt, au rămas numai doi, un tip cu epoleți de plutonier şi un civil cu pistol. „Cum naiba v-au scăpat, a întrebat maiorul, şi nu-l văzusem niciodată aşa furios, o furie reținută, vădită numai în mişcarea repezită cu care-şi îndoia şi dezdoia cele două degete tefere de la mîna dreaptă. Plutonierul a ridicat din umeri şi a desfăcut, neputincios, mîinile. Civilul a

zîmbit, maiorul s-a încruntat la el : „Răspundeți cu capul”. Plutonierul rănit dispăruse, dus de cei doi muncitori. Maiorul m-a tras de mînecă şi a pornit cu paşi mari. Am coborît scările după el; jos, în holul clădirii s-a oprit, şi s-a întors spre mine, îi pierise de pe față expresia aceea de comandant de oşti inspirat, şi a zis, repetînd gestul dezolat al plutonierului : „Ăştia-s toți. Au venit grămadă, au plecat grămadă. Prinde orbul, scoate-i ochii.” A luat-o iar din loc, cu paşii lui mari. „Unde?” am întrebat. „Să căutăm”, a zis. „Trebuie să căutăm, nu-i aşa?” Am înghițit în sec : cunoşteam bine uzina după cele trei săptămîni petrecute aici şi-mi dădeam seama că numai o baftă mare ne-ar putea ajuta. Am intrat în secția de motoare, pustie, numai în fundul halei uruiau cîteva strunguri. Maiorul a ridicat din umeri, şi ne-am îndreptat spre poartă. Am ajuns acolo în

momentul în care două camioane cu soldați din trupele M.I., treceau pe sub bariera ridicată. Maiorul a sărit în lumina farurilor primului camion, cu mîna ridicată. Maşina a frînat brusc „debarcarea”, soldații au sărit şi s-au aliniat repede. Un locotenent-major voinic şi cărunt s-a oprit, salutînd, în fața maiorului, care i-a şoptit ceva. Locotenentul-major s-a răsucit pe călcîie, a strigat soldaților un ordin scurt şi aceştia s-au răspîndit în pas alergător, într-o ordine desăvîrşită, tăcuți şi rapizi, ținînd în poziție de tragere armele automate scurte, cu pat rabatabil. M-am apropiat de maior şi i-am atins umărul; a sărit în sus apoi s-a întors, fluturîndu-mi pistolul sub nas i

„Ce s-a mai întîmplat?” „Aş vrea să dau un telefon acasă, i-am spus, ştii femeile...”

*

Ne-am înghesuit trei inşi. cu subofițerul de la poartă patru, în ghereta strîmtă. Maiorul îşi lustruia pistolul de pantaloni eu un aer concentrat, locotenentul major de Securitate îl sorbea din ochi, iar eu o convingeam pe nevastă-mea că nu e cazul să vină şi ea la restaurant, e o petrecere între bărbați, aşa că... Am închis telefonul tocmai cînd maiorul îl întreba pe celălalt securist de ce n-au sosit cîinii încă. „Trebuie să sosească”, a răspuns el, şi în clipa aceea s-au auzit mai multe rafale de automat, în partea de nord a incintei uzinei. Am ieşit afară înghesuindu-ne la uşă şi am rămas pe platforma de ciment, în aşteptare. Apoi a sunat telefonul şi paznicul, care s-a dus să răspundă, a ciocănit în geam, chemîndu-l la aparat pe majorul cel voinic. „Ei”, a rostit scurt maiorul cînd acesta s-a întors. „Ei, au prins pe unul din ei, 1-a îngînat majorul.

Numai că nu ştiu cît o să mai trăiască. E cam ciuruit.” „Cine?” a întrebat la fel de scurt maiorul, „sergentul Dobre”, a răspuns celălalt. Mă înciuda conversația lor laconică şi precisă, se vedea cît de colo că au multe acțiuni comune, şi n-au nevoie de cuvinte să se înțeleagă. Era ce încercam să realizez cu băieții din patrulă, şi nu-mi prea reuşea. Ăştia doi ajungeau să se înțeleagă din jumătăți de priviri! Ne-am îndreptat spre secția de celule, acolo unde o stivă de lăzi mari, rezemată de zid, ar fi înlesnit o eventuală încercare de fugă. Cercul de oameni în uniformă s-a deschis în fața noastră, şi un sergent tinerel, cu fața răvăşită, i-a raportat maiorului că, stînd la pîndă, a observat două siluete... A somat, cei doi s-au aruncat la pămînt şi au început să tragă cu pistoalele. A tras şi el, „erau să mă atingă, tovarăşe maior, zău aşa”. Au încercat să fugă, a tras din nou, unul a căzut, celălalt a reuşit să o şteargă, a

tras după el dar nu l-a nimerit, apoi a trebuit să se ferească pentru că cel doborît trăgea iar cu pistolul... Cineva din spatele nostru lumina cu o lanternă figura încordată a sergentului, si cînd maiorul a întrebat unde-i cel împuşcat, fascicolul de lumină a alergat pe iarba prăfoasă de lîngă gard, apoi s-a oprit pe un corp întins pe spate, cu bărbia nefiresc ațintită spre cer. „A murit deja", a spus maiorul, şi ne-am apropiat. Maiorul a întins mîna înapoi, cel cu lanterna i-a dat lampa puternică cu acumulator, şi fascicolul de lumină a încremenit pe fața galbenă, murdară de praf şi unsoare. O dîră de sînge începuse să se închege pe colțul gurii, şi am căutat privirea maiorului. S-a uitat țintă la mine, şi am dat din cap, da, da, e unul din cei doi. Maiorul s-a uitat după cel care venise cu soldații şi cînd l-a văzut, i-a spus un lucru pe care nu l-am înțeles : „E şansa ta, ai grijă ca totul să

se desfăşoare normal”. Apoi am plecat spre poartă, maiorul a-ntrebat „nu-i aşa că n-ai mai văzut nici un mort pînă acum?” am dat din cap, nu conta, într-adevăr, nu mai văzusem. „Care?” a întrebat iar maiorul, şi nu era nevoie de mai mult ca să înțeleg, începusem şi eu să-i pricep jumătățile de gînduri, aşa că am răspuns : „Jovialul Orson Welles”.

*

Am rămas aproape două ore în camera paznicului; eram obosit, zborul din amurg, apoi goana aceea turbată...Maiorul se plimba afară,aştepta să sune telefonul,dar părea că pentru noaptea asta surprizele s-au epuizat. „Mergem acasă, majorule”, mi-a spus intrînd înăuntru. A telefonat nu ştiu cui ordonînd să fie căutat în locul misterios numit „la sediu” dacă intervine ceva si ne-am îndreptat spre locul unde lăsasem maşina. Am urcat la volan, maiorul s-a

instalat lîngă mine, am scos cheia de contact din buzunarul de ceas, unde o țin de obicei si am vrut s-o bag în fişa de pe tabloul de bord. În clipa accea maiorul a sărit în sus, m-a lovit peste mînă şi cheia a căzut pe podea,la picioarele mele.Securistul s-a aplecat, a cules-o şi a băgat-o în buzunar.Fără să scoată un cuvînt a coborît din maşină, m-am dat jos după el, şi a început să patruleze în jurul Fiatului, cercetîndu-l atent. „N-am de gînd să ți-l vînd”, am bodogănit furios pentru gestul ireverențios. „Deschide capota motorului”, a zis maiorul, şi m-am executat. N-aveam lanterna, si maiorul m-a trimis pînă la poartă, să aduc una. În cercul de lumină a apărut motorul, atît de cunoscut, cu toată încîlceala de fire şi tuburi şi tije. „E ceva schimbat?” a întrebat maiorul, şi vocea lui m-a făcut să devin atent. „Parca nu”... am răspuns, apoi m-am aplecat, si am arătat cu

degetul o sîrmă subțire, izolata, care pleca de sub capacul bobinei de inducție şi se pierdea în jos, pe sub blocul motor : „asta n-are ce căuta aici.” „Da-mi un patent” a cerut maiorul aplecîndu-se si fixînd lanterna de capota ridicata astfel încît să lumineze din plin, „o şurubelniță şi cară-te de aici”. Bănuiam ce o să urmeze, văzusem destule filme polițiste şi am rînjit: „să ne înțelegem, boss;rămîn cu tine pînă termini”. „Încetează cu teribilismele, a spus maiorul şi mergi la 30 de metri de aici. Dacă te lăsam să bagi cheia în contact, ridicam tribunele în picioare.” Am scotocit în portbagaj, i-am înmînat maiorului sculele cerute, şi m-am postat lîngă el : „O să te țin de curea, să nu te pierd dacă zburăm. Cunosc maşina mai bine ca tine, şi...” Maiorul s-a scuturat nerăbdător, şi am tăcut, „Să vedem unde merge firul...” „Taie-l, am zis, taie-l şi trage de el, şi-o să spună singur unde merge.” Mă enerva

siguranța şi exclusivismul maiorului, parcă era Amedeo Gordini vrăjind un motor de curse. Şi-a văzut de treabă fără să răspundă, se aplecase şi parcă adulmeca delcoul. „Miroase a ebonită, i-am adus la cunoştință, doar dacă spionii tăi nu l-au parfumat cu Chanel, sau mai ştiu eu cu ce licori occidentale. Blocul motor miroase a ulei şi a metal, iar roțile a cauciuc. Şi trandafirii, unde or fi, miros a trandafiri. „Gordini a lăsat patentul jos, şi-a îndreptat spatele, şi s-a uitat mirat la mine. Apoi s-a dezbrăcat de sacoul, care rămăsese la fel de impecabil şi după seara aceasta de pomină, şi mi 1-a întins. S-a băgat sub maşină, mi-a cerut lanterna, a moşmondit ceva acolo, şi a ieşit : „Vino să vezi o minune". Mi-a sucit capul într-un unghi imposibil, luminînd cu lanterna partea laterală a rezervorului de benzină. Intre caroserie şi rezervor se afla o cutie mică de ebonită neagră, cam

cît jumătatea unei cutii de chibrituri, din care ieşea un fel de cui din oțel strălucitor. Cuiul zgîriase izolația rezervorului de sub care apărea metalul alb, lucios, cu o găurică minusculă. „Atîta tot? am întrebat, o rezolv prin alămire la primul atelier.” „Nu, mai e şi asta”, a arătat maiorul sîrmulița izolată, care, pornind de sub capacul bobinei de inducție, dispărea prin capacul delcoului. „Numai că acum nu mai face doi bani. Admiră”, mi-a spus, deschizînd capacul delcoului. Am urmărit sîrmulița. pierzîndu-se în încîlceala de fire şi platini. “Sa nu crezi că-i vreo improvizație, m-a anunțat Gordini. Cred că pricepi că daca învîrteşti cheia în contact...„O mica explozie am continuat şi am fi zburat gratuit pînă sus de tot,unde am fi rămas.” Maiorul a smucit capătul sîrmei de sub capacul bobinei de inducție a desfăcut atent capătul celălalt,care se pierdea sub delcou,a tras

sîrma afară si mi-a arătat un fel de ventuză şi o bucată mică de metal:„Magnet,a explicat în treacăt.”Asta a făcut-o acum,cît am aşteptat în gheretă.După ce l-am ucis pe celălalt. „M-a măsurat atent cu privirea. Şi ma simțeam puțin stingherit sub mîngîierea aceea ciudată cenuşie.„Ce este?” „Este,a spus maiorul, că ai rămas singurul care ştie cum arată individul ăla. Habar n-ai ce prețioasă e acum persoana ta,şi n-ar strica dacă ți-ai apăra-o cu mai multă atenție. Sa mergem...” Şi-a pus haina, am trîntit capota de la motor, „ia-ți sculele de acolo” , am fluierat am deschis iar capota am scos patentul şi şurubelnița, am verificat dacă totul e în ordine,şi am urcat în maşina, alături de maior. Mi-a dat cheia am băgat-o în contact si...am rămas cu mîna pe ea neîndrăznind s-o sucesc. Maiorul a izbucnit în rîs, mîna lui mi-a strîns degetele peste cheie şi a

sucit spre dreapta. Motorul a pornit la sfert şi am mai aşteptat puțin pînă s-a încălzit.Eram în septembrie si nopțile se răciseră binişor.

*

Ploua, aşa cum plouă aici pe la mijlocul lui septembrie domol, bacovian si tenace Veneam dimineața la regiment pe ploaie, mîncam pe ploaie, si mergeam la pistă unde avioanele husate aşteptau în ploaie. Intram în celula de alarma, ne echipam pentru zbor, nu toți, cobitorii rămîneau în hainele de strada, si săream pe meteorologul de serviciu. Acesta întindea mîna spre hărțile şi diagramele care acopereau pereții „chiliei meteo, continuînd să recepționeze radiograme de la minusculul post de emisie-recepție instalat în colțul camerei. Ne smulgeam unui altuia radiogramele din mînă, dar răspunsul era inevitabil acelaşi; plouă în toată regiunea, plouă în toată țara, în

toată Europa. Atunci ne răspîndeam prin clădirea celulei, începea țăcănitul tablelor, pocniturile dominoului şi „bîrfa de aerodrom”. Se povesteau întîmplări arhicunoscute, ale căror amănunte nu mai constituiau o noutate pentru nimeni; băieții rîdeau la fel ca prima oară, iar dacă vreun intrus încerca să tulbure mersul povestirii, era poftit fără menajamente să tacă. Fiecare „aventură”, fie că se petrecuse în aer sau la sol, îşi avea protagonişştii şi povestitorul ei, care-şi făcuse o adevărată specialitate din a o reda cît mai plastic. Prin fața noastră zburau avioane arhaice pe care le cunoşteam numai din poze, figuri şi nume ale unor oameni care pieriseră sau mai trăiau încă, şi singurul lucru care-i deosebea era un scurt : ,,fie-i țărîna uşoară”, aruncat înainte sau după rostirea numelui. Era viața noastră, erau povestirile noastre, 1001 de zile şi nopți

incandescente pe aerodrom şi toată scena se desfăşura, în linii mari, ca un ritual bine stabilit. Într-o astfel de zi ploioasă am fost chemat la telefon, şi ridicînd receptorul am recunoscut vocea maiorului : „Majorule, am aranjat cu şefii tăi — mîine mergem la Bucureşti. Am mormăit un fel de refuz, însă n-am fost ascultat; mergem cu maşina mea, trebuie să-l duc şi pe Valerică. Plecarea — de dimineață.” Nu m-am interesat ce treabă aveam la Bucureşti : ştiam că dacă nu mi-a spus singur, e inutil să întreb. A doua zi, luam startul în raliul spre Bucureşti. Şedeam în față, lîngă maior, iar pe canapeaua din spate a Moskviciului, tolănit comod, cu ochii pe geam şi urechile ciulite, wunder-cîinele polițist Valerică, minunea secolului, dus la Bucureşti, la spitalul de cîini, pentru radiografie. Sub blana lui cea lucioasă se ascundea un număr impresionant de răni, a căror evoluție trebuia verificată

periodic. Cel puțin aşa mi se explicase, în timp ce lupul, cu un aer de suferință, aproba ipocrit din capul lui uriaş. Maiorul conducea ca un as; şoseaua, nu grozavă, şerpuia prin pădure; dacă n-ar fi fost atît de pustiu, te-ai fi putut crede într-un parc. Era acelaşi drum pe care se consumase cascadoria mea cînd scăpasem de urmărirea Mercedesului negru, dar n-aveam nici un chef să-mi amintesc şi m-am strîmbat sceptic cînd am trecut de boschetul pe după care, ascuns, asistasem la goana maşinii negre înapoi, spre vale. Am ajuns sus, pe creastă, şi maiorul a arătat din ochi trei-patru turle biserici răspîndite printre dealuri : „Oameni pioşi pe aici". Satele erau rare şi purtau nume bizare, ca de poveste. Am traversat un rîu cu nume la fel de ciudat, maiorul mormăia, îşi numise maşina „Ivan" şi-i reproşa că nu prea e dispusă să se întindă la drum. Ivan scîrțîia amarnic din cauciucuri la

curbe, maiorul apăsa mai abitir pe accelerație, Valerică clipea măreț în spate de cite ori treceam pe lîngă vreo turmă străjuită de cite un ciobănesc lățos, cu băț scurt şi lustruit prins de lanțul de la gît. Printr-o minune, ploaia se oprise, am admirat culorile galbene şi ruginii ale pădurii, am închis ochii şi, legănat de maşină, am adormit. M-a trezit o frînă bruscă şi, cînd am deschis ochii, eram în plin ev mediu : o piață mică, pietruită, înghesuită de clădiri gotice, în mijloc cu o catedrală ale cărei ziduri, mîncate de vreme, îi confereau o ciudată respectabilitate : „Merg după țigări, a declarat maiorul, deloc impresionat de zidurile severe care ne ținteau cu ferestrele lor oblonite, fă o tură cu Valerică, pînă atunci". Am deschis uşa şi am coborît, m-am întins, am deschis portiera din spate, lupul a ieşit şi s-a întins şi el cu un aer majestuos, mîrîind de plăcere. „Unde

sîntem?”, am întrebat, şi cîinele a întins botul spre un indicator ale cărui săgeți împungeau cerul, puțin şi cenuşiu, de deasupra pieței. Trăgeam în piept aerul rece şi umed, nu m-ar fi mirat să asist la defilarea unei gărzi de burgmeister-i echipați cu coifuri şi halebarde, iar lupul făcea ocolul pieței, onorînd în felul său străvechile ziduri ale clădirilor gotice.

A apărut maiorul cu țigările, „n-ai vrea să conduci tu mai departe”, „de ce nu”, m-am instalat la volan. Valerică a trecut lîngă mine în timp ce maiorul se întindea pe canapeaua din spate. „Nici n-a curățat-o măcar după cîine”, am înregistrat automat, şi am privit cu respect pieptul masiv al lupului care mă domina în dreapta cu statura lui uriaşă. Ivan se aşternea acum la drum lung cu motorul sfîrîind de plăcere, era o maşină onestă, uşor de condus, doar cam leneşă la demaraje, aşa că trebuia să deschid bine ochii la depăşiri. Pe urmă am ajuns

într-un loc unde şoseaua era străjuită de meri plini de mere roşii, şi am oprit să culegem. M-am săltat într-un pom să-l scutur, în timp ce maiorul culegea fructele într-o pungă uriaşă de plastic. Valerică ne privea din maşină, nu se deranja, pe el merele nu-l interesau, şi privindu-l de acolo, din vîrful copacului, mi-am spus că într-adevăr, are fason de cîine polițist, nimeni nu-l poate confunda. Confunda... confuzie... eu nu arăt a aviator, îmi spuneam, aşa cum stau cățărat în pom, şi simțeam nelămurit că dibui un fir important, foarte important, şi am continuat înfrigurat, scuturînd mere : eu nu arăt a aviator, şi pot fi lesne confundat... cu cine?... cu oricine... chiar şi cu un...

Mai tîrziu, în maşină, maiorul mărturisea că a păcătuit, gîndind cum că aş fi înnebunit. Cert e că s-a trezit cu mine sărind din pom, printre crengi, drept în fața lui. M-am ridicat din iarbă

şi m-am năpustit spre el, apucîndu-l de coate. L-am scuturat, strigînd : „Confuzie. M-au confundat, m-au confundat cu unul de la voi, maiorule, asta e, cum nu mi-a trecut mai înainte prin cap?! Maiorul s-a desprins cu o mişcare scurtă, s-a dat un pas înapoi pe taluzul acoperit cu iarbă şi aşa, cu punga de mere în dreapta, m-a contemplat admirativ : „Bravo, majorule, ți-ai dat seama. Ştiam eu că aviatorii sînt băieți deştepți, şi mă întrebam cît o să te mai țină.” A urcat spre maşină, i-a făcut vînt lupului în spate, şi s-a aşezat pe locul din dreapta, oftînd : „Acum trebuie să te lămuresc, s-a zis cu somnul”.

*

De fapt, nu erau chiar atîtea de lămurit. El îşi dăduse seama de ceea ce se întîmplă, încă de la prima noastră întîlnire, cînd a văzut fotografia Fieţelului, făcută de milițienii de Ia

circulație. Avea în subordine un lucrător cu o maşină identică, un tip care-mi semăna ca fizic şi care, întîmplător, rezolvase recent o acțiune tocmai la uzina de avioane. Apoi, omul fusese mutat în alt sector. Cum Securitatea nu publică în Monitorul Oficial mutările pe care le face, fusesem luat de către Orson Welles şi de către ponosit drept ofițerul respectiv. „Şi nu întîmplător", s-a strîmbat maiorul. S-a răsucit spre mine şi, cu toată atenția acordată drumului, care urca şi cobora tot timpul, îi simțeam privirea ironică ațintită asupra mea : „Cine ar fi crezut că un cinstit tată de familie aleargă după pițipoance şi le duce, noaptea, în locuri romantice?!" Am tresărit, mîinile care țineau volanul s-au mişcat şi botul maşinii a şters o bornă văruită alb de pe marginea şoselei. „Lasă-te de pițipoance, majorule — m-a povățuit maiorul — căci te pot duce pe drumul pierzaniei; minunea aia de fată

era o bună cunoştinţă a prietenului tău care, deunăzi, a vrut să te arunce în aer cu maşină cu tot.” Asta era deja prea mult, am tras pe dreapta şi am oprit, în spate, Valerică a mîrîit nerăbdător. „Nu cred un cuvînt, am spus, dacă ăia sînt prieteni, luaţi fata să vă conducă. Ar fi mai amuzant.” Eram furios, şi ce mă înfuria mai tare era roşeaţa, care — simţeam — îmi acoperea fruntea, urechile, obrajii. Maiorul a zîmbit subţire : „Linişteşte-te, eşti acelaşi unicat care ne poate conduce pe calea cea dreaptă. În pipiţa aia n-are nimeni încredere, şi omul nostru se înţelegea cu ea prin telefon.” Se învîrtea şoseaua cu mine şi am strîns volanul în numi, să nu curg jos din maşină. „Şantaj, a explicat scurt maiorul şi s-a cutremurat, parcă scuturat de cuvîntul ăla murdar, ştii, indivizii de soiul ăla scotocesc prin toate gunoaiele. Fata lucra chiar la uzină, n-o să crezi dar aşa e, frezoriţă de mare

precizie, şi ăştia doi au dibuit pe undeva un fir, au prins-o cu nu ştiu ce chestie, şi s-au pus cu telefoanele pe ea. Creierul de gîscă a vrut să scape, te-a descris pe tine şi maşina ta, crezînd că e vorba de fostul meu subordonat. De aici începe totul. Te-au luat la ochi, iar povestea cu agățatul, dacă nu crezi că a fost doar regie, regie de zile mari, te înşeli amarnic. Te-a jucat pe degete pipița, cum i-a plăcut. Pînă şi adresa ți-a luat-o direct din. buletin." Abia acum începeam să înțeleg. M-am lăsat pe spate, şi simțeam răsuflarea puturoasă a lupului în ceafă : „Chiar, ce permis vroiau de la mine?" „Nu mi-e clar, a făcut gînditor, maiorul. Probabil vroiau să încerce să intre «legal» în secția de proiectare..." Mă pregăteam să pornesc, dar mi-am întrerupt gestul la jumătate şi m-am întors spre maior; mi se părea că găsisem un punct slab în incredibila lui poveste şi, ce să spun, eram tare fericit :

„Spui că participarea mea la spectacolul nocturn, atunci cînd Orson s-a bătut cu ponositul, a fost regie. Ce interes aveau ei să...” Maiorul a oftat şi m-a privit lung. „încearcă totuşi să porneşti, altfel ne prinde Crăciunul pe drum.” Am pornit, securistul a apăsat butonul brichetei de bord, a scos pachetul de țigări din buzunar, l-a deschis, a extras cu gesturi de lord o țigară din pachet, l-a pus la loc, a aşteptat pînă bricheta a sărit înapoi cu un clinchet sec, apoi şi-a aprins satisfăcut țigara. În spate, lupul a strănutat. „Mmmdaa, s-a strîmbat maiorul, şi-a muşcat buza de jos cu dinții puternici, uite cum s-a întîmplat... joci pocher?” Nu, nu jucam, şi nu vedeam ce legătură poate fi intre... „Este, a spus maiorul, pentru că dacă ai fi jucat, ai fi cunoscut tot felul de combinații riscante, dar care în cele din urmă duc la victorie. După ce domnii ăia s-au asigurat că i-ai văzut — şi fii tu

convins că au jucat teatru numai pînă au fost siguri că i-ai văzut...” „Nu ține, l-am întrerupt. Pentru că, e elementar, nu văd un ofițer de Securitate lăsînd să-i scape din mînă doi bandiți fioroşi.” Maiorul s-a mulțumit să surîdă,. Eşti repezit, superficial, şi gîndeşti îngust. Dacă s-au pretat la jocul ăsta, înseamnă că-şi luaseră, din timp, unele măsuri, şi bănuiesc că o țeava de pistol îți urmărea orice mişcare.” Mă lua cu frig, maiorul ştia să fie şi sumbru cînd vroia. „Adică, Nutzy...” „Fii serios, majorule, tu i-ai da ăleia un pistol pe mină? Părerea mea e că Orson, aşa bătut cum părea, era omul cu arma, şi te-ar fi ținut din scurt dacă ai fi încercat să ai inițiative. Cred chiar că i-a mirat pasivitatea ta, şi-or fi închipuit că au de-a face cu un bleg...” Acordam o deosebită “atenție mîinii şi-l auzeam pe Valerică hohotind discret pe canapeaua din spate. „Deci, a continuat netulburat maiorul, după ce au încercat

să pună mîna pe permis — probabil pentru a încerca să intre în uzină în noaptea aceea, cînd tu erai legat şi leşinat la tine acasă — au telefonat la noi. Asta a fost mişcarea aia nemaipomenită de care-ți puneam, dar totul a fost mult mai subtil, pentru că au lucrat pe două canale : primul, sperînd să intre în posesia permisului care le deschidea, pentru o noapte, porțile uzinei; al doilea, vizînd o acțiune de intoxicare în caz că primul procedeu ar fi dat chix.”

— Cam subtil, am îngînat.

— Vezi, băiețică — maiorul s-a scărpinat gînditor în ureche, zvîrlind pe nas un nor albastru de fum — dacă în meseria mea n-aş fi subtil, demult m-ar fi pus cu botul pe labe. E, probabil, timpul să-ți spun că spionajul nu mai e demult un film cu pistoale, ci o chestie de ghidare — ştii — aşa, la nivel de inteligență — mîna maiorului a schițat

un gest evaziv în dreptul tîmplei. Şi află matale că ăsta după care alergăm o fi într-o situaţie disperată, dacă a trecut la procedee radicale. În orice caz, pe tine se pare că te simpatizează cel mai puţin...

— Vezi că pierzi şirul, am spus, înciudat de tonul lui maliţios.

— Vreau să te fac să pricepi, majorule. Au telefonat la noi şi au spus că ei, oameni cinstiţi, oameni ai muncii, o denunţă pe ticăloasa de Nutzy care s-a dat cu duşmanii poporului etc, etc. — şi au închis telefonul.

— Puteau lua plasă, am făcut, sceptic. Bănuiesc că nu daţi crezare telefoanelor anonime.

— Eşti cel mai drăguţ naiv din cîţi am cunoscut, pilotule, dar la tine asta e firesc, eşti mereu cu capul în nori. Pe de o parte şantajul avea o bază reală, pe care colegii din miliţie o cunosc mai bine; pe de altă parte le-am făcut jocul, şi am

reținut fata. Pe tine de ce crezi că te plimbam prin uzină?

Îmi vîjîia capul :

— De ce?

— Trebuia să le dăm certitudinea că tu — chipurile ofițerul nostru ai aflat că intenționat s-a purtat în prejma ta o discuție afectînd direct paza uzinei de avioane. Că dinadins, o pipiță strecurată ție, te-a dus într-un loc unde puteai auzi... mă rog, lucrurile nu ş-au petrecuți, sută la sută aşa, dar pe aproape.

Maiorul accentuase frumos pe „intenționat”, astfel încît şi cel din urmă idiot ar fi priceput ce vroia să spună. Se însufleţise şi gesticula larg, trecînd mina cu țigara, uitată între degete, primejdios de aproape de brațul meu drept. Ce mai, era o plăcere să-l asculți!

— Şi? — am întrebat.

— Iubitule, dacă tu păzeşti o ladă cu comori, dar mai ai şi alte lăzi cu comori,

zicem noi că eşti bogat, prin alte părți — şi hoții te trag de mînecă şi-ți arată, uite, noi lada aia vrem să ți-o furăm — ce faci?

— Aş înnebuni scurt, am spus, pentru că aş fi sigur că tocmai lada aia n-or să mi-o fure; dar mi-aş sparge capul încercînd să aflu...

— Care comoară vor să ți-o fure cu adevărat, mi-a luat maiorul vorba din gură.

— Şi aş alerga, am strigat, încîntat că începusem cu adevărat să pricep, aş alerga pe la; celelalte lăzi, lăsînd-o pe asta nepăzită...

— Iar hoții cei deştepți vin şi o înhață tocmai pe asta nepăzită. Uff, s-a lăsat maiorul pe spate ridicînd mîinile în sus, cît îi permitea tavanul maşinii, ai priceput.. Bravo! ştiam eu că aviatorii sînt băieți deştepți!

Şedeam țeapăn, plin de fală, la volan. Redusesem viteza ca să-l pot urmări

mai bine pe maior, şi cînd acesta a terminat, am luat piciorul de pe acceleraţie şi am oprit iarăşi în mijlocul şoselei.

— De unde ştii tu totul, maiorule? Parcă, ăia ţi-ar comunica în scris fiecare mişcare. Nu pornim pînă nu faci mărturisiri complete.Maiorul a rîs muteşte, mai mult cu ochii.

— Pe de o parte, noi le-am făcut jocul, confirmîn-du-le părerea cum că ai fi ofiţer de Securitate — le-am întors momeala. Pe de altă parte, capul meu e organizat astfel — şi cind a spus asta, mi s-a părut Că surprind un ciudat regret în vocea lui — încît m-am obişnuit să leg lucruri aparent disparate. Şi, în sfîrşit, avem ofiţerii noştri care, cu concursul tău binevoitor — şi se înclină ceremonios — au putut acţiona nestingheriţi văzînd şi auzind mai mult decît tine. Şi apoi — dar porneşte odată! — apoi, am în mînă sistemul lor de corespondenţă şi cum

discreția devine inutilă, chiar dăunătoare în asemenea împrejurări...

Pornisem maşina, şi l-am măsurat neîncrezător dinapoia volanului:

— Cum adică,sistemul lor de...

Era ingenios şi simplu, atit de simplu, încît, aflînd,am făcut o grimasă disprețuitoare. Ponositul şi Orson — quiescat în pace— îşi trimiteau rapoartele, probabil prin turişti. Cine refuză să pună la cutie, în gara din Viena, sau pe aeroportul din Frankfurt, o scrisorică pentru mătuşa Gerda!

— Habar n-ai — a oftat maiorul — ce poate fi scrisă printre rindurile unei scrisorele adresate mătuşii Gerda şi ce prejudicii ne aduc. „binevoitorii” ăştia!

Răspunsurile de „dincolo”' veneau prin radio, la ore şi pe frecvențe stabilite anterior, putînd fi recepționate cu cel mai banal aparat pe unde medii.

— Expedițiile — se justifica maiorul — nu le putem urmări, am reuşit să

interceptăm doar două-trei rapoarte pe care le-am retrimis, evident, după prelucrarea necesară. Primirile însă le obținem cu regularitate, sînt atît de siguri de metoda lor că nici nu se mai obosesc' cu cifrarea.

Am descchis gura să intreb ceva dar maiorul mi-a luat-o înainte:

— Nu ştiam cum. vei reacționa aflind adevărul, şi nu puteam să risc. Erai însă permanent supravegheat de oamenii mei, şi trebuie să recunosc că ne-ai dat bătaie de cap.

— Şi acum, am întrebat, furios că jucasem atita vreme ca o paiață trasă de sfori, acum ce nevoie mai aveți de mine.? Probe sînt, arestați-l pe ponosit, şi gata.

Eram hotărît să pun capăt, acestei colaborări, şi numai rîsul gîlgîit din vocea maiorului m-a făcut să-l ascult pînă la capăt

— Majorule, am aresta dacă am avea pe cine. Noi îl ştim îl simțim, mai bine

zis, ți-am spus, joc la nivelul inteligențelor — se cunoştea că-i place - expresia — dar peştele ăsta e deosebit de alunecos. Ne-a scăpat de două ori pînă acuma. Şi nu ne mai putem-permite să-l lăsăm să scape. De aceea avem nevoie de tine — eşti singurul care, ştie cum arată. Şi uite cum s-a făcut, cum s-a potrivit, că numai tu ştii cine trebuie arestat. Nici habar n-avem cum arată, şi cu actele pe care le are, dacă. se dă o vreme la. fund ca să liniştească lucrurile, poate pleca din din țară...Iar nouă nu ne convine să plece, din mai multe motiye pe care nu e cazul să ți le înşir. De aceea mergem.acum la Bucureşti. Ştii ce-i acela un portret-robot?

*

Am ajuns în Bucureşti pe la prînz şi primul drum l-am, făcut la Spitalul de cîini polițişti, unde l-am lăsat pe Valerică în grija unor infirmieri cu fizic

remarcabil.Lupul ne privea cu tristețe în timp ce maiorul completa o fişă specială, iar la plccare ne-a întins cu demnitate laba. Nu părea în apele lui, şi pierduse mult din prestanța de cîine-minune care mă impresionase atîta. Pe urmă, Moskviciul a fost dus la o stație PECO, şi l-am alimentat cu benzină şi ulei. Ne-am fîțîit puțin pe bulevarde, comentînd calitățile turismelor care treceau pe lingă noi, apoi maiorul şi-a parcat maşina lîngă- zidul Bisericii Albaneze, în față la Union unde avea-rezeryata şi camera. A întrebat dacă sînt dispus să luăm masa împreună, m-am uitat la ceas, două trecute, bine, mîncăm împreună, părinții mei, acasă, au mîncat deja şi nu face să le tulbur siesta. Am comandat pentru început apertive, am propus ciuperci, dar maiorul mi-a aruncat acru „n-am chef să merg mîine la minister cîntînd cu. pene în păr". Am încercat să-i explic că e exclus, în bucătăria unui hotel de

prima mînă... „Las-o moartă, majorule mi-a spus, şi am tăcut amîndoi. Privea pe fereastra mare cit o vitrină, cu un aer absent, dar îmi dădedm bine seama că nu e în apele lui, şi mai ales că nu vrea să observ, că n-ar fi în apele lui... Am mîncat cu gîndul aiurea nu mai țin minte ce, ceva bun probabil pentru că nota. era destul de piperată, şi numai la sfîrşit maiorul a privit cu un aer critic prăjitura din farfurie, mormăind într-adevăr. numai la un hotel de prima mînă ți se poate oferi atît de aristocratic la desert tortul de nuntă al lui Tutankamon. Hotărît, se întâmpla ceva. cu Nat Pinkerton.” Ne-am dus la biroul de recepție, maiorul şi-a declinat identitatea, cerberul înfiretat, de după îngrăditura lustruită, de stejar masiv, a căutat într-un registru şi a rînjit cât putea de amabil; sigur camera două sute nu-ştiu-cît, s-a întins după cheie. L-am văzut în gînd pe maior urcînd scările,

traversind coridorul aşternut cu preş somptuos şi oprindu-se în dreptul camerei două sute. şi ceva; răsucind cheia în broască, intrînd... trintindu-se pe pat şi contemplîndu-şi bombeurile elegante ale pantofilor. Am prins din zbor cheia cu măciulie grea de metal cizelat, am aruncat-o, în aer spre stupefacția cerberului şi spre veselia maiorului care a binevoit chiar să zîmbească, am prins-o în pumn, am pus-o înapoi pe tăblia de stejar, şi am decis : „camera, e plătită, s-o dea dumnealui unor îndrăgostiți care n-au un acoperiş pentru dragostea lor, iar dumneata, maiorule, vii cu mine în strada Spătarului. Părinților mei le va face plăcere să te cunoască şi, în general, e mai bine aşa.” Nat Pinkerton s-a înviorat subit, a încercat să dea impresia că ar reflecta la propunerea mea, dar nu s-a prins. A zîmbit deodată, simplu şi cald, cum nu-l credeam în stare, a ridicat din umeri arătînd cheia

care se reflecta în luciul scindurii masive : „bine”. Pe urmă l-a măsurat pe recepționer cu un aer crunt, s-a. aplecat spre el şi a şuierat: Camera... o, dai neapărat unor îndrăgostiți, ai priceput? Ne-a-pă-rat.” S-a întors brusc şi a ieşit înaintea mea, cu dreapta ascunsă în buzunar, subțire, zvelt, legănîndu-şi uşor umerii lați.

A fost o după-amiază plăcută. Tata îşi dădea importanța cuvenită, iar mama se agita, aferată. Seara am cinat la pădurea Băneasa, şi acolo, în restaurantul acela rustic şi pustiu acum, toamna, Nat Pinkerton a prins momentul potrivit să-mi şoptească la ureche „de cînd n-ai mai ieşit cu bătrînii tăi, major prăpădit? Era neobişnuit de bine dispus, chiar volubil: la întoarcere m-a lăsat să conduc, bătrînul, lîngă mine, iar mama, în spate, lîngă maior... cred că discutau despre piața din oraş.

A doua zi, a avut loc „elaborarea”, aşa spunea maiorul — elaborarea portretului robot. Mai întîi, pe un ecran, într-o cameră întunecoasă, au defilat toate variantele posibile de păr, frizuri şi chelii. Am indicat-o pe cea care mi s-a părut optimă, şi freza linsă a stopat stingheră pe ecranul alb, apoi i s-au adăugat urechi, nas, gură, bărbie... La ochi nu mă puteam hotărî. Erau unii care se potriveau, dar nu spuneau nimic, erau ochi pur şi simplu; pe cînd ochii ponositului nu erau simpli ochi. Era ceva important, aproape esențial, eu, cînd mi-l aminteam îl reconstituiam începînd de la ochi şi de la voce, dar aici, pe ecran, în colecția asta de priviri nu găseam nimic: să se potrivească. „Expresia privirii — a sugerat maiorul, şi atunci m-am răsucit spre cel care mînuia aparatul şi dia filmele : „Nu aveți în cartotecă ochi care să exprime, ceva?

Pină la urmă ne-am oprit asupra variantei care părea să se apropie cel mai mult de realitate; a venit cineva cu un Polaroid nemaivăzut, a țăcănit din el o dată, de două ori, de multe, multe ori, şi după fiecare țăcănitură scotea din caseta aparatului o fotocopie a portretului robot, care trona în mijlocul ecranului. Nu eram mulțumit de ce făcusem, în locul banditului fioros vedeam un individ şters, cumva paşnic, dar nu se putea mai mult. Mă impresiona rapiditatea şi precizia cu care se lucra în, jur nimic de prisos, fiecare părea că ştie ce are de făcut... A apărut o fată voinică într-un halat alb, a cerut o fotocopie pentru Stănescu şi după cîteva minute a apărut din nou, dezamăgită : nu, individul nu figura în colecție.Stănescu garantează. Era cineva Stănescu ăsța, pentru că nimeni nu părea să-i fi pus cuvîntul ,la îndoială. Fotografiile dispăreau într-un orificiu al

unui misterios dulap metalic, pe măsură ce operatorul ţăcănea din Polaroidul său, şi se părea că rolul meu se. epuizase. M-am uitat după maior; stătea de vorbă cu colaboratoarea competentă a lui Stănescu, şi a întors intrigat capul cînd i-am atins mina : „încep să mă simt în plus". „Uite, a scos din buzunar cheile de ,la maşină, du-te şi ia-l pe Valerică de la spital. O să ţi se dea o reţetă, medicamente. Nu i le arăta lupului, că se supără foc. Ne vedem diseară, la tine." Am salutat şi am plecat. Cînd am ieşit în stradă, subofiţerul de la uşă m-a urmărit lung cu privirea. Am moţăit din cap, eram în civil, am traversat strada spre maşina maiorului, am pornit motorul şi am demarat. Era o zi frumoasă, neverosimilă pentru toamna aceea timpurie şi ploioasă, aproape la fel de neverosimilă cu situaţia în care eram : defilam pe străzile oraşului meu, în maşina unui maior de Securitate, venind

de la Securitate, şi mergînd să scot un lup-minune de la spitalul, de cîini polițişti.

*

După-masă, i-am pus lesa lui Valerică şi am plecat , la plimbare, să-i arăt Capitala. Lupul, păşea demn, atingîndu-mi din cînd în cînd picioarele cu coada, şi aprobînd din cap ori de cîte ori îi pomeneam numele sau istoria locurilor prin care treceam. Examinase politicos şi puțin nedumerit clădirea noului teatru din Piața Universității, mîrîise, cu coada între picioare, la coborîrea pe scara rulantă, în schimb Cişmigiul se bucurase de apreciere deplină. I-am dat drumul să-ş facă de cap pe pajiştea mare, cu gazon, dar observînd cîțiva copii timorați de alura lui spectaculoasă, s-a întors concesiv la mine. Ne-am fîțîit pe la Buturugă, atraşi de mirosul grătarului; nu mai era însă mult pînă să

se întunece, se făcuse frig aşa că am optat pentru restaurantul Cişmigiu. În timp ce ne îndreptam spre ieşirea parcului, am descris în culorile cele mai savuroase felurile ce se pot mînca la acest vestit, local, şi Valerică s-a smucit în lesă, nerăbdător. Acasă, mama îi dăduse cam cît îşi închipuise ea că poate sătura", coşcogea dulăul, acesta linsese farfuria şi, amabil, nu emisese nici o opinie, drept care acum îi era tare foame. Am intrat la restaurant, am lăsat haina la garderobă, şi...cam atît. Adică, n-au vrut să ne lase pe amîndoi, înăuntru. Ei spuneau că accesul cîinilor în restaurant e interzis fără să argumenteze de ce, eu emiteam părerea că amicul meu ar putea fi cîine numai ca formă, în timp ce Valerică stătea liniştit pe coadă şi privea nedumerit cu ochii lui inteligenți cum ne certam. Era uşor să intrăm, cu forța, dar mă simțeam răspunzător pentru urmări.. Am spus că vreau să vorbesc cu

directorul restaurantului şi acesta a apărut, după o aşteptare proporțională cu importanța funcției. Era un tip între două vîrste, solid, cu obrajii congestionați şi cu ceafa lată. S-a dus glonț la Valerică, înainte să-l fi putut opri, s-a aplecat spre el cu mîna întinsă şi a spus: „Bună seara. Cu ce vă pot fi de; folos?" Lupul şi-a dat urechile pe spate, a căscat prietenos scoțînd un fel de „oooh" prelung, şi i-a întins laba dreaptă. Directorul a apucat laba masivă, a strîns-o uşor, scuturînd-o de cîteva ori. Apoi i-a dat drumul, şi s-a îndreptat, cît era de înalt: „Pentru dînşii, masa rezervată. domnilor din Elveția; ăia, dacă n-au venit pînă acum, nu mai vin". S-a uitat la lup, şi a mormăit: „iar, dacă, totuşi...atunci, cu atit mai rău pentru ei. A dispărut la fel de neaşteptat cum apăruse, stîrnind o trombă de aer după el. La mine nici nu s-a uitat. Am pornit cu Valerică după şeful de sală

scund nedumerit şi gras, care, ne-a, condus la o masă retrasă discret, în penumbră. M-am aşezat, Valerică s-a întins pe burtă lîngă scaun, atent să nu împiedice trecerea, cu labele întinse înainte şi cu botul culcat pe labe. A închis ochii şi a rămas aşa, în timp ce oberul s-a aplecat ceremonios spre steguleţul roşu, tăiat în patru de o cruce albă. „Nu, vă rog, am protestat, nu mă deranjează.” Îmi făcea plăcere să cinăm cu drapelul Elveţiei pe masă. Oberul a luat el însuşi comanda, o comandă încărcată, şi m-am tolănit pe scaun, cu picioarele întinse sub masă şi cu dreapta rătăcind alene între urechile culcate pe spate ale lupului. Mi-era somn, umblasem mult, afară frig, în sală cald, cu Valerică lîngă mine aşteptînd o cină copioasă., Era bine şi zăceam aşa, fără să mă gîndesc la nimic. Rumoarea uşoară stîrnită de apariţia dulăului în, sală. se potolise, doar cînd şi cînd o

privire curioasă cerceta în fugă capul enorm al lupului. Şi deodată, peste zumzetul din restaurant, prin penumbra din local şi, cum mi s-a părut, prin ani, prin mulți, mulți ani, m-am auzit chemat de o voce cunoscută, atît de cunoscută încît primul gînd, ciudat, fulgerat, a fost „de ce şi-o fi schimbat glasul aşa?” Am auzit paşi uşori în spate, nu m-am întors, şi vocea aceea cunoscută şi bizar schîmbată s-a auzit chiar deasupra mea: „Doamne, tu eşti, nu-i aşa?” Într-o secundă, am înregistrat capul ridicat al lui Valerică,, cu ochii pe jumătate deschişi şi cu o ureche ciulită; marginea mesei cu fața sclipitor de albă, peretele, tabloul, plafoniera şi, aproape la fel cum o ştiam, deşi privită dintr-un racursi neobişnuit, o față dragă... care-mi fusese dragă?... cu mulți ani în urmă? Am calculat rapid, aşa cum rămăsesem, cu capul dat pe spate : 9 ani. De 9 ani n-o mai văzusem. Am revenit cu bărbia în

piept, şi l-am văzut pe lup din nou cu capul pe labe, absorbit de gîndurile-i cîineşti. Atunci am, întins mîna şi am tras scaunul din stînga „Ia. loc, Maria". S-a aşezat, i-am remarcat, în treacăt şi fără să vreau, picioarele elegante, apoi am privit-o atent... Conform previziunilor se făcuse frumoasă. Şi femeie. Mă privea țintă, gravă, şi nici acum, ca şi atunci, n-am reuşit: şă-i citesc în ochi: fusese ceva între noi? Mult? Nimic... 9 ani. Aveam deja vîrsta la care poți spune : acum 9 ani. Şi-ți poți aminti, şi poți pune temei pe ce şi cum gindeai acum 9 ani. Descopeream brusc, ajutat de doamna asta frumoasă şi elegantă, ce înseamnă să fii om mare. Nici familia, nici copiii, nici profesia, ci faptul de a putea pune bază pe ce şi cum gîndeam acum 9 ani. M-am săltat în picioare, m-am întins peste masă şi i-am sărutat mina „Bună seara, Maria." Maria m-a privit tăcută şi atunci l-am atins pe lup cu piciorul în

coastă, uşor, şi am. zis: „Scoală, să-ți fac cunoştință cu o doamnă”. Valerică s-a ridicat şi a ocolit cu grijă scaunul meu; a mirosit ,politicos rochia Mariei, s-a lăsat pe coadă şi a întins, laba. Femeia a ridicat mîna şi l-a mîngîiat pe fruntea lată, intre ochi. Valerică a scîncit şi a intrat sub masă, unde s-a ghemuit printre picioarele scaunelor. Nu-l vedeam, dar puteam pune pariu că zace cu botul lui de cîine polițist pe pantofii Mariei. Pe urmă a venit oberul cu o tavă uriaşă de argint plină ochi cu bunătăți; a întins o masă mare, „să aduc tacîmuri şi pentru doamna?” Maria a spus nu, eu am spus da, şi oberul, om de lume, a făcut semn unui picolo, care a aranjat în fața. Mariei o farfurie înconjurată de argintărie sclipitoare; după care s-a retras. Uitasem de mîncare, dar sub masă s-a stîrnit agitație greu reținută şi, renunțînd la orice etichetă, i-am expediat grăbit lupului cîțiva mici. „Ştii,

lasă-mă să-mi amintesc de tine.” Maria şi-a proptit bărbia în pumn şi m-a fixat cu ochii ei gravi; tăcea, tăceam auzeam numai clefăitul lupului, şi în sinea mea speram că n-o să murdărească prea tare mocheta de pe jos. „Vrei să plec. a întrebat Maria, n-a întrebat, a constatat, şi a schițat un gest să se ridice. Mi-am amintit gara, trenul, peronul murdar, noi doi îmbrînciți de colo-colo în înghesuiala puturoasă mirosind a sudoare, şi i-am spus — ce-ar fi trebuit să ne spunem, poate, acum 9 ani? I-am spus să nu plece. Am dat farfuria din fața mea la o parte, am luat-o şi pe a ei am măturat argintăria dînd jos cu cotul steagul elvețian care s-a întins pe masă, maculînd cu roşul lui damascul scrobit; i-am luat mîinile, le-am înton cu palmele în sus şi mi-am îngropat fața în ele, în moliciunea, lor caldă; doar mai tîrziu le-am simțit tremurînd şi atunci am ridicat capul: ,;Plîngi, Maria? Acum plîngi? În

clipa asta înduioşătoare, am simțit masa clătinîndu-se : am lăsat mîinile fetei şi m-am uitat dedesubt. Valerică se impacientase, şi încerca să-mi atragă atenția, ridicîndu-se cu masa în cap. Am apucat cotletul care se răcea în farfurie, şi l-am aruncat sub masă. Valerică s-a potolit, şi-a apucat porția şi s-a lăsat iar pe burtă. Vraja se rupsese, am zîmbit, Maria a zîmbit şi ea : „ce-i cu dihănia asta?" „E Valerică, băiat bun, am răspuns, un tip bine crescut, dar pe care maică-mea l-a lăsat azi să postească. De aceea e puțin nerăbdător." Privirea Mariei s-a dus iar cu mulți ani înapoi „e cîinele înțelept pe care-l visai". „Chiar aşa" am confirmat, atent la zgomotul oaselor sfărîmate sub masă de colții cîinelui înțelept. Apoi mi-am luat seama: „Eşti singură aici?" Nu, nu era singură, venise cu nişte prieteni, se uluiseră cu toții de apariția lui Valerică în restaurant, apoi ea, Maria, privise şi la

stăpînul cîinelui... „Nu stăpînul, am corectat-o, însoțitorul; Am venit să cinăm împreună, cum aş fi venit cu tine, de exemplu.” Fata s-a uitat în ochii mei adînc, cu privirea ei gravă, şi a întrebat dacă nu vreau să fim într-adevăr împreună. „Şi prietenii?” am întrebat, prosteşte. A făcut un semn cu mîna, şi n-aş fi vrut să fiu printre cei la care se referea semnul acela. Am chemat oberul şi l-am rugat să aducă un ziar sau o hîrtie mare şi să facă plata. Cît socotea, am învelit în pergamentul adus ce-am cules din farfurii, şi a ieşit un pachet măricel. Am plătit, Valerică a ieşit de sub masă şi s-a întins, plecîndu-se peste labele întinse dinainte, lăsîndu-şi capul mare pe ele. Afară, Maria a scos din poşetă o cheiță strălucitoare, arătînd spre Dacia 1300 albă, care aştepta în şirul de automobile : „Sint cu maşina, vrei să conduci?” Nu vroiam, aşa că. a trecut ea la volan. Lupul s-a întins pe

bancheta din spate, eu m-am aşezat pe locul mortului cu pachetul pe genunchi. Maria conducea frumos, se făcuse tîrziu — cînd avusese timp. să se facă tîrziu? — şi maşina a frînat în fața intrării pe care o cunoşteam atît de bine. „Tot aici?” Tot, dar nu mai stătea cu părinții, cumpărase o garsonieră cu două etaje mai jos, şi doar la prînz... „Ah, da”, am dat absent: din cap. Valerică a coborît leneş, fără să privească spre bunătățile învelite în hîrtie. Maria s-a întors spre mine, punîndu-mi mîna pe braț, şi deodată am simțit o căldură mare, mare, şi mi s-au năzărit doi ochi , mari, liniştiți, o siluetă blondă şi subțire cu blugii roşi întinşi pe şoldurile înguste, şi, mi s-a părut că un glas drag şi ironic îmi şopteşte la ureche singur, aviatoraşule? singur?” Atunci am cuprins umerii Mariei, am tras-o spre mine şi am sărutat-o cu grijă pe buzele rujate; am ridicat mîna, i-am mîngîiat

obrazul, ochii, m-am întors şi am plecat. Auzeam în urmă țăcănitul ghearelor boante, de cîine pe asfalt, şi simțeam în gură gustul coclit al victoriilor amare.

*

Toamna aceea, cel puțin la noi, a fost scurtă şi violentă. Începuse de timpuriu să ningă, mai mult o lapoviță care înghețа totul în mine, şi nu mai aveam chef de nimic. Nu mă văzusem demulticel cu maiorul, îi simțeam lipsa, dar el era ocupat cu goana după infractori, „cazuri paralele, majorule”, îmi explicase grăbit, nu fără o undă de ironie, la telefon. I-am amintit proverbul cu cel care fuge după doi iepuri, şi a rîs : „Noi nu fugim după nimeni. La noi, iepurii dau singuri buzna.” Probabil aşa era, pentru că, atunci cînd. la câteva zile după convorbirea asta, ne-am întîlnit pe stradă, n-a refuzat să intrăm împreună la cinematograf. Era vesel maiorul, cum

nu-mi aminteam să-l fi văzut vreodată, o încîntare care se zugrăvea pe toată fața dură şi săpată. „He, he...”, a behăit evaziv, cînd l-am rugat să-mi spună ce putuse să-i bucure atîta. Am intrat în sală, se dădea. „Ferma din Arizona”, mulți cai, puține împuşcături, şi cred că. am dormit nițel... Era ultimul spectacol, afară începuseră iar să cadă şiroaie de lapoviță, le auzeam bătînd în: ziduri şi în uşile înalte. L-am văzut pe maior cercetîndu-şi ceasul în lumina difuză care venea de la ecran. „Scuză-mă, majorule, s-a aplecat maiorul spre mine, sînt aşteptat undeva”. S-a ridicat şi a dispărut, siluetă gheboşată în întunericul dintre rînduri. Pe ecran, nişte cow-boys răi atacaseră nişte cow-boys buni, dar părea că vor regreta această, acțiune necugetată: apăruseră, din zarea încinsă de arşiță, nişte cow-boys şi mai buni, care aveau să decidă soarta... N-am stat să văd sfîrşitul

bătăliei: Colturile trăgeau, caii cabrau, şi strictul necesar de morți începuse să acopere metrii pătrați de prerie. M-am ridicat şi am ieşit după maior. Strada era pustie în stînga, pustie în dreapta; am ridicat pînă sus fermoarul bluzonului de piele, am săltat gulerul îmblănit şi am pornit prin lapoviță, spre casă. A doua zi s-a zburat, adică s-a încercat să se zboare. N-au decolat decît două avioane de dublă comandă, cînd din cerul jos şi cenuşiu au început iar să curgă, amestecate de-a valma, apă şi zăpadă. Aveam mai tîrziu misiune, stăteam la căldură pe covor, în salopeta, desfăcută, şi descifram un tom îngălbenit, Mircea Eliade — titlul greu de reținut, ceva cu metempsihoză şi brahmani. „Hai afară, să-i vedem cum aterizează", m-a apucat. Mihai de mînă. Curgea apa de pe el, şi câteva picături au căzut pe paginile țepene şi fărîmicioase. „Ce să caut afară, i-am zis, nu aterizează ei acum. Mai

tîrziu.” S-a, ghemuit lîngă mine, cu spatele lipit de calorifer. „La vecini e mizerie mai mare; nici gînd să poată ateriza acolo. Numai aici.” Am lăsat cartea, am închis-o, am împachetat-o într-o pungă de plastic ,şi am ,băgat-o în buzunarul de la piept al salopetei de zbor. Era groasă, deci. M-am ridicat în picioare, am privit pe geamul opac de atîta apă: 600—800 m vizibilitate, cel mult. Şi asta aici, la sol... „Ieşim, totuşi”, i-am spus lui Mihai, şi el s-a strîmbat. „Ce-ți spuneam...” Am sărit pe geam, nu mai merita ocolul pînă la uşă. Sub streaşina zidului care dădea spre pistă se adunase multă lume, piloți, tehnicieni. M-am rezemat cu spatele de peretele văruit, Mihai s-a instalat lîngă mine, şi am rămas aşa, cu ochii la ploaia aceea densă şi amestecată, care nu mai înceta să cadă. Am auzit zgomot de motor şi din dreapta a apărut, brusc, o umbră mare, înaripată. A fulgerat

deasupra noastră, la nici douăzeci de metri cu luminile de poziție aprinse, şi s-a pierdut din nou în apăraia care unea cerul cu pămîntul. Zebra, în stinga, la 400—500 de metri, abia se observa. Ştiam bine ce se întâmplă acum în spatele pereților de sticlă, convorbirile scurte, înăbuşite, agitația cumplită a conducătorului de zbor izbucnind numai în gesturile repezite cu care apasă pe emisie degetele înălbite de strinsoare, spaima din ochii meteorologului, curiozitatea planşetistului... Numai Fatty, imperturbabil, perpetuu navigator, face naveta la teleşpiker, bălăbănindu-şi dosul gras : „nu, n-au aterizat încă". Din nou, prin zgomotul ploii, vuiet de motor, şi tot şirul de oameni de sub streaşină a privit spre dreapta. Nu se vede nimic... , nimic... vuietul se amplifică, creşte... nimic: cineva ridică repede mina şi o lasă iar să-i cadă, cu un;gest frînt — acum. A trecut din nou, despicînd ploaia, mai

mult ghicită decît văzută;cum o să aterizeze?

Figura asta s-a repetat de cîteva ori. Ieşeau aburi din gură, se topeau, se amestecau imediat cu ploaia, înghețaserăm — uzi — sub salopete. Calculam în gînd cam cît combustibil le-a mai rămas celor din aer, acum ar trebui să încerce să aterizeze — am privit spre Mihai, mi-a prins privirea, şi-a aplecat capul în semn de încuviințare, da, cam acuma ar veni la aterizare. De data asta motorul s-a auzit mai de departe, şi zgomotul creştea, mai încet — redusese viteza, căuta pista... Aş fi preferat să fie avioane de simplă, cînd sînt doi în acelaşi avion, se întîmplă ca unul să tragă hăis, altul cea, şi nu întotdeauna... buff. Am ştiut că a aterizat după jerbele imense: pe care roțile le-au împroşcat la contactul cu pista lăcăraia de pe pistă. Din prima încercare, aterizat. „Ce-zici”, Mihai avea

fața radioasă, întoarsă spre mine, şi picurii de apă şi zloată i se prelingeau de pe părul, creț pe fruntea înaltă, poate prea înaltă. Îmbătrînim, chelim. „Zic că mai e unul în aer.” Mihai şi-a întors furios capul spre locul unde bănuia că ar trebui să fie firul director. Parcă se înteţise ploaia şi mai mult. Şi aşa, prin apăraia aia nenorocită am auzit din nou un vuiet slab de motor, şi nu ştiu de ce, am simțit că mi se strînge inima. M-am uitat la Mihai, m-am uitat peste umăr în spate, la şirul de oameni uzi... ieşiseră aproape, de sub ipoteticul adăpost oferit de streaşină, la pîndă, cu gîturile întinse, cu privirile țintă spre locul în care — bănuit — trebuia să apară, prin perdeaua groasă şi cenuşie, avionul... Zgomotul creştea, acum ar trebui să apară, e aproape, e foarte, aproape, dacă acum, uite, acum nu... Nu. Ratează. N-a reuşit. Ratează aterizarea, a ratat deja. Vuietul motorului se pierdea spre capul

pistei. Şirul de oameni a făcut,simultan, un pas înapoi, lipiiidu-se de zidul văruit. Iar aşteptare. Mihai, care nu fumează, avea o țigară în gură. Stinsă. Nici nu se putea ține o țigară aprinsă aici. Eram, practic, sub apă. Sub apă tulbure şi cenuşie. Pe urmă s-a auzit din nou motorul. Capătul țigării din gura amicului meu tresărea spasmodic. Plînge? Nu plînge... Dumnezeule, ăsta mestecă tutun! Am văzut, mai mult am ghicit umbra ascuțită aşternîndu-se pe pistă, ridicînd două mari pale de apă... Mihai a scuipat țigara şi tutunul din gură, înjurînd. Asta e. Asta a fost. Am simțit o lovitură în spate, aproape m-a aruncat în băltoaca de la picioare... M-am întors, am văzut o față radioasă, mare, roşie, tăiată nefiresc de un rînjet alb, care strîngea în el bucurie de-o. viață: „ați mai văzut, tova'lent major!” Hotărît, nu mai văzusem Dinspre zebră o

rachetă roşie birui pentru o-clipă lapovița, cu lumina ei strălucitoare.

*

Vali se căsătorise de două luni apucase să se blazeze, nu mai alerga toată ziua la telefon şi chiar nu mai plîngea cînd îi venea rîndul să facă de serviciu. Ceva din vechiul entuziasm părea să mai pîlpîie în el numai cînd venea vorba de formidabila vie a lui socru-su: „face un vin... aşa şi pe dincolo”. Am hotărit deci să mergem să probăm nemaipomenitul vin. „Expediție de pedeapsă, jaf şi răzbunare” mîrîia Vali şi ,cu toate că nu înțelegeam prea bine pe cine şi pentru, ce trebuia să ne răzbunăm, am acceptat să pun la bătaie Fiatul pentru a ajunge la rîvnita licoare. „De cînd visez un vin pur, se lamenta amicul meu, în timp ce maşina împroşca apa de pe şosea. M-am săturat de metabisulfitul la sticle de trei sferturi,pe

care ți-l vînd la magazin sub formă de vin, şi în care poți developa fără grijă un film color.” Am zîmbit, manevrînd cu grijă pe lingă un şir de camioane militare trase pe marginea şoselei. Chipuri ostenite, cu brazde adînc săpate sub foile de cort grele de apă. „Regina bătăliilor” — a arătat Vali spre infanterişti „Cam pleoştită regina asta Poate, vara...” Avea chef de vorbă, îl amuza ideea că-l va lăsa pe socru-su fără pic de vin Promisese la toată lumea şi umpluse maşina de canistre şi damigene, iar în portbagaj băgase două burdufuri de piele groasă, pescuite de nu ştiu unde. Pe mine mă sîcîia o maşină mică, albastră, de marcă incertă, care se fîțîia cînd în fața, cîad în spatele Fiatuluii. În cele din urmă am accelerat, primejdios de mult pentru şoseaua aceea udă, şi am lăsat maşina albastră în urmă. Am trecut printr-un sat, prin încă unul... totul era -cenuşiu şi şters din

cauza ploii, care cădea cu o perseverență demnă de o cauză mai bună. „Prima comună”, m-a anunțat Vali a împăturit harta de aviație pe care o ținea pe genunchi. Am trecut pe lîngă o tablă indicatoare părînd că acuş-acuş va dispărea sub noroiul în care stătea cufundată la marginea şoselei. „Aici”, a strigat amicul meu ărătînd ulițele noroioase care se uneau în şosea, şi atunci m-a fulgerat un gînd îngrozitor: „Vali, i-am zis, nu cumva socrul tău...” „Ba da, a zîmbit el strîmb dar e vorba doar de câțiva metri.” Ce a urmat, e greu de închipuit. Am intrat pe un drum lateral; Fiețelul împroşca glod în toate părțile, mai ceva ca un hidroglisor, cu motorul ambalat la maximum. Oameni domoli ieşiseră în porți, privind atenți, cumva de sus, la maşina care se zbătea furioasă în nămolul brăzdat de făgaşe adînci.Gospodinele se lipeau cu spatele de gardurile de scânduri cu mîna la

gură, iar tînăra generație își manifesta entuziasmul pentru tehnică prin țipete care ar fi luat la goană un trib de siouxi puși pe jaf. Numai Vali părea, netulburat privea țintă înainte prin geamul pătat de noroi, plin de importanță..! Cei cîțiva metri se lungeau la nesfîrșit, și doar lîngă rîul, care ocolea satul în partea dinspre dealuri, prietenul meu a făcut un semn imperial, cu mîna, „poți opri”. L-am înjurat urît, printre dinți, destul de: tare ca să poată, auzi; am oprit motorul și ne-am dat jos.

A urmat marea scenă a întîlnirii dintre socrul umil și ginerele ajuns. Sub ochii satului, Vali a făcut majestuos cîțiva pași, a lăsat jos o parte din canistre și damigene, întinzînd mîna bătrînului: „Hai noroc, tată”. Moșneagul — dealtfel om încă în putere, îmbrăcat mai mult orășenește — a privit țintă mîna cape ieșea din mînecat kaki, a împins-o înainte pe nevastă-sa, și a declarat :

„întîi cu doamnele”. Vali s-a înroşit, adică i-am văzut ceafa groasă înroşindu-se deasupra gulerului, a lăsat jos în noroi restul de canistre şi damigene, s-a înclinat şi a sărutat mîna soacrei. O soacră rumenă şi monumentală, iar după ce colegul meu şi-a îndreptat spinarea, am citit clar pe fața lui că mama-soacră preluase inițiativa.

Am strîns amîndoi vasele murdărite de glod, şi ne-am retras, în sfîrşit — la adăpostul gardului înalt, de scînduri trecute prin foc. În casă, Vali a dat raportul asupra activității tinerei perechi, iar tata socru a adus din beci o cană din pămînt ars, plină ochi cu vin. Era un sol de catran negru şi vîrtos, aspru, care încrîncena limba şi cerul gurii, şi-ți lăsa în, gură şi în nas mirosul strugurilor şi al soarelui. Ne-am pilit urgent, era un vin care se urca la cap cu aceeaşi viteză cu care cobora la picioare, şi numai aşa, piliți, am fost consideraţi

apți de a coborî în pivnița de vinuri a lui tata-socru. Ce-am văzut acolo m-a lămurit dintr-o privire că Vali n-ar reuşi să-i lase pe socri fără vin decît dacă va arvuni un tanc petrolier din alea barosane, care fac fala şantierelor navale japoneze. Erau trei budane în care Fiețelul meu ar fi încăput tot, de la cauciucuri pînă la vîrful antenei, şi încă ar mai fi rămas loc. E drept că Vali părea a fi revenit la sentimente creştineşti, îl luase pe tata-socru pe după gît şi vorbeau ca între bărbați. Îşi scosese vestonul, şi cu toate că în pivniță era frig, şi numai vederea şiroaielor de apă pe pereții reci îmi dădea fiori, cămaşa amicului meu era leoarcă de sudoare. Uitaseră de mine, rîdeau, se înghionteau Şi din bolmojeala lor am înțeles clar doar două cuvinte : ,,fiu" şi „nepot". Mă rog... am considerat că discuția devenise intimă, prea intimă ca să mai pot rămîne, şi am ieşit afară să mă aerisesc.

În cerdac, stăteau aliniate recipientele cu care veniserăm, inclusiv cele două burdufuri şi după cum arătau aş fi zis că sînt umplute cu vin. Am coborîi cîteva trepte, am ocolit casa şi am intrat în livadă. Aerul rece mă trezişe puțin şi m-am frecat la ochii uimit. Era o livadă nemaipomenită, cu nuci imenşi şi cu meri patetici, care-şi crispau încîlceala ramurilor în cerul jos şi cenuşiu, o livadă de basm, cu covor scump de frunze galbene şi ude sub picioare, cu partea dinspre lunca ,rîului înecată în ceață.

Stăteam tîmpit în lumina aia cenuşie, clătinîndu-mă pe picioare, îndeajuns de treaz ca să-mi dau seama de vraja care mă copleşise îndeajuns de beat ca să nu mă las făcut una , cu ea. Simțeam nevoia să mă sprijin de ceva; am făcut cîțiva paşi şovăielnici spre trunchiul negru, puternic, brăzdat al unui măr bătrîn, am întins mina să-i ating scoarța udă...

În clipa aceea a răsunat o împuşcătură — scurtă, seacă, de parcă cineva s-ar fi apucat să destupe o sticlă de şampanie aici, în livadă. M-am aruncat, mai mult am căzut pe burtă, naiba ştie cum, pentru că numai contactul cu frunzele ude m-a trezit de-a binelea, şi numai atunci, de fapt, am fost conştient că ceea ce auzisem era o împuşcătură.

M-am răsucit pe o coastă şi, la adăpostul trunchiului de măr, am ridicat puțin capul. în ceața din fundul grădinii se prelingea furişat o siluetă... M-am ridicat încet în Coate, şi am zvîcnit spre un nuc gros. Sau mişcarea n-a fost bine calculată, sau picioarele îmi erau încă îngreuiate de vinul băut... săritura a eşuat, stîngace şi zgomotoasă. Am auzit din nou pocnetul sec al împuşcăturii ămortizat de ceață, aproape imediat acoperit de şuierul strident al glontelui, ceva cam aşa: poctiuu - pleosc. O gaură

neagră, mică, apăruse în scoarța nucului, deasupra capului.

Zăceam pe covorul de frunze, apa începuse să pătrundă prin stofa uniformei, şi-mi spuneam că nimic nu-i mai scîrbos decît să mori aşa, beat şi murat din cap pînă-n picioare. Tipul ăla care făcea tir pe mine, la adăpostul cețiii, mă avea la degetul cel mic, el vedea perfect, iar eu nu puteam desluşi nimic. Singura soluție era şă intru şi eu în ceață, şi după aceea... Am sărit în picioare şi am fugit disperat spre fundul livezii, spre lunca rîului, spre ceață... Am auzit iar pac-tiuu, acum tare, o bubuitură care-mi spărgea timpanul şi m-am mirat de zgomotul armei cu amortizor, dar... eram deja în negură. În spate, de unde venisem, se zărea printre trunchiuri zidul galben al casei în beciul căreia benchetuia amicul meu. Eram aproape, foarte aproape de tipul cu tirul, dar în acelaşi timp mult mai în siguranță

decît atunci cînd zăceam pe frunze, ca o țintă. Am ciulit urechile, fără să mă mişc; auzeam doar bolboroseala vagă, a rîului. M-am gîndit ca la adăpostul perdelei ceauşii să cobor spre apă şi s-o iau de-a lungul malului, să mă depărtez de livada asta de basm, devenită — atît de neinspirat — poligon şi să ies la drum, să anunț milițianul din sat. Am făcut un pas, încă unul, tirşeam piciorul , pe frunzele şi iarba udă, ceața se îndesea pe măsură ce mă apropiam de rîu, vedeam ramurile , tufelor numai cînd cădeam cu nasul în ele. Pe urmă a trecut o adiere pe lingă mine, un fel de foşnet, m-am răsucit brusc spre stinga şi am văzut răsărind din ceață...

Am văzut răsărind din ceață, la o palmă de pieptul meu, dintre crengile unui tufiş, o țeavă de pistol. O țeava? groasă, calibru mare, pe care în primul moment, văzindo din față, am avut timp să gîndesc, stupid : o gaură în ceață.

Apoi am desluşit cătarea şi în dosul cătării, privindu-mă liniştiți, doi ochi, doi ochi imenşi, gravi. Care nu lăsau să răzbată nimic din ceea ce se petrecea în dosul pupilelor cenuşii — ochii ponositului. Doi ochi în care m-am văzut buimac, ud, înspăimîntat, doi ochi în care nu m-am mai văzut. A fost o vînzoleală, un strigăt troznete de ramuri rupte, am căzut fulgerat de o luminai orbitoare şi de un bubuit asurzitor.

*

„Poți Să-i pupi mina lui Vali al tău şl sa-i spui tată, îmi explica maiorul a doua zi., Eram la mine acasă, fiul! meu se învîrtea printre noi mutîndu-şi jucăriile de colo-colo, şi numai vinul negru şi aspru care pritocea în paharele de pe tăblia biroului îmi confirma că reprezentația de ieri fusese reală, şi puțin lipsise să mă aleg cu un glonte în piept sau în cap. „În inimă, căuta să mă

asigure maiorul eu le cunosc metodele, preferă să tragă în inimă. Cică nu se face atîta mizerie.” M-am strîmbat, arătînd spre băieţelul care meşterea ceva la o locomotivă de plastic. „Crezi că pricepe?” s-a îndoit maiorul şi am ridicat din umeri. Puştiul avea perioade de luciditate, care alternau cu altele, de opacitate absolută. Maiorul a interpretat gestul în felul lui şi a continuat : „Mare noroc, ai avut că a scos surdina de la pistol, ca să-i mărească precizia. Altfel, te-ar fi terminat scurt... Dacă Vali nu auzea împuşcătura... a venit cu puşca de vinătoare şi... maiorul a dat capul pe spate izbucnind în rîs : Doamne cum dracu a nimerit-o, aşa, beat-mort,.. Eu cred că l-a rănit pe ăla altfel te curăța. L-a rănit, şi... Cine ar fi crezut că o să se arunce în apă, pe frigul ăla. Tare, tipul. Cît despre tine, nici acum nu pricep cum ai scăpat.. Apropo, a spus, n-ai observat, te-a urmărit cineva pe drum?” Am ridicat

din umeri, apoi mi-am amintit de maşina mică, albastră, şi am zis : „Era parcă pe şosea un ceainic albastru care se ținea după mine”. Maiorul a ciulit urechile, „ce ceainic?” „O rablă, am spus, o rablă albastră, cînd mă depăşea, cînd rămînea în urmă...” „Maşina ai lăsat-o pe uliță, sau ai băgat-o în curte? „În uliță.” Maiorul s-a încruntat, a mormăit ceva, pe urmă a ridicat, nu ştiu de ce, capul în tavan : „Bine, o să verificăm. Ai idee,ce marcă era?” Nu, n-aveam idee.

Agnes a intrat în cameră, maiorul a salutat-o, am deschis gura să spun ceva, dar în clipa aceea puştiul a apărut de sub masă, tîrînd locomotiva de plastic după el „Mămico, pe tata era să-l împuşte un bandit. S-au bătut, dar a venit nenea Vali — degetul grăsuliu al băiactului desenă un cerc pe tavan —şi l-a gonit pe bandit. Cu puşca lui nevasta lu' tata lu' Vali.”

Maiorul a pufnit în rîs şi s-a întors cu spatele, iar eu m-am uitat la nevastă-mea, apoi la băieţel şi am făcut semn cu mina în jurul tîmplei : „de unde ai mai scos asta?” Agnes s-a uitat bănuitoare la mine, la maior, şi l-a întrebat pe puşti : „Ce bandit, ce puşcă, ce tată; „Povesteam un film”, a intervenit maiorul şi ochii-i luceau de veselie, iar băiatul...” „Ah, da?” a făcut nevastă-mea, politicoasă, şi după mutra ei îmi dădeam seama că nu e deloc convinsă : „Cam multe filme, de cînd umbli cu pistol la tine. Vezi să nu începi să vorbeşti în somn.” Chestia cu vorbitul în somn mi-a ridicat părul pe spinare; păţisem una ca asta cînd eram mic, cu muţi ani în urmă, şterpelisem binoclul tatii şi-l ascunsesem în pod pe urmă m-am îmbolnăvit şi, într-o noapte cînd mă veghea, maieă-mea a auzit, uluită, din chiar gura mea unde era binoclul pentru care întorsese toată casa cu dosul în sus. Însănătoşirea a fost

marcată de o bătaie festivă şi de atunci, din cînd în cînd, vorbeam noaptea în somn. Relatări cu totul inofensive se părea, dar, dacă, totuşi...

Am trăncănit un pic, apoi Agnes a ieşit, cu băieţelul. „Uite — s-a întors maiorul spre mine, e cazul să terminăm povestea. Şi pentru asta am nevoie mai mult ca oricînd de tine.”„Bine, am răspuns, dar în sat...” „A fost o întîmplare rară, majorule. O situaţie din alea, una la o mie. Am greşit, ridicînd paza tipul te vrea, pentru că eşti singurul care-l ştii precis. L-ai văzut, ştii cine a fost, şi numai prin tine o să punem mîna pe el.” A tăcut o clipă, apoi m-a fixat cu ochii în care licărea rîsul, un rîs nebun : „Partea amuzantă e că tu n-ai nici un chef să colaborezi cu noi. Şi există o mie de papiţoi care s-ar da în vînt după o aventură din asta”. „Papiţoii n-au servit, niciodată ca ţinte, am mormăit, altfel le-ar fi trecut cheful.”

Maiorul s-a uitat la ceas şi s-a ridicat.

„Am primit ordin să termin cu el şi de aceea te voi lua din nou de la aviație, de data asta nelimitat, pînă se termină totul. Şi ca să nu plângi, îți dau o slujbă pe profil intri în echipajul unui elicopter de la circulație. O să stai în Poiana Braşov şi cînd va trebui, o să-ți dau eu de veste." „De ce tocmai la Poiana" am întrebat, nemulțumit şi din ce în ce mai mirat. Cum naiba avea să se, termine povestea asta? „Secret profesional a rinjit maiorul, şi gestul mi l-a adus iar în față pe Nat Pinkerton. Oricum, nu era nimic de făcut, „Yes, sir." L-am condus în antreu şi l-am ajutat să-şi pună haina. Maiorul, mi-a întins două degete, a deschis uşa dînd să iasă, s-a oprit în prag şovăind o clipă şi s-a întors spre mine : „de ce n-ai folosit ieri revolverul? Îl aveai doar la tine". Îl aveam, mă lovise dureros în coaste cînd mă aruncasem| prima oară pe burtă, dar... „Uitasem de

el, maiorule. Uitasem de tot, parcă nu l-aş fi avut niciodată.”

*

Sosirea elicopterului nostru a stirrdt în Poiană vîlva cuvenită. Am găsit un loc de aterizare în flancul aripii noi de la hotelul „Sport”, acolo unde vara sînt terenurile de tenis. „Lasă-mă pe mine” a spus pilotul, şi am luat mîinile şi picioarele de pe comenzi. Alouette se legăna uşor, coborînd printre brazi. Vedeam zăpada urcînd spre noi, pe urmă patinele au intrat în zăpadă, partea de jos a botului de plexiglas s-a înlundat într-un troian, ,,taie stopul”, am tras maneta roşie cu un cerculeț galben pe căpul de plastic, şi motorul s-a oprit cu şuieratul lui caracteristic. Am dezăvorlt portiera, am împins-o înapoi, şi am sărit în zăpada pînă la genunchi. Elicea se mai învîrtea înce căpitanul îşi vedea de treaba lui în cabină:Copilotul a coborit,

încă buimăcit de somn, ținînd în mînă nişte admrabile cizme îmblănite. A făcut doi paşi prin zăpada înaltă a înjurat, s-a întors şi s-a aşezat cu fundul pe podeaua! cabinei, ridicînd picioarele; şi-a scos splendizii lui pantofi, i-a golit de zăpadă, apoi şi-a pus cizmele îmblănite. „Gata, încui a zis căpitanul coborînd şi, într-adevăr a încuiat portiera cu o cheie micuță ca de maşină. În jur se strînsese numărul regulamentar de curioşi, şi copilotul a rămas să tropăie cu cizmele lui pînă venea un milițian să asigure paza aparatului... Uite, aşa am ajuns agent de circulație. Dimineața colindam deasupra şoselelor, urmării şiruri de maşini; la prînz aterizam pe terenul nostru de tenis, după masă schiam, iar seara îşi vedea fiecare de treburile lui. Într-o după-amiază, la schi, am cunoscut o tânără scandinavă, cu nume de saga şi frumoasă ca o icoană dintr-o veche mînăstire nordică. O cunoştință

din alea, de pîrtie : puțină gheață pe care cantul schiului n-a prins, un salt prin aer agitînd disperat bețele, buf pe zăpada puțină şi bătătoritâ, mina subțire şi bronzată, care se întinde, ajutîndu-te să te ridici de jos... Am mulțumit într-un esperanto ad-hoc, fata a ris sub gluga ei îmblănită şi am coborît împreună spre teleferic. Am reuşit s-o fac, să înțeleagă că mi-ar place să dau o turnură festivă cunoştinței noastre, şi a înclinat din cap, aprobator. Începea să se întunece, ne-am dat întîlnire la bar, am urcat sus să mă schimb. Piciorul pe care căzusem mă durea, şi m-am strîmbat punîndu-mi pantalonii evazați. Am luat pantofii copilotului, am tras deasupra pulovărul bulgăresc, bogat şi călduros, cumpărat de nevastă-mea, şi m-am dus la bar. Frumoasa scandinavă venise deja, părul ca lămîia îi lucea luminos în penumbră, şi a zîmbit văzînd cum mă apropiam, şchiopătând cu distincție. „Ce luăm”, am

întrebat aşezîndu-mă, şi fata a ciripit pe limba ei ceva din care n-am înțeles nimic. A venit un picolo stilat care a înțeles imediat ce vroia însoțitoarea mea, a notat chiar într-un carnețel, iar eu, pentru variație, am cerut o Coca-cola. Mă întrebam cum o să pot dansa, piciorul lovit mă durea din ce în ce mai tare; magnetofonul cînta tocmai o melodie tristă şi duioasă, penumbra din local se accentuase, şi ochii de icoană s-au ridicat întrebători spre mine. M-am ridicat strîngînd din dinți, am făcut un pas întinzînd mîna spre mina care mă scosese din zăpadă, am auzit paşi grăbiți pe parchetul lucios, m-am întors brusc, uitînd de piciorul care mă durea, şi l-am văzut pe copilot ținînd sub braț şuba îmblănită, iar în mină cizmele mele de zbor. „Trap, la elicopter. Alarmă.” I-am rînjit fermecător blondei, am fluturat mina şi am fugit afară după copilot trăgând în goană şuba pe mine. M-am

oprit la recepție, ma-am lăsat într-un fotoliu şi m-am descălțat, intrând apoi cu pantalonii evazați în cizmele îmblănite; am trântit pantofii pe tejgheaua de lemn lustruit, sub privirea uluită a funcționarului de acolo, şi am zburat pe uşa care nu apucase să se închidă încă după copilot. Auzeam motorul elicopterului şuierînd; rotorul începuse deja să se învîrtă cînd am sărit în cabină — „sîntem toți?” — eram, şi am închis portiera după mine. Am trecut în spate, lîngă stația de radio pusă deja în funcțiune, şi am apăsat butonul, de emisie : „Fagule, sînt Poiana, Fagule, cum auzi?...”, Auze bine, şi a ordonat să ne îndreptăm spre punctul de control de la ieşirea din Ploieşti, pe autostrada Ploieşti—Bucureşti. Lăsam marea de lumini a Braşovului în urmă, eram acum în defileul îngust al Prahovei, am privit altimetrul peste umărul pilotului, ăştia erau nebuni, goneau în beznă pe

morişca lor cu 200 de kilometri pe oră, printre munți, şi nici nu se sinchiseau. „N-ar fi bine să urcăm deasupra”, am sugerat timid, şi copilotul a confirmat: „Sigur, eventual în stratosferă”. A arătat apoi cu mîna într-un fel aparte sub noi, unde, prin botul de plexi, se vedeau strălucind Predealul, Buştenii... Habar n-aveam ce înseamnă pentru un elicopterist gestul acesta, dar m-a convins şi m-am retras la locul meu, lingă stația de radio care bîzîia încetişor. Motorul uruia uniform, alt sunet ca la MIG-ul meu, dar la fel de liniştitor, şi-mi spuneam că nici nu-i nevoie să ne lovim de munte, ajunge un brad mai răsărit... Pe urmă bezna aceea apăsătoare s-a dat la o parte, şi ani văzut departe, în față, luminile Ploieştiului boltindu-se pe cerul înnourat. „Uite autostrada spre Ploieşti a spus căpitanul, indicînd cu mîna în stînga, unde un şir de lumini albe gonea în acelaşi sens cu noi. Se ghiceau

siluetele copacilor de pe marginea şoselei în lumina farurilor, şi mă minunam cum reuşesc ăştia doi pe o asemenea beznă, fără calcul preliminar de zbor, fără navigator specializat, să treacă noaptea printre munți şi să iasă-aproape ia verticala reperului. Am trecut şi deasupra Ploieştiului, jos, foartejos, bulevardul Republicii, pata de întuneric a stadionului, am bănuit gara în forfota de lumini verzi, roşii, albastre. „Aici trebuie să fie", a spus iar căpitanul, mai mult pentru el, şi a înclinat aparatul într-un viraj strîns pregătindu-se de coborîre. Alouette a picat, a redresat docil, şi s-a aşternut pe zăpadă la 20-—30 de metri de ghereta albă vîrstată de dungi roşii. Am sărit jos, o siluetă alerga spre noi, un miliţian pe după umărul căruia se ițea țeava unui automat cu pat rabatabil. „Dumneavoastră puteți pleca", a spus elicopteriştilor, şi rotorul a prins să spulbere zăpada din jur. „O clipă am

țipat, şi am alergat spre cabina bombată de plexi. Am împins portiera în glisiere, am desfăcut degetele căpitanului de pe manşă, şi i-am strîns mîna : „mult noroc, căpitane în locul tău, aş urca noaptea deasupra munților.” „Fiecare cu meseria lui”, a rîs căpitanul, şi am strîns mîna copilotului, care se întindea peste tabloul de bord. Am închis la loc portiera şi am sărit înapoi. Milițianul îşi îndesa cascheta în cap, să nu o sufle curentul, şi mi-am amintit de pantofii copilotului, care la ora asta zăceau într-un sertar al biroului de recepție de la hotelul Braşov. Am întors capul, dar Alouette se legăna un metru doi deasupra solului. Apoi şi-a plecat botul a zburat razant cîțiva metri şi s-a ridicat, oblic, dispărînd în noapte. M-am plesnit înciudat cu palma peste picior şi m-am chircit de durere: era piciorul lovit. Apoi am alergat după milițian spre cercul de lumină în care se ghiceau cîteva umbre negre agitîndu-se

lîngă siluetele a două maşini — ştii, nişte Dacii 1300 cu clipiciuri albastre pe acoperiş.

*

„Bine că ai venit”, m-a luat în primire maiorul. S-a uitat la ceas, a făcut un semn cu mina, şi din cele două maşini au coborît cîțiva oameni. Una din Dacii a pornit, a făcut cîțiva metrl şi s-a oprit pe şosea, vizavi de ghereta postului de control; cealaltă a fost postată în dreptul locului rămas liber. „Să vedeți ce harababură o să iasă”, ia spus maiorului un tip scund cu scurtă îmblănită. În paltonul său elegant, cu guler discret de astrahan, negru, securistul distona violent cu noaptea rece, cu autostrada pustie, cu maşinile mînjite de zloată. A ridicat din umeri şi s-a uitat din nou la ceas. Apoi m-a luat pe după umeri, împingîndu-mă spre maşina de pe şosea. Era un gest aproape tandru, şi m-a

surprins : cum, el, Nat Pinkerton cu nervi de oțel... M-am rezemat de aripa maşinii. Bănuiam că e murdară de noroi, dar aveam pe mine şuba din foaie de cort care văzuse multe în viața ei ca să-i mai pese de puțină murdărie. Maiorul se instalase în fața mea, subțire şi-mi părea mai inaccesibil ca oricînd. Şi-a consultat din nou ceasul, era nervos? simțeam căldura de la motor trecînd prin capota de tablă şi prin husa grosă de dermatină, întinsă peste capotă, mă învăluia şi mă moleşea, am scobit cu călcîiele cizmelor îmblănite două găuri în zăpada înghețată, şi m-am-proptit comod, cu coatele sprijinite de capotă. Mă gîndeam la fata blondă rămasă în barul din Poiană, la Agnes şi la fiu-meu, care la ora asta e dus, mai mult pe sus, la culcare. Îmi dădeam seama că se apropie sfîrşitul, plutea în aer, era prea de tot ca să mai scape şi acum din laț. Maiorul, a lăsat jos mîna şi a tras

mănuşa peste încheietură, acoperind ceasul cu cadran fosforescent, a dat fularul la o parte şi s-a scotocit sub haină, după pistol. L-a scos, l-a trecut în mîna stingă, şi a armat cu cele două degete tefere de la mîna dreaptă. A pus arma în buzunarul stîng de la palton, şi-a scos mănuşile, le-a împăturit şi le-a băgat în celălalt buzunar. Stăteam aşa, bine rezemat cu spatele de tabla a cărei căldură mă pătrunsese prin şubă şi prin pulovărul bulgăresc gros, şi numai cînd maiorul mi-a lovit cizma cu virful pantofului subțire : „hai, e timpul”, m-am ridicat în picioare şi am scos din buzunarul interior al şubei revolverul meu cu butoi. L-am cîntărit uşor în palmă — îl aveam de cîteva luni bune, acuş-acuş e Anul Nou, n-am apucat încă să trag nici un foc cu el — şi i l-am băgat sub nas maiorului: „uite, e curat”. „În noaptea asta, a răspuns Nat Pinkerton gîndurilor mele. Crezi că te-am trimis în

vilegiatură la Poiana Braşov?! Valea Prahovei e acuma cam fierbinte! “ Silueta neagră părea mai distinsă şi subțiată de noapte, semănînd mai mult ca oricînd. cu celebrul detectiv american. Şi deodată m-a străfulgerat un gind şi, cu toată atmosfera aceea încordată şi nepotrivită, l-am tras uşor de mînecă şi l-am întrebat; „Tu eşti singur de tot? Spune-mi, de ce eşti singur de tot maiorule?” Atît l-am întrebat, şi mi-a părut rău. Silueta dreaptă s-a gheboşat brusc, umerii s-au strîns sub paltonul cu guler de blană de astrahan. S-a depărtat fără să mă privească, s-a dus la scundacul cu scurtă îmblănită, cel care spusese că va fi harababură mare, s-a aplecat spre el şi i-a şoptit ceva, nedesluşit. Acela a început să se agite să alerge de la un om la altul, turuind şi dînd din mîini. Pe urmă cineva a deschis geamul maşinii, a scos prin, geam microfonul stației de radio, şi maiorul a vorbit cu o anume

„Pruna”. Îl amuza probabil indicativul prozaic, pentru că de cîte ori îl rostea, strîmba din nas. Eu mă întinsesem iar pe aripa maşinii, cînd s-a auzit zgomot de motor dinspre Bucureşti. Orice mişcare a încetat, toți au încremenit o clipă, apoi, cu aceleaşi gesturi feline şi precise care mă impresionaseră atît de mult cu cîtva timp în într-o noapte asemănătoare, în curtea uzinei de avioane. S-au răspândit în locuri — bănuiam — dinainte stabilite. Dacia de Miliție a pornit şi ea motorul, apoi a început să-şi rotească lampa cu sclipiri albastre de peacoperiş. Un milițian a ieşit în lumina farurilor care se apropiau agitînd bastonul reflectorizant alb-roşu, şi maşina a frînat oprind greu, atingînd aproape cu bara de protecție genunchii milițianului. „Actele la control” a cerut acesta, aplecîndu-se, salutînd spre fereastra şoferului. Maşina şi-a stins farurile, era un Wartburg, în cabină s-a

făcut lumină şi am putut vedea o femeie, singură, la volan. I-a întins milițianului mîna în care ținea actele maşinii şi permisul roz de conducere, apoi s-a întors spre bancheta din spate, de unde se ridicase un cap somnoros de fetiță. Maiorul s-a apropiat de mine, cu mâinile fără mănuşi atîrnîndu-i albe şi reci pe lângă corp; am ridicat din umeri, maiorul a făcut un gest scurt cu mîna, milițianul s-a tras înapoi eliberând trecerea, şi Wartburgul a țâşnit spre Ploieşti. M-am surprins gîndindu-mă că e frig şi tîrziu, e mult prea tîrziu să plimbi copiii cu maşina la ora asta. Au mai fost oprite cîteva maşini, într-un sens şi în celălalt, dar nici una nu era cea care ne interesa. Din cînd în cînd, maiorul vorbea cu „Pruna", strimbîndu-şi amuzat nasul. Apoi a fost o perioadă mai lungă de acalmie, oamenii se strânseseră la căldură, în jurul motoarelor care sforăiau uşurel sub

capote, şi farul de pe acoperişul Daciei alb albăstrii arunca sclipiri violete pe feţele trase de frig şi nesomn. Îmi reluasem locul de pe aripa maşinii, dar frigul mă pătrundea chiar prin hainele groase am bătut în uşa cabinei. Un şofer somnoros, în civil, mi-a făcut loc fără nici o vorbă pe canapeaua lată, şi m-am înghesuit cum am putut mai bine. Îl vedeam pe maior prin geamul îngheţat, în mijlocul oamenilor săi care tropăiau şi-şi băteau birjăreşte mîinile de trupurile îmbrobodite. Mai apucasem birjarii, în Bucureşti, cu trăsurile şi caftanele lor albastre, în faţă, la Sf. Gheorghe, sau sub portalul gării... Poate m-au şi plimbat cu trăsura, cînd am fost mic? Era ciudat maiorul în noaptea asta şi, aşa cum îl priveam de la distanţă, subţire, înconjurat de siluete diforme, am simţit o strângere de inimă. Am scos revolverul din buzunar, şi am rotit butoiul. Clichetul scotea un sunet clar,

sec, şi şoferul a sărit din somn, băgînd mîna sub banchetă de unde a scos un automat cu pat rabatabil : „Gata? s-a întîmplat ceva?” L-am potolit, rotindui sub ochii buimaci butoiul revolverului. Cartuşele sclipeau galbene şi cumva liniştitor. Apoi am observat prin parbrizul înghețat că toți fug la locurile lor, în timp ce maiorul rămăsese acum singur în mijlocul şoselei. I-am spus şoferului : „cred că începe”, şi am coborît. Maiorul s-a apropiat grăbit: „unde ai dispărut”, m-a privit vesel, să nu mai fiu rebegit că în cel mult 10 minute, se termină toată povestea. „Şi o să te întorci la avioanele tale, şi o să uiți repede ce-a fost” — a adăugat. Zîmbea, şi farul albastru al maşinii de Miliție îifăcea zimbetul albastru, paltonul cu guler de astrahan albastru, şi miinile goale şi înghețate erau albastre şi ele. Am văzut două faruri puternice apropiindu-se dinspre Ploieşti în viteză,

milițianul cu baston, reflectorizant a ieşit în lumina lor, agitîndu-şi brațul, dar maşina se apropia la fel de repede ca şi înainte. Era un :; automobil puternic, judecind după sunetul motorului, şi în clipa în care a apărut din beznă, lung, argintiu, milițianul abia ă apucat să sară într-o parte, împroşcat de zăpada țâşnită de sub roțile care patinau, blocate. În clipa aceea, Dacia Miliției a țîşnit, blocînd şoseaua şi aprinzînd farurile dreptunghiulare. Lumina Jaguarul — bineînțeles Jaguarul - cu o tăbliță galbenă pe care cifre negre înscriau un număr străin, prinsă pe bara de protecție cromată. ,,Aiurea, mi-a şoptit maiorul la ureche, arătînd din ochi tăblița cu număr străin de înmatriculare, mîine o să aflăm că unui turist străin i s-a furat, chipurile, maşina.” Doi milițieni se apropiaseră de maşină am auzit bîziitul uşor al geamului care se lăsa în jos, acționat de electromotor, şi atunci o

voce gravă, ciudată şi sonoră, a spus pe un ton ferm dar potolit, şi mă miram că vorbeşte romîneşte : „Domnilor, posed paşaport”. „Aiurea”, a repetat maiorul la urechea mea, şi am simțit aburul uşor al respirației sale. M-a apucat mai sus de cot, şi m-a împins uşor spre maşină. Milițienii explicau „străinului” că e vorba de un control obligatoriu, se caută un infractor periculos, şi... „Am să fiu nevoit să mă plîng guvernului dumneavoastră”, a rostit vocea aceea sonoră şi cultivată, atît de cunoscută. „Aiurea, a repetat a treia oară maiorul, de data asta destul de tare, şi l-a dat deoparte pe milițianului care astupa cu spatele lat, strîns în postavul albastru al uniformei, geamul Jaguarului lucios. „Actele”, a cerut pe un ton deloc politicos, şi a întins pe neaşteptate mîna prin golul ferestrei de la portieră, smulgînd cheia din contact. A săltat cheia în aer, a prins-o iar, privind tot timpul drept în

ochii omului de la volan, şi a spus, fără să se întoarcă : „lumină”! Simultan, razele a 2 - 3 lanterne s-au oprit pe fața cu trăsături aspre a omului din maşină, şi maiorul a vorbit iar, fără să se întoarcă: apropie-te, majorule. Mi-am făcut loc, am venit lîngă el, ştiam pe cine o să văd înăuntru, şi chiar dacă fața nu era aceea pe care o rețineam — machiaj? uitare? mi-a trecut fulgerător prin cap — ochii erau incontestabil ai celui pe care-l căutam de atîta vreme. Erau ochii ponositului, ochii care priviseră calmi, liniştiți, în timp ce-mi spunea că mă va împuşca, iar eu zăceam legat de fotoliu... ochii, care priviseră calmi liniştiți dinapoia cătării pistolului între tufele din grădina socrului lui Vali. Numai că acum nu era deloc ponosit, din contră, cit se vedea din el era elegant îmbrăcat, cum îi stă bine unui turist străin... Mi-am desprins greu privirea de la el — cum, aşa simplu? se terminase deja? şi m-

amm întors spre maior : „Da”. „Ridică mîinile şi coboară din maşină” — a spus maiorul. Ne-am dat înapoi cu, spate ca să-i facem loc să coboare, vedeam parcă de undeva de sus scena asta bizară, oameni înarmați în jurul unei maşini puternice, staționată pe şosea... „Coboară!” a repetat înăbuşit maiorul, şi tipul din maşină a rânjit: „Bine, cobor. Dar...” A dus mîna la buzunarul de la'piept, acolo unde se vedea clama unui , stilou prinsă de marginea buzunarului, m-am aplecat curios, ce naiba vroia cu stiloul ăla? Tipul mi-a prins privirea, ameţeam de atita ură rea curgînd greu din ochii îngustați, buzele subțiri s-au mişcat şoptind ceva, şi tot nu înțelegeam ce vrea să facă cu stiloul ăla noaptea, pe şoseaua înghețată... Pe urmă maiorul a sărit în fața mea, brusc, călcîndu-mă dureros pe picior, şi în aerul înghețat al nopții am auzit o pocnitură seacă, ca şi cum cineva ar fi destupat acolo pe şosea

o sticlă de şampanie, şi maiorul a bătut aerul cu braţele, în timp ce toţi cei din jur se năpusteau spre Jaguarul cel zvelt... Parbrizul s-a împăienjenit într-o clipă şi s-a prăbuşit din rama lui, portiera a zburat din ţîţîni, iar „turistul” a fost luat pe sus şi apucat zdravăn de multe, multe mîini. „Stiloul” căzuse în zăpadă, la picioarele mele, şi din capacul retezat ieşea un fir de fum cu miros de pulbere arsă. Am înregistrat toate astea într-o clipă, am întins braţele şi abia am apucat să prind corpul maiorului, care se lăsa încetişor pe zăpada murdară şi bătătorită de roţi. Am văzut stofa paltonului găurită în stînga pieptului, sub reverul lat, modern — era aşa o gaură mică, inofensivă — şi nici atunci — n-am reuşit încă să realizez că se întîmplase inevitabilul. L-am tîrît pe maior de subţiori, călcîiele îi lăsau două dîre pe zăpadă, ceilalţi erau încă ocupaţi cu Jaguarul şi cu „turistul”, căruia,

vedeam ca prin ceață, îi puneau cătuşele... Apoi cineva s-a întors spre noi, a strigat nu ştiu ce şi maiorul a fost luat pe sus cu nespusă grijă de braţe vînjoase, şi dus spre maşina Miliției. Avea ochii opaci, goi, şi numai cînd l-au întins pe banchetă a suspinat, a închis ochii, i-a deschis iar, plini de lumina aceea străvezie şi strălucitoare care mă scotea din minți, a făcut un semn vag cu mîna, a oftat şi s-a stins — aşa — simplu, neverosimil de simplu. Gata. Pe urmă, fără nici o şovăială parcă, scundul cel activ a luat comanda, oamenii s-au urcat în maşini, rămînea jos numai miliţianul cu baston reflectorizant, să păzească Jaguarul oprit la marginea şoselei. Stăteam pe canapeaua din spate, sprijinindu-l pe maior să nu cadă de pe canapeaua devenită prea mică; apoi am luat mîna care alunecase jos, pe podeaua maşinii, şi i-am pus-o pe piept. Din pumnul strîns, atîrna un lănţug

auriu, am desfăcut degetele, nu înțepeniseră încă, şi i-am luat din palmă cheia Jaguarului, pe care am băgat-o în buzunarul pantalonilor evazați. Mi-am zis că trebuie să se fi mototolit tare aşa cum îi port înghesuiți în cizma îmblănită. Piciorul nu mă mai durea, demult nu mă mai doare — mi-am dat seama, şi toate — elicopterul, schiul, fata scandinavă — păreau aşa îndepărtate... Nu ştiu cît am aşteptat, sprijinindu-l pe maior — se urcaseră în maşină trei inşi, s-au înghesuit toți în față şi am pornit urmați de cealaltă maşină, cea în care ponositul, legat, stătea tot pe canapeaua din spate, înghesuit între scurta de piele şi un alt tip... Dacia alerga uşor pe şoseaua înghețată şi îmi înghițeam lacrimile, tăcut, ascultînd discuția agitată a celor din față şi sprijinindu-l pe maior care aluneca din cînd în cînd, la curbe, de pe canapeaua rece de plastic.

*

— Merg şi eu, a spus Agnes.

— Bineînțeles, am îngînat-o, numai tu lipseşti colo.

— Vin şi eu, a repetat, încăpățînată. M-am întors din uşă, şi i-am prins umerii în palme.

Am strîns-o tare, cred c-am şi zgîlțîit-o puțin. „Nu.” Am surprins privirea lui fiu-meu, furişată din colțul unde acorda o atenție suspectă cîtorva jucării vechi. „Nu mai fă pe nebunul”, a spus, tristă, Agnes. S-a răsucit, desprinzîndu-se. Am ieşit, am închis uşa cu grijă şi am coborît scările încet, una cîte una, ținîndu-mă de balustradă. Parcă mă operaseră de apendicită cu un ceas înainte. Jos, am scos cheile de la maşină legate cu un lănțug auriu, am privit Fiatul, le-am aruncat în sus, le-am prins în palmă şi le-am pus la loc, în buzunar. Am pornit-o pe jos spre cimitir, încet, tîrîndu-mi picioarele. Astăzi îl

înmormîntau pe maior. Era în mine o greutate surdă, care-mi apăsa umerii, pieptul, stomacul. Una din zilele alea nenorocite cînd începi să pricepi cuvinte ca „ireversibil”... „niciodată”. Am zărit de departe, în poarta cimitirului, camionul cu obloanele lăsate, decorat cu stambă roşie prinsă în pioneze şi fîşii de satin negru, fixate în bolduri. M-am închipuit o clipă ducînd de căpăstru un cal de şaua căruia e legat cu funii un pachet lunguieț, moale şi rigid, în acelaşi timp. O groapă în vîrful unei coline, sub un copac cu crengile puternic prinse de cerul cenuşiu... simplu... bărbăteşte. Aiureli. L-au scos din camion şi l-au dus pe umeri pînă la groapă, gîndind că trage prea greu, colegii de la Securitate. Eram deja pe alee, cruci, marmure cioplite, grilaje. Îngrădeau după ele, în moarte, ce se agonisise într-o viață, 2 X 0,80 m. E jalnic cînd amintirea unui om se reduce la sicriul de jos şi la lespedea de

deasupra. În fundul aleii, lume, fanfară, un pluton de ostaşi. Tătari îşi înmormîntau războinicii în stepă, şi goneau peste mormînt o herghelie de cai sălbatici... iar cîntăreți cărunt slăveau lîngă focuri amintirea celui dispărut. „Revino-ți! Am cules în treacăt o mînă de zăpadă apoasă de pe brațul unei cruci de ciment lustruit, şi mi-am trecut bulgărul cenuşiu peste frunte şi peste buze. M-am amestecat printre cei de la marginea cercului. Stăteam lîngă doi inşi unul înalt, bine îmbrăcat, celălalt slab, mărunt, cenuşiu Cenuşiul sprijinea o coroană din flori de hîrtie, cu panglică roşie petrecută în spirală : „Regrete... Colegii... n-am stat să citesc mai mult. Cel bine îmbrăcat s-a aplecat spre sfrijit : „L-ai cunoscut?" „Puțin, a spus celălalt. Lucra în altă secție. Prietenii lui sînt ăia din față, de lîngă sicriu." „Deci — cînd se pune obeliscul, ne apropiem, şi depunem coroana." Cel slab a dat înțelegător din

cap. Maică-sa vroia cruce — a spus iar cel înalt, şi se vedea că repetă a nu ştiu cîta oară acelaşi lucru — dar... înțelegi, nu putem... a trebuit să insist..," Sfrijitul dădea ascultător din cap, pricind țintă buzele celui care vorbea. „Păcat de el." „Păcat", a repetat sfrijitul. Am plecat de lîngă ei cu o mişcare iute, deloc potrivită împrejurărilor. Am surprins cîteva priviri mirate, şi m-am oprit doar cînd am ajuns în primul rînd de oameni. Vedeam sicriul, aşezat pe pămîntul înghețat şi m-am linişţit puțin : era un sicriu sobru, masiv, cu minere de bronz turnat. Lîngă el, sprijinindu-se de doi bărbați cu fețe grave, osoase, şi cu ochi cenuşii, stătea o băbuță dolofană, cu aer neajutorat. Privea nedumerită şi puțin speriată la plutonul de ostaşi cu petlițe albastre-roşii. Mai erau cîțiva, fețe dure, tăiate în unghiuri ascuțite, şi — mă minunam — pe fețele astea puteau curge lacrimi? Vroiam să mă apropii, să le spun că şi

eu l-am cunoscut pe maior, dar era inutil. Un bărbat a încercat să spună ceva, s-a poticnit, a înghițit în sec şi a făcut cu mîna un gest de renunțare, şi era mai grăitor ca cel mai duios discurs de doliu gestul ăsta de renunțare. Au răsunat comenzi, armele şi-au ridicat țevile spre cerul înghețat, au bubuit de trei ori — apoi şi-au reluat locul pe umerii ostaşilor, care au plecat în cadență. Fanfara intona un marş funebru adecvat, şi peste sicriul masiv au început să cadă Primii bulgări. Băbuța s-a înălțat, dreaptă, între cei doi bărbați cu fețe dure, a deschis gura să zică ceva, dar şi-a înghițit numai lacrimile... Gata, maiorule. Avioanele decolează spre cerul albastru, navele plutesc pe oceane nesfîrşite, iar la Polul Sud pinguinii imperiali păşesc legănîndu-se pe banchiză. Asta-i. M-am răsucit şi am pornit cu paşi mari spre ieşire, întrecînd grupuri răzlețe şi

plutonul de ostaşi, comandat de un locotenent tinerel, înfierbîntat de isprava sa. Gata, maiorule. Somn bun, somn dulce, somn lung. Mai devreme sau mai tîrziu, toți ajungem aici. O, din țarină în țarină întunecată, şi din țarină, în țărînă întunecată. Tătarii îşi îngropau morții în stepe... Mă gîndeam la tipul solid şi bine îmbrăcat, care reuşise să-şi impună părerea în fața mamei maiorului, şi-mi ziceam că mai tîrziu, cînd problema asta nu va mai interesa pe nimeni, băbuța cea dolofană o să înlocuiască obeliscul oficial cu o cruce — sau poate nici atît, doar că va pune crucea lîngă obelisc? — aşa cum ştie ea că e bine... Maiorului îi era, oricum, indiferent. Şi mie îmi era indiferent. Am înălțat din umeri. Mergeam grăbit, treceam acum pe lîngă zidul spitalului, am încercat să caut din ochi geamul rezervei în care zăcuse nefericitul boy al celor doi bandiți. O să facă vreo cîțiva ani de puşcărie, nu prea

mulți, şi o să iasă iar la soare. Mi-am amintit de ciocolata cu corn-flakes, pe care i-o lăsase maiorul pe pătură. Doamne, ciocolată cu corn-flakes! Am văzut hotelul cu efigia bărboasă a lui Decebal sclipind pe peretele cenuşiu, şi am ştiut ca mult timp n-o să mai calc pe-acolo. Şi, în general, aş fi vrut să plec pe un atol pustiu, în Pacificul de Sud, să culeg nuci de cocos şi să fac surfing pe creasta talazurilor înalte. Dar ştiam că sînt situații cînd nici Pacificul de Sud n-ajută la nimic. Am luat-o la dreapta, prin pasaj, trecînd pe lîngă clădirea Miliției, unde, de fapt, începuse totul; la trotuar, chiar acolo unde atunci stătuse Fiețelul, era trasă o Skodă accidentată. Mi-am amintit de Valerică, lupul-minune, singurul cîine care cinase vreodată în gomosul restaurant Cişmigiu din Bucureşti, şi am hotărît să-l găsesc chiar de-o fi nevoie să caut prin toate cîinăriile din țară, şi să-l iau la mine cînd i s-or

termina anii de serviciu. Decît un glonte în urechile lui ciulite... Mi-am amintit de revolverul cu butoi, şi atunci am grăbit şi mai mult pasul, să ajung cît mai repede acasă. Vroiam să-l strîng în pumn, să-i învîrt ţăcănind din clichet butoiul brumat şi să-mi amintesc... Alergam de-a binelea, împroşcînd pe manşetele pantalonilor lapoviţa de pe jos; am urcat scările în fugă, sărind cite patru trepte; în uşă m-a întîmpinat nevastă-mea. Privea vinovată, şi buza de jos îi tremura puţin. Mi-a întins fără să zică nimic, o hîrtie, o hîrtie oficială, cu antet şi ştampilă, şi pe hîrtia aceea scria, negru pe alb, ca mîine, la data... ora..., să mă prezint în str. ... nr. ... camera... şi să predau inventarul : pistol şi ham, tov. ...; în caz contrar, suportam rigorile legii.

*

N-am aşteptat să se facă „mîine”. Mi-am schimbat pantofii şi şosetele ude, am

scos de la locul lui revolverul cu butoi, hamul de incoruptibil, am băgat arma în ham, la locul ei, am strîns cureluşa şi am coborît pe scară, aşa, bălăngănind pistolul deasupra treptelor. Madam Vidrighin, care urca pe scări cu fiu-său, s-a lipit înspăimîntată de perete, în timp ce puştiul căsca gura plin de admirație. Mi-era totuna, în locul apăsării de azi-dimineață simțeam un gol, un gol copleşitor. De mîine o să-mi reiau zborul, şi al dracului să fie ăla care... Am urcat în maşină, am aruncat hamul cu arma pe canapeaua din spate, şi, în timp ce motorul se încălzea, mi-am spus că merită să ies afară din oraş, să trag măcar un foc cu pistolul ăsta... îl aveam de atîta timp, şi nu apăsasem niciodată pe trăgaci. Hai, ce zici... Nu. N-avea rost. Şi, în general, nimic nu mai avea rost. De-abia aşteptam să mă întorc iar acasă, Agnes o să mă primească de parcă nu mi s-ar fi întîmplat nimic, băiețelul o să mi

se agațe de genunchi şi toate vor fi iar all richt... M-am dus în strada... nr. ... şi în timp ce subofițerul de la poartă îmi completa un bon de intrare pe bază de buletin, hîrtia cu ştampila şi seria pistoletului, mi-a trecut prin cap că aici o fi „sediul" misterios de care pomenea uneori maiorul... Mi-au dat un sergent-major ca însoțitor, şi am fost condus la camera nr. ... am bătut la uşă, şi m-am trezit într-o încăpere ticsită de fişete cenuşii. Unul din ele era deschis şi am văzut că e în realitate un rastel plin cu arme de tot felul. Am aşteptat în spatele unui grilaj scund, care despărțea încăperea în două; dincolo de grilaj, la o masă obişnuită, un căpitan cu ochelari nota meticulos nu ştiu ce într-un registru. Şi-a înălțat, în sfîrşit, privirea, am predat revolverul cu butoi şi hamul, repede, fără regret, abia aşteptam să scap de ele. Vroiam să merg acasă. Gata, maiorule. S-a dus şi revolverul cu pat

masiv, de fildeş. Căpitanul cel meticulos s-a oprit din scris, s-a ridicat de la masă, şi s-a dus la chiuveta dintr-un colț al camerei. A dat drumul la apă şi s-a apucat să-şi spele stiloul. M-am întins peste grilaj şi-am atins, pentru ultima oară, țeava scurtă şi groasă a revolverului, S-a dus, maiorule. O să zacă aici, într-unui din dulapurile astea, cum zaci tu dincolo... Eu o să merg iar la zbor, o să-mi văd de treabă... Iartă-mă, maiorule. Căpitanul s-a întors şi-a şters stiloul cu o bucată de hîrtie, 1-a umplut cu cerneală dintr-o călimară obişnuită, şcolărească, şi l-a şters din nou. A migălit ceva pe bonul primit de mine la intrare. Mi-a întins hîrtia : „Poftim, sînteți liber". Liber.., era caraghios, maiorule... Am mai privit o dată arma, cum zăcea pe masă încurcată în curelele şi cataramele hamului şi am dat să ies. Am făcut doi paşi, însoțitorul s-a dezlipit

de balustrada de care se rezemase şi a venit lîngă mine...

Pe urmă, uite ce s-a întîmplat : în cameră au dat buzna, alergînd, doi bărbaţi. Unul a strigat ceva, un număr, şi căpitanul s-a repezit spre fişetul deschis de unde s-a întors cu un pistol cu ţeava scurtă. Celălalt şi-a scos haina grăbit, a îmbrăcat cu o mişcare îndemînatică hamul pe care abia îl predasem, a scos din el revolverul, l-a cercetat plescăind mulţumit din buze, a rotit butoiul să vadă dacă e încărcat, a suflat pe ţeavă, zîmbind nu ştiu de ce, a tras piedica şi l-a pus apoi la locul lui, sub braţ, strîngînd cureluşa, cu o mişcare care-mi devenise familiară... apoi, dintr-o smucitură a umerilor largi, s-a îmbrăcat din nou. Primul a încărcat pistolul, l-a băgat în buzunar, şi au dispărut amîndoi în goană, uitînd să mai închidă uşa. Am ieşit în coridor cu sergentul-major după mine, am tras uşa

camerei cu puşti şi pistoale în urma mea, şi m-am rezemat de perete. Mi-am lipit palmele şi fruntea de zidul rece, sub privirile uluite ale sergentului-major şi ani rămas aşa o clipă, să filozofez. Avea dreptate maiorul, avea întotdeauna dreptate. Aşa e normal, mi-am zis, şi am dorit, ca în această nouă încleştare, pistolul cu plasele de fildeş să scuipe ceva gloanțe din butoiul său. Ceva mai multe, dacă se poate, şi pentru mine. Am pornit pe coridor spre poartă, în spatele meu bocăneau cizmele însoțitorului, era parcă mai uşor. Am ieşit în stradă, şi pînă să urc în Fiat am apucat să văd dispărînd după colț o Volga neagră, cu antenă pe acoperiş. Demarase în viteză, împroşcînd zăpada topită, şi luase curba într-un splendid derapaj controlat, pe care l-ar fi putut invidia pînă şi marele Stirling Moss.